

Gencay Coşkun

- şiirler -

Yayın Tarihi:

10.03.2022

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

[Kendil Saatler] 1. Bölüm Köprüden Geçtim Kapıdan Girdim

İki dağın arasında güneş doğmaya başlamıştı.
Bulutlar öyle kaplamış ki gökyüzünü
Güneş kaçamak yeryüzüne sızdırıyor gibi bırakabiliyordu ancak ışıklarını
Yeryüzüne uzanan ince uzun ışıktan yollar oluyordu
Büyük bir ovanın kenarında büyük bir akarsu vardı
Kıvrılmış kedi gibiydi şekli
Akarsuyun diğer kenarı tamamen ormanlıktı
Çam ağaçları yollara kadar taşmıştı
Yeşil alabildiğine uzanmıştır
Sere serpe yatıyordu
Bulutların yüzünde güneşin sabah kızılılığı vardı
Gökyüzü sınır tanımıyordu
Uçsuz bucaksızdı
Yürümekle bitmiyordu yollar
Dağların hemen yanından başlayan patika yolları izliyordum
Etrafta benden başka hiçbir insan yoktu
Bu coğrafya boşaltılmıştı sanki
Bilmediğin her yer biraz yabandı
Tanıdık bir ağaç bir ot yâda yol olmayınca
Her şey ilk seferinde bir değişik gözüküyordu insana
Yürüdükçe ayaklarda hal kalmıyordu belki
Ama şehrin o saçma renkleri içinde
Yürünen yollar gibi değildi
Daha dingin ve kaybolmuş olsam bile daha mutluydum
İçime çektiğim havayı hissedebiliyordum
Yürüyerek akarsu kenarına kadar gelmiştim
Güneşin sızan ışıkları yeni vuruyordu akarsuyun yüzüne
Ortalık ısınıyordu yavaştan
Köprüyü bulana kadar çok yol yürümüştüm
Tam ortasına gelip biraz dinlendim
Etrafa çocuk gözlerle bakarak daha iyi tanımaya başladım
Gördüklerimi yeninden isimlendirmeye çalışıyordum
Dikkat edin bu hastalık hepimizde
Her şeye bir isim vermek istiyoruz
Sanki ne yapacaksak isim verip

Yalnız kaldığı zamanlarda insan
Daha farklı bir ruh halini alıyor üzerine
Bambaşka gözlerle bakıyor hayata yaşananlara
Gideceğim dediğimde kimse inanmamıştı
Rast gele bir yer seçip çıkmıştım yola
Hep geri döner yola çıkamaz sanmıştı herkes
Bıçağın eti kesme stresi etin kesildiği ana kadardı
Gerisi kendiliğinden kan revan içinde gelirdi
Köprünün ortasında düşünüyorsun
Biraz deli olduğumu kabul ediyorum
Gerçekten herkes akıllıymıydı sanki
Etraf öyle sessiz ki sadece doğanın dingin sabit duruşu vardı
Düşüncelerine karışan kirleten başka bir çatlak ses yoktu
Cennet ve cehennem önce bize yeryüzünde sunulmuştu sanki
Biz insan olarak hep cehenneme sevdalı gibi
Her yeri ona benzetiyoruz çok geçmeden

Vakti gelmeden her şeyi tüketiyoruz
Aynı kendimizi tükettiğimiz gibi
İnsanlar hep aç gözlü hep kendi çıkarları için
Bir şeyler yapıyorlar
Başka bir şeye inanmıyorlar
Paylaşmayı en çok ta insan olmayı unutmuşlar
Bir şeylerin peşinde
Eldede etme derdinde
Bu koşturmanın sonunda kırıp döktükleri insanlardan
Kocaman ve yalnız bir dünya bırakıyorlar
Hiçbir şeyin farkında değiller ve kazandık sanıyorlar
Her şey bir gün yok olup
Yeniden hayat çizildiğinde
Bıraktıkları tek şey
Yaptıklarının yükünü taşıyacak çırılçıplak ruhlar olacak
Her adım attığında çıkarıcı zihniyetler
Hesaplı hesapsız tüm ruhları öğütüyorlar
Saçma masallarında mutlak bir şeylerin yüksek sahipliği
Yâda gücünü hissetmek istiyorlar
Bir süre sonra kimin yüzüne bakarsan gerçekleri önceden görecek
Yegâne bir güce sahip oluyorsun
İnsanları kırmadan bir şeyleri söylememenin acısını
Yalnızca kendin çekiyorsun kapsanmış tüm alanlarında
Talan edilen düşüncelerinde
Ne kadar kavga ve gürültüden uzaksan o kadar insan oluyorsun
Yalnız kalıyorsun sonunda bir çatı arasında
Tavanların bütün kıvrımlarını
Hangi çivinin nereye nasıl çakıldığını dahi ezbere biliyorsun
Kutsan kendil saatlerinde (Kendil: Kendime ayırabildiğim ve
sahipliğini yaptığım şeyler gibi bir şey uğraşmayın
boşuna ne diye sözlüklere falanda bakmayın)
Uçmak istemeyen bir yavru kuş gibi
Yuva diye belletilen bir yerden dışarı çıkmak bile istemiyorsun
Düşeceğini bilerek kanat dahi çırpma istemezsin
Öyle bir şeydi beni kaçıran şehirlerden
Metallerin alçak gücünden nefret etmişim birazda

Köprünün ortasında bu yeşil dinginlik içinde
Akarsuyunun muhteşem görüntüsünde çok kalmıştım
Yolum çok uzundu ilerlemek zorundaydım
Bu sade yollardaki son görevimde bile
Zorunlulukları yaratıyordum yine
Bıraksalardı beni zamanın böyle bir yerinde tek başıma
Hiç sesimi çıkarmadan yaşardım kardeşçe kendimle
Kendimle kavga etmek zorunda kalmazdım o zamanlar
Barışık bir dünya önce kendi içimizde başlamalıydı
Sonrasında tüm kâinata bu güç ancak yayılabilirdi

Yolum çok uzundu ilerlemek zorundaydım
Hayalini kurduğum mağaram çok uzakta değildi
İnsanlarda kaçıp saklanmak zorunda olduğun yer
Mağaramdı duvarları gözyaşından yosun tutmuş

Tuzundan yolları bembeyaz olmuş giz yeri

Yürüyerek çam ağaçlarının egemenliğinde
Yemyeşil bir ormana girdim
En büyük ses adımlarımdan çıkan sest
Yerlere düşen kuruyan dalların üstüne basınca
Çıkan çıtırdamalarını dahi duyabiliyordum
Kaçımız hangi gün bu kadar ayrıntıya şahit olabiliyorduk
Çok hızlı yaşayıp olabildiğince tüketiyorduk

Meraklı sincapla göz göze gelmişim
Bana çekimser gözlerle bakıyordu
Dili olsa söylerdi "ormanda bir deli eksikti
Sen geldin tamamlandı" diye
Kim bilir ne çekmişti bizden de böyle ürkekti
İnsan her görüldüğü varlığa
Korku salıyor biraz ürkütüyor bir şeylerin kallesliğinde

Çam ormanlarının harika bir kokusu oluyordu her zaman
Birden gözün gönlün açılıyor
Her şey sanki daha netmiş gibi geliyor
O kadar karbondioksitten sonra
Vücut bir şamsırıyordu tabii ki (şamsırıyor yazmak istemedim de
çok sevdiğim bir yazarın lafıdır ancak izleyenler bilir)
Ağaçların arasından ince uzun bir patika vardı
Uzun süredir pekte kullanılmadığı belli oluyordu
Ağaçların yapraklarını geçerek ulaşan ışıklar
Seyretmesi güzel bir görsel bir şölen sunuyorlardı

Yollar yürümekle bitmiyordu hiçbir zaman
Düşüncelerde sen nereye gidiyorsan geliyordu
Çaresiz katlanıyordun
Yapacak başka akıllı bir çözüm yolu da yoktu
Uzak durup yalnız kalmaktan başka

Asıl soru şu
Ne kadar yalnız kalıyordun?
Düşüncelerin saklandığı ayrı bir dünya olsa
Gömsek onları oraya
Rahat bir nefes alsak hiç çekinmeden olmaz mı?
Olmaz tabii ki bizi biz yapan en büyük armağan düşünmektir
Bu yeteneği olup ta kullanmamak cidden en büyük günah gibiydi
Düşünmeyenlere inat düşünmüştüm en derinden
Yorulmuştum ama o kadarda olsun artık diyordum içimden
Hem yürüyordum
Hem yine düşünüyordum
Kan ter içinde

Yolun sonunda akarsuyun küçük kollarından kaçarak
Tepelerin arasından sıkışan su yolundan oluşan
Küçük bir göle ancak gelebilmişim
Gölün kenarın ahşap evi sonunda gördüm

Ahşap evler biraz hüzün kokar
Çok kırılıgandırılar ama karşı koyulmaz bir huzuru da
Çaktırmadan yüreğine sunarlar insanın
Verandası olan küçük çatı katına sahip güzel bir evdi
Taş örme bir bacası vardı
Verandada hazır olan iskemleye oturdum
Tam hayallerimde ki gibiydi
Gölün kusursuz manzarasını seyrediyordum
Daha önce hiç gelmemiştim ama o kadar tanıdık
O kadar bilindik bir duyguya kapılmışım
Hali ile şamşırılmışım (bkz: üst açıklama)
Kanarya sesi duyuyordum (En büyük Fenerbahçe
Fanatik değilim Harbi Fenerliyim)
Kendini kaptırılmış neye sevdalanmış
Neyin türküsünü söylüyorsa çok telaşlıydı
Her halinden belli oluyordu
Kulak bu ya olur olmaz şeye takılıyordu
Bir takıldığı zaman duymaması mümkün değildi
Yatağa kafanızı koyduğunuza duyduğunuz saatin
O kafanıza vuran küçücük sesi bir hatırlayın
İsterseniz hayatı daha iyi algılayabilirsiniz istedikten sonra
Gürültüden kurtulmak için kaçtığınız mekânlar
Aslında geçici barınaklardır
Er geç düşünceler her yerimizi kaplayacaktır
Sonra en bilinen ve kendil düşünme savaşın başlar
Kaçacak yeni bir yer ararsın
Benimse mağaram bu ev olacaktı
Ölümün sizi ne zaman bulacağını bilemeyebiliriz ama
En azından öleceğiniz yeri seçebilme şansına sahip olabiliriz
(Şansına diyorum bir kesinlik yok hemen eleştirmeyin sakın olun
aman yada olmayın bak gene takacak bir şey buldum)
Niye geliyorduk şehirlere sürü halinde
Penguenlerden koyunlardan ne farkımız vardı
Bir şey duyuyorduk güç huzur burada diye
Kapılıyorduk tren katarlarının peşine
Çok bozuyordu şehirler bizi
Önce paramızı korumayı
Namusu korumayı öğreniyor
Öfkeleniyorduk
Ha bire aldatılıyorduk
Dönüşüyorduk
Dönüştürülüyorduk
Yaşadıkça saflığımız kirleniyor
Uyum sağlıyorduk kirliliğe
Rengimiz griye çalıyordu
Bir süre sonra
Kapıları bacaları kilitleyip
Açık bırakanları harcıyorduk
En geçersiz saatler gibi
Bir şeyler toplamaya başlıyorduk
Sanki çok değerliymiş gibi

Bir an geliyor
"Biz ne yaptık" diyorduk
Gerçek dünyaya adım atıyorduk
Geldiğimiz yerlerdeki saflığımızı özliyorduk
Unuttuğumuz bir şey vardı
Bu özlemeleri hak etmiyorduk
Çünkü saflığını kaybedenler
Asla bir daha özüne dönemeyecek olanlardı
Bu virüs gibiydi
Her gidilen yere taşınyordu
İçimizdeki kirliliği asla dışarı vurmamız gerekiyordu
Gittiğimiz yerlerde biraz dilsiz
Birazda yaban oluyorduk
Yabanlığım korkutmuyordu bugün beni
Biraz gücümle bu evi alabilmişim
"Mağaram benim sana düşünceli geldim
Beni buralardan gönderirken hoş gönder." dedim.
Kapısını anahtarımle açtım
Kanarya sustu
Kapıyı açarak içeri girdim
Hala çok düşünceliyim.
İçeride birisimi var?

[Kendil Saatler] 1. Bölüm Köprüden Geçtim Kapıdan Girdim
Devamı var.

Gencay Coşkun

[Kendil Saatler] 2. Bölüm GARİP

Tabii ki içerde birisi vardı
Hiçbir ürkme belirtisi göstermemiştim
Evin o nem kokan tabiatla karışık havasını
İkimizde teneffüs etmiştik
Evde yapacak çok iş vardı
Acilen yaşanılır bir alana çevrilmesi gerekiyordu
Dakika bir hemen değiştirmeye başlıyorduk
Bazı değişimlere karşı olmamak lazım tabii ki
Çok fazla abartı duyguları içinde savruluyorum diye düşünüyorum
Ciddi bir kaygı taşıyorum kendil duygularımınla GARİP hallerimle alakalı
Bu ortada dikilen kimdi

Tabii ki bu kişi
Düşüncelerimdeki bendi
Hemen geliverdik
Düşünmeye bir ara verebilsem
Her gittiğimiz yere kendimizi taşıyorduk
Düşüncelerin hiçbir sınırı mekânı yoktu
Her an her yerde bizim karşımıza çıkabiliyorlardı

Kapıdan girmiştim
Herkese nasip olmayan bir dünyayı
Kendi ellerimle açmışım
Yara bere içindeki gönlümü çıkarıp
Huzur içindeki yatağına yatırıp
İyileşmesi için umut beslemeye başlamışım
Hissedebilmek çok önemlidir
Bunu yapabilmek
Çok büyük cesarettir

Oturmuşum koltuğa
Kendimi de alıp yanıma
Seyretmeye başlamışım
Yarım kalan manzaramın detaylarını
Yalnız kalmak çok büyük nimetmiş
Hiç farkına varmamışım
Birazcık acıyla vardırılmışım
Yalnızlığımı gizleyecek hep maskeler takmışım
Maske takmak kandırmak değildi hiçbir zaman
Sadece korunmaktı pek çok zaman
Pek çok zaman
Düşünmekten sıkılırken
Ortada yanan bir ateş gibiydim
Ben yanardım
Kimileri ısınırdı
Külünde mutlu bir yüz görebiliyorsan
Sende mutlusundur diye çok kandırmışım kendimi

Yerli yerinde bir hayatım hiçbir zaman olmamıştı
Bir şeyler düzgün olsa
GARİP olurdu
Gariplik kötü bir şeydi

Yabanda olsan bile hemen belli olan
Bir Yaratandan hediyeydi

Bu arada evi biraz olsun temizlemiş
Konforlu bir mağara durumuna getirmiştin
Öyle bir gök şimşek çakmıştı ki
Her yer aydınlanmıştı birden
Işık geldiği gibi birden gitmiş ama
Bir iki saniye sonra çok büyük bir gök gürültüsü
Kulakları ve sahibini yerinden hoplatmıştı
Ne oldu demeye kalmadan
Öyle bir yağmur yağmaya başlamıştı ki
Sanırsın yukarıda bulutları birisi çok fena dövmüştü
Ağlar gibi yağıyordu yağmur
Bu kadar dövülür müydü?
GARİP bir havaydı bugün
Geleceğimi nereden bilmişti yağmur
Gene yollarımı yıkamıştı
İzlerimi silerdi yağmur
GARİP ti yağmur bende GARİP'tim.

Her şey aklıma geliyordu
Yağmuru izlerken
Camdan bakarken
İçimde şarkılar başlıyordu
Bir nağme tutturup
Her şeye inat söylüyordum
İçimden nehirler akıyordu
Yüzümde GARİP bir gülümseme
Çok GARİP
Bakmazdım aynalarda yüzüme
Camdan birazını görmüştüm
Özlemiştim çirkin yüzlü bu GARİP i
Ağlamak istersin ama ağlamazsın bazen
O bazenlere bir örnekti şimdi
Yüreğim koyduğum yerde uykuya dalmış
Beşiğindeki bebek gibi
Nasıl da yorulmuş mışıl mışıl uyuyor
Ah bu yormaların bayramı
Biraz rahat bırakın insanı
Neye sevdalandıysak kurutunuz can damarlarımızı
Şimdi ne kadar yağırsanız GARİP yağmuru
Kurudun mu bir kere
Gözlerinden başkası yaşlanmıyor gizlerde

Bu ne yağmurdu böyle öyle yağıyordu ki
Sanırsın toprak sevgili
Yüzyıllardır görüşmemişler gibi
Göğüs göğse sevişiyorlardı

Aklıma mukayyet olamıyordum
Aklım bana mukayyet olmalıydı

Beni korumalıydı
Biraz susmalıydık ikimizde
Birazcık dinlenmek gerekiyordu
Yüregim çok yorgundu
Mışıl mışıl uyuyordu beşiğinde

Şimşek çaktı ve
Kapı çaldı
Yüregim birden uyandı
Çok GARİP'ti.

Devam edecek ti.

Gencay Coşkun

[Kendil Saatler] 3. Bölüm GİTTİM

Şimşek çaktı
Kapı tekrar çaldı
Bu sükûnetin içinde
Bunu bozmaya aday birisi vardı kapıda
Kimse burada olduğumu bilmiyordu
Gideceğim demiştim
Gitmiştim
Kimseye de bir şeyler söylememiştim
Söylenecek insan gibi bir varlıkta ortada yoktu zaten
Bazen dediğimiz şeyleri boşa söylememeyi
Dediklerimizi yapabilmemiz gerekir
Sözümüzü kuvvetli yapan
Ağızdan çıkınca yapılmasındaki şiddettir
Bir ileri
Bir geri
Lafı boğazda dolaştırmak
Lodostâ bırakmak soğutup insanı ancak
Fuzuli hareketlerin sancısından başka bir şey değildi

Hayat nereye gider hiç bilinmez
Bu yazının devamı da nereye gider cidden bende bilmiyordum
Ucuz yaşamamıştım hiçbir zaman
Hayatın bedelini çok pahalı ödüyordum

Kapı tekrar çaldı
'Yokum' desem mi çaresizce
'Huzurumu bırakmak istemiyorum'
'Geldiğiniz gibi gidin lütfen' desem
'Acaba kim' diye teslim olmanızı sağlayan
En saçma cümle
Kimse kim bana ne?
Dedim bekledim

Tekrar çaldı kapı
— 'Orada olduğunu biliyorum' dedi bir ses
İrkildim
Kapıya yöneldim
Açmak istemediğim halde açtım
Kapıda;
Kıpkızıl saçları gözümü alan güzelliği
Akli durduracak bayan vardı
O kadar pürüzsüz o kadar mükemmeldi ki
Yeşil saten gibi parlak elbisesi vardı üzerinde
Şaşırp kalmıştım
Bir süre bakiştık
— İçeri davet etmeyecek misin?
— Davete ihtiyacın yok sanki ama bence gelmeyin bu bana çok fazla olur.
— Korkuyor musun?
— Sizce korkmalı mıyım?
— Soruya soru ile mi cevap verirsin her zaman?
— Ben insanım maalesef
— Ben peri

— Tahmin ettim Orman Perisi.
— Sen nasıl isimlendirirsen Şimdi girebilir miyim?
— Başka bir şansım yok gibi buyurun.
— Şans sadece umutsuzların sığındığı bir kelimededen başka bir şey değildir.
— O zaman seçenek olarak düzeltsem az önceki cümlemi
— Seçenek insanın aklını karıştıran yollardır sadece
— Her kelimeyi derinlemesine eleştirir misin böyle?
— Soruya soru ile cevap vermen ile ilgili dediğimin rövanşını mı aldın şimdi?
— Hayır. Deminde ve şimdide soruya soru ile cevap veren sadece ben değilim.
Dedi peri ve camın kenarına kadar geldi
'İçeriden dışarıdan daha güzelmiş' dedi
— Öyle imiş bugün öğrendim.
— Öğrenmek ölümle bile bitmeyen bir yetenektir doğuştan verilen bir daha hiç çıkarılmayan
Bir süre sustuk ikimizde camdan gözükken manzaraya baktık

Kimdi bu burada ne arıyordu?
Binlerce soru ve düşünce gene karşımdaydı
Bir binlercesi daha dalga halinde oluşuyordu
Çok güzeldi
Bakmaya kıyamıyordum ona
Ya gerçekten periydi yâda gerçekten hayal kurma konusunda
İyicene uzmanlaşmışım
Orijinallerini aratmayan bir kurgu yapabiliyordum
Bu da delirdiğimin açık bir işareti idi
Dokunsam yok olur muydu bilmiyordum

— Dokunabilirsin
Dedi ürperdim birden ama kendimi karşı koyamadığım bir istekle işaret parmağımın ucu ile dudaklarına dokundum. İçime bir elektrik aktı sanki.
— 'Düşüncelerimi mi okudun' dedim.
— Okumamı istediğin için okudum sadece korkmana gerek yok
— Sadece ürperdim
— Biliyorum ürpermek korkmanın ilk adımıdır
— Her şeyi tanımlar mısın böyle?
— Her ismi siz merak ediyorsunuz her şeye isim veriyorsunuz biraz anlamlarına da bu kadar dikkat etseniz. Söylediklerinize sahip çıksanız.
— Biz kendimize sahip çıkamamışken bu fazla geliyor bence. Çok fazla soracak sorumuz olduğundan isimlendirip diğer soruya geçiyoruz hepsi bu. İsimlendirmek soruları çözmüyor ama soruları canlı tutuyor.
— 'Mantıklı' dedi.
— Henüz onu tam olarak çözemedim işte
— Zararı yok bir süre sonra her şey ortaya çıkacaktır önemli olan beklemektir

Buraya yalnız kalmaya gelmişim ama kalamamışım
Büyük talihsizliğim devam ediyordu
Yalnız sandığımız anlarda aslında yalnız olmadığımızı düşünmeye başlamışım

—Yalnızız deriz her zaman öyle hissederiz ama değildir aslında' dedi.
— Okumanı istemedim bu sefer düşüncelerimi
— Bu sefer ben istedim hoşuma gidiyor sana ait olan şeyler
— Ben perilerin iradesi olduğunu bilmiyordum

- İradesiz hiçbir hareket olmaz. Bir yaprak dahi kımıldamaz. İlk hareketin sahibini asla unutmayın
- Unutmadık ama buralarda tek taraflı olarak çok yalnız kaldık. (sustum biraz) siz yalnızlığı bilir misiniz?
- (Döndü uzunca baktıktan sonra) Yalnızlık her şeyde vardır. Bazıları fark eder bazıları fark etmez.

Her yerde yalnızlık kokuyordu
Değildik ama varlığını da inkâr etmiyorduk
Artık çatlamak üzereydim içimden konuşmayarak her şeyi direkt söylüyordum
Çok yoruluyordum
Yalnızlığı cidden özlüyordum
Buralara kaçmam bile hiçbir şeyi değiştirmedim
Güneşte bir türlü batmıyordu

- Sen istemedikçe asla batmayacak bugün dedi
Ürperdim sadece korkmadım
Bu nasıl bir şeydi
Neyin içine girmiştin haberim yoktu

- ‘Sorularının cevaplarını zamanla bulacaksın sonsuza kadar rahatlayacaksın’ dedi
- Peki, o zaman niye geldiniz ve amacınız nedir söyler misiniz rica etsem.
- Bazen rica etmek büyük bir tehdidi de üzerinde taşır ve muhatabını vurmaktan yaralar.
- Amacımın yaralamak yâda vurmak olmadığını bilmen lazım
- Amaçlarını bilmeden bazen bazı şeyleri yaralayabilirsiniz bu sizin en büyük lüksünüz.

Camın dibine onun yanına kadar geldim
Göz göze baktım
Tedirgin duygularım en dingin halini almıştı
Ne yapacaktım bilmiyordum
Düşüncelerinin okunması
Günlüğünün bütün gözlere açık bırakılması kadar
İnsanı zor durumda bırakıyordu
Neydim neydi?
Nerdeydin?
Bilmiyordum çok şeyi
Hissediyordum sadece
Ekmek gibi su gibi
İhtiyacını duyduğum şeyleri
Eksiliği de öğreniyordum

- ‘Çok acı çekiyorsun’ dedi bana.
- Sende çok acı çekiyorsun yüzünden belli oluyor
- Yüzüm seni aldatmasın bende sen ne istersen onu görürsün
- Kızıl saçlı peri olur mu diyordum
- Sen istedin ve oldu
- Her istediğim olacak mı peki
- Her istediğimiz olsaydı şimdi burada olmazdın
- Haklısın olmazdım benim için son durak burası son kaçamak son mağaram sonsuza kadar kalmak istiyorum burada.
- Sonsuzluk en büyük sevdamızdır hepimizin

- Seninle ortak yanımızda varmış demek ki
- Bu bakış açısına göre değişir bence.
- Ben iyi bakıyorum o zaman

Dedim oturduk beraber koltuğa
Ormanın perisi olsun istemişim
Olmuştu dedim içimden
Kendil saatlerde
Çok fazla yalnız kalacağına inanmakta yanlışmış
Bir kere daha bir şey öğrenmişim
Kızıl saçlı perimin ellerinden tuttum
Dudaklarım götürüp usulca öptüm
Gülümseyen bir edayla sessizce baktı
Gözleri bir yol gibiydi yeşilin içinde uzuyordu

- Yeni gelmişim ama (dedim)
- Biliyorsun bazı şeyler bizim elimizde değil
- Evet biliyorum. Gidiyoruz dimi?
- Evet
- Çok istedin bunu kendin yapamayacak kadar güçlü bir inanca sahiptin duaların kabul oldu. Bu kulübede seni sonsuz kılıyorum. Haydi gidelim.
- İyi duruyor muyum sence böyle
- Senin hep yüreğin güzeldi zaten
- Daha önce gördün mü beni hiç
- Hem de pek çok kez. Hep yalnızken.
- Sende yalnızmışsın.
- Artık değilim. Gidelim fazla bekletmeyelim. Yazı yazmak istersen yazabilirsin. Yarım kalmayı da istemezsin. (dedi)

Hemen bir kâğıt kalemi alıp son sözümü yazdım.
Tek kelimeydi atışım
Atışımı katladım elimde tuttum sımsıkı

- Ben hazırım (dedim)
- Biliyorum (dedi biraz yüzün hüzünlüydü perinin)
- Ne oldu şimdi
- Pek sevmiyorum bu anı her seferinde zor gelir bana
- Anlıyorum seni korkma ben yanıdayım artık
- Biliyorum gidelim o zaman
- Gidelim

Dedik ve çıktık kulübeden yollar
Geldiğim yollar değildi
Ama hiç yabancılık çekmedim
Bu saatten sonra asla yalnız kalmadım

...

Bir hafta sonra gazetelerde
Günlerdir kayıp olan
Sakıncalı bir delinin
Sebebi bilinmeyen bir nedenle

İntihar ettiği haberi vardı.

Elinde sımsıkı tuttuğu kâğıtta
'Gittim' yazıyordu.

...

Fırat suyu
Ağrının torunu
Hep ben kokardı biraz
İstanbul biraz yalnız
Bensiz o kadar korkaktı
Kendi saatler
Ateři ezip gečen
Yüksek bir patlamanın sesiydi
Susabilmek sanat
Gidebilmek Cesaretti

...

Bir şeyleri değiştiremiyorduk
Kendimizden başka verecek bir şeyimiz yoktu giderken

...

- Ben intihar etmedim ki
- Etmedin acını gördük seni erken aldık hepsi bu. Hoş geldin.
- Hoş bulduk. Saçının rengi siyahmış.
- Sen nasıl görmek istersen öyle olur demiştim
- Demiştin.
- Senin yüzün soğuk derlerdi ya yalanmış. Çok güzelsin.
- Benim binlerce yüzüm var. En güzeli sensin artık.

Gencay Coşkun

Adam gibi sevmedim

İçim dışıma akarken
Bir yar sözüne hasretliklerimde artardı
Yıkılırdı yeni çınar
İçim huzur bulurdu devrilirken ölüme

İçim sana akarken
Hiç görmedin
Sana doğru gelen
Kibrit çöpünden sandallarımı
Buruk bir suda
Yitik kıyılara çarptı

Güzel bir diyarda gördüm
Seni tek başına
Belki Sayısal bir resimdi
Gördüğüm güneş vurmuş gözlerini
Elmas parçası bir tende
Ay ışığı parlardı yaz düşümlerinde yüzünde
Kilometreler arası bir yoldu bulunduğun dünyalıklar
Beyazla siyah, Güçle gelecek kaygısı
Birde varolanı açıklayamama
Olanı söyleyememe belası
Bizi ayırık bir cümle yapmıştı
Söyleseydim tümleşik olamama kaygısı da vardı

Ellerim dizlerim titreyerek gelmişim
Sana göre renkli
Bana göre siyah beyaz
Kavuşmanızın en görkemli törenlerine
Siyah Beyazı oldum olası sevmezdim
Tek renk sarıydı
Oda delilik belirtisiydi
Senden sonra zaten hiç akıllanmamıştım ki
Kollarımda çok eski bir dansın izleri duruyordu
Sense başka kollardaydım
Bir zamanlar meclislerde
Coşkun bir kalabalıktık
Çalışkan gür sesli zincirleme bir arkadaşlık vardı
Tepsihten bir bir düştük
Son iki oynuyorduk
Galiba yeniliyordum
Kesik et kokusu geliyordu
Bense konuyu hep kapatıyordum
Uzak mı çok uzak
Görmeyesin masalarında
İster istemez göz kayardı gönlümden sana
İçki içmeyen vücudum müptela gibi titrerdi
Bir gidişin vardı ki siyaha
Söylenmeyen heceler boğazımda
Nefes almak o anda hep fuzuliydi

Kalkıp gidememişim

Ayakta görmesi lazım gelirdi
Diş bileyen vampir düşmanlarımın
Vay be helal olsun dedirten edalardaydım
İçim tel tel dökülürken
Sen biraz bildin
Birazda bilmedin
Yaza sevdalı bir türküde
Dünyalığın en önemli silahı vurmuştu
Kan kaybediyordum
Vakitsiz geliyordu saldırı
Kanatlarımı gererek uzanamamıştım
Perdeleme zaten bana hiç yakışmazdı

Güç bela
Kahpe kader diyerek
Çaktırmadan nemli gözlerle
Gidişine esastan şahit olarak izledim
O günden sonra hiç
Adam gibi sevmedim

Ama yazarım.....

Gencay Coşkun

Adamakıllı deliyim / İhtihara Meyilliyim

Durup dururken düştüğüm çukurlar
Gökyüzümde bir tek yıldızım kalmamış
Bakarken ağladım karanlıklara
Gözyaşlarım düştü
Kesme taşlı sokaklara
İçim acır
Bu sokaklarda
Yüreğim hapis gibi
Görmez sevdiklerini
Yaşlar içinde bir gün bitmez
Mermerler üstüne gül konmaz
Karanfiller boynuma
Düşersem sakın anmayın
Hep sizin arkanızdayım
Sesim çıkmaz hiçbir zaman
Anlarım karanlığı
Koklarım toprağı
Sevmiyorum yalnızlığı
Alışmışım kıramıyorum belki
Düşününce biraz
Hiç terk etmedi beni
Hiç aldatmadı yalanlarla yalnızlık beni
Yalnızdım ama hala insandım
Hep insan olmayı seçtim
Her geçen gün daha çok yalnız kaldım
Sevgiler bile karşılıklı ise
Hayatın karşılığı ne?

İhtihara meyilliyim
Garip bir sevgiliyim
Yarım bir gecenin
Son nefesinde
Az sonra Azrail gelecekken
Çabuk hareket etmeliyim
Hangi satırda düşürmüştüm saflığımı
Hangi satırda düşürmüştüm sevgimi
Yaşadıklarım ağır gelmedi desem
Sadece demiş ve okkalı bir yalan söylemiş olurum.
Yanık bir et kokuyordu
Göğsümün tam orta yerinde
Gene daralıyordum derinlerde
Derinlerin en derininde
Kimsecikle yoktu en yakın sandığım içimin en güzeli de
Bir şeylere yalnızlık bürünmüştü
Bir şeylerde ağır bir yanık tadı kalmıştı
Hep aynı nakaratın tekrarı vardı
Bir kelimenin sadece yeri değişti
Adam gibi ölmek istiyorum
Hep uzatmaları gösteriyordu hoca
Tamda oldu derken
Tamda sondu derken
Olmadı ki şimdi

Ay ışığındaki su çekilmesi nedir?
Terkedilmiş bir şehirdim
İçim örümcek
Gözlerim hızını kaybetmiş dere gibi ağlamaklı
Hiçbir şeyi özlemeyeceğim
Anısı kalan yâda kalmasına izin verdiğim
Küçük mutluluk kırıntıları
Tek bir şey var sadece
Özlemlerle haşır neşir olduğum
İçimden fırtınalar olsa da
Çıkmayacak asla dışarı
Her şey susacak
Düş müydü gerçek miydi bu diyecekler
Ellerim gene boşluk kokuyor
Yüzüm eskitilmiş ahşap gibi
Her gelen bir iki çizik
Bir iki çakı yarası vermiş
Her yerinde çentik atılmış
Kazımayacaksınız yüzümü
Oturup bekleyeceksiniz son sözümü
İzin vermeyeceğim kahpe dünya
Bir delikanlı geçti buralardan
Fark edeceksiniz
Üzüleceksiniz

İntihara meyilliyim
Öyle böyle değil
Adamakıllı deliyim
Susuyorum geçmiyor zaman
Hasretimin yanında
Hasretimin yanında çok yalnızım
Öleceğim senin elinde dese rüzgâr
Sahibine usuldan postalarım
Nedir bu kapalı kapılar
Yüze çarpılan numaralar
Anlamak bile istemediğim
Kısır bir döngü
Hani bu sondu
Hani bu rüzgâr
Beni alacaktı
Her yeri gezecektim
Kehribar rengi gömleğim
Lacivert takımım
Belki biraz ince
Ayhan Işık bıyığım olur
Saçlarım kısa
Gezecektim bildiğim tüm kıyılarımda

Çok şey bilmiyorum bunu hızla öğreniyorum
Abuk sabuk fırça saatleri
Özlemlerin en acayip salatası
Yıkılsın demiyorum dünya

Kıyamet bile kopmasın
Cennet ve cehennem
Zaten hepsi burada
Ben ise
Tam ortada kalıp
Yalnızlığa sürgün edilenlerdenim
Düş bile göremeyeceğim
Bütün düşlerimi vurmuşlar
Gecenin terkedilmiş saatlerinde
Hepsi kanlar içinde yerlerde
Sarıldım her birine
Yüzüme gözüm kan bulaştı
Üzöldüm gecelerde
Üzöldüm karanlıklarda
Tek taraflı olarak susacağım
Senin neyine konuşmak
Senin neyine içini sermek gökyüzüne
Alırsın işte böyle tek tek bulutlarını eline
Senin neyine dua etmek
Pisliğin içinde dik olsa da başım
Bulaşmışım artık bir kez karanlığa
Sevgi fukarası gönlüm
Kaç kez dedin
Gene yedin numaranı
Bırakın ne olur artık beni
Ya adam gibi gideyim
Ya siz alın beni sonsuz cezaların gününe
Her saniyem zararsa
Neye yarar hülyalara sevdalanmak
Kısa bir süre sonra unutulmak
En güzelinden güzeldir
Niye günah demişler bilmiyorum
İntihara meyilliyim
Taş gibi düşüyorum
Nereye uzansam hep yalnızlık
Gidebilme cesareti olanları
Fazla tutmamak lazım bu coğrafyalarda
Fazla tutmamak lazım buralarda
Fazla tutuldukça ay
Güneşe öfkeleniyordu
Işığını ondan alsa bile
Karanlıklarda ölse bile
Vermek için vermelik ışıkları istemiyordu
Güneşe öfkeleniyordu
Hem de çok fena
Mahşeri yaşayanların ayak izleri
Ateş gibi yanıyordu
Her yerde ateş böceği misali
Parıl parıl parlıyordu
Sustum konuşmayacağım
Ne biliyorsam senaryomda
En güzelini oynayacağım

Zaman su misali
İçim yangı yeri
Dumanında boğazım yanıyor
Kelimelerim kayboluyor
Suya konuşuyorum
Su sıkılıyor
Toprağa karışıyor
Çiçekler asla renginde açmayıp
Her saniye küfrediyorlar bana
Bizi bu hale sen getirdin diye
Toprak seninde rengi alsın sonsuza dek diye
Bedduamı yüzüme okuyorlardı
En azında harbiliklerini biliyordum
Yarım bir gülüş kalıyordu yüzümde
Yüreğim yerinde değildi
Çıkarılıp konulmuştu
Bir masasın üstüne

İntihara meyilliyim
Ama yapamıyorum
Yazık bana
Günah bana
Kimsecikler yok kasabada
Her yer kar altında
Bir ışık yolunda uçuşan kar taneleri
Hangi bir anın yansımasıydı
Hani tam teslimiyet
Olmayacaktı bu direniş sevgi bahçesinde
Nedir bu saçma sapan haykırış
Hiç isim söylemedim ben
İçimden senden başka
Uyurken hep sendin içimde
Kimliğini kaybetmiş çocuk
Susmuş çocuk içimde
Olmayacaktı bu direniş
Olmayacaktı bu saklambaç
Kurt oldum bulunmadım diye sevinirken
Çoktan enselenmişim
Çoktan sobelenmişim
Düşlerimden
Kanlı yüzlerini hatırlayıp
Gene öptüm gözlerinden
Hiçbir şey acıtmıyor
Severken yalnız bırakıldığın kadar
Vurulmuşsun ama ölmüyorsun
Ne kalabiliyorsun nede gidebiliyorsun
Kanına ay düşüyor
'hadi gel' diye
Son yıldızımda düşmüş
Gözlerim hayalinden yıldız uydurmuş bakıyor
Son yıldızımda düşmüş diyorsun
Gerçekten düşmüş

Öğreniyorsun
Şaçma sapan bekliyorsun yapayalnız
Ölsen bile yalnızsın
Ne bir can almak için gelen
Nede soru soran bir melek bile uğramıyor yanına
Ben nasıl olsa yolu biliyorum
Cevapları biliyorsan
Soru sormak manasız oluyor tabî ki
İhtimalin sonuçsuz kalması anında
İçim diyor ki diğer içime
Sen ipin ucunu kaçırdın
Bizi yaktın kendini de
Ortak paydamız hiç olmadı
En azından gidişimiz şerefli olsun
Dokunulmaz geçici bir görev
Mutluluk ile ilgili talimğâh
Üzölmek değildir asla
Amacım olabildiğince erken kaçmak
Bana müsaade dedikten sonra
Laf ile sıkılmayın
Yormayın sakın kendinizi
Kurşun sıkın düşüncelerimin ortasına
Onlarda bende sizde rahat edin
Kim bilir gecenin kaçında
Kaçınıcı mutsuzluk nöbetindeyim
Kimseden hiçbir şey istemiyorum
Gitmek mi?
Gidemiyorum
Ama
Cesaretimi yüreğime saplıyorum
En kuytu anılarım
Silinmeniz gerekiyor
Kendim kendime bile tahammöl edemiyorken
Siz nasıl tahammöl edeceksiniz bilmiyorum
Her şey kafandan geçtiği gibi olmuyor
Ama
İstediklerim asla bir yalan tarlası değildi
Tilkilerin gezdiği
Yine düşüyordum özöme
Ne olur bu son desinler
Birisi beni kapatsın
Nefes bile alamadığım hüznönlere boğsun
Birisi beynimi sustursun
Çok acı çekiyorum
Anlamıyorum
Anlaşılmıyorum

Gün sabaha dönüyor
İçimse geceye dönüyor

Hiç kızmadım
Kızamadım peri

Sen haklısın belki
Ben biraz anlaşılmaz isyancı
Üşüdüm gecede belki
Hava soğuktu
Saçlarım ıslak
Ellerim soğuktu
Ellerin uzak
Sen şimdi uyu düşlerinde
Biliyorum rüyalarında ben yokum
Sana dokunmam yasak
Sarılmam yasak
Ellerin iter beni en köşelere

Birisi söylesin bana
Bu yıldızları kim topladı
Kim topladıysa bilsin
Her birinin yerini gönlümden ezberledim

Peri gitti mi?
Sabah gidecek
Gitsin mi?
Geceleri giydim ve ben gittim.
Kalanlara selam olsun.
Zaman mı?
Sussun.

...

Gencay Coşkun

Adı dünyaydı

Yeni gelin gibiydi
Ne kadar süslüydü
Durduk yerde insanın canı çekerdi
Dünyaydı
Beyazdan gelirdi tüm renkleri
Bittikçe siyaha dönerdi zamanı
Yalanda olsa günleri
Bulaşanları
Hayranları
Çok olurdu ama
Kalanlarsa
Hep toprak olurdu
Aslında dünya dönmezdi
Dönen sadece bedenlerimizdi

Gencay Coşkun

Adı kalıyor

Gözlerim doluyor
Doluyor boşalmıyor
Hep neyi varsa
Ya da neyi yoksa
İçine atıyor

Yürek susuyor
Susuyor kallesliğe

Her gün içindeki
İçindeki insanı vuruyor
Ölüyor çaresizliğinde
Gömüyor kendine kederine

Adı kalıyor

Giden bir yerlerde

Gencay Coşkun

Adım Adım

Bir güne uzak
Bin yıla yakın
Adım
Adım
Yalnızlığım
Her
Adımda
Yakaladığım
Yalnız senin
Varlığın

Ne zaman yalnız kalsam
Seni
Yalnız
Seni düşünürüm

Senin olmadığın
Bir an
Senin dolmadığın
Tek bir hücrem
Hiç olmadı

Hep içimi sana
Dışımı dünyaya dökerim
Usul usul geldim
Usul usul giderim
Gittiğim yerde

Ben ne zaman
Her hangi bir yere gitsem
Senin orada olduğunu bilirim

Adım
Adım
Sana yolum

Damla
Damla
Sevgim

Yudum
Yudum
İçtiğim

Özüm
Gözüm
Sevdiğim

Gencay Coşkun

Adım başı bela vardı yakınlarımda

Hançerlenmiş ellerimden
Dereboyu kanlarım akardı
Kirlenmesin beyazlığın diye
Uzanamadım sana,
Saflığına bir kırmızı düşerde
İçim yere değdi

Kupkuru kalmış içim yanarken
Susamışken senin sularına
Düşemedim
Karışamadım tellerine
Üşüdüm sadece
Ankara gibi kuru soğuklarda
Tamam kabulümdü
Adım başı bela vardı yakınlarımda
Ses etmezdim gözümün gönlümün güzel gördüğüne

Dışı kapalı
İçi açık bir kutudan
Hayal meyal göründü mü
Gökyüzünün sahibi yıldız

yada
zamanın sahipsizliğinde
yolunu şaşırın gecenin kıyağıydı
nurdan daha parlak bir ay ışığından kayıktı umut
yüzme bilmesem bile korkmazdım derinliklerinde

yada
Adım başı bela vardı yakınlarımda
Tutmak isterken delice
Saldığım duygularım
Başiboş sahipsizdi

Ukala durmayın
Yıkılın karşımdan
Salaş yaratıklar
Eceliniz olur nefesim üstünüzde
Zerrenizin hesabında
Sonsuzluk bile yetersiz kalır
Yeni doğması muhtemelen anlamsızlığına
Çatlayana kadar ağlardı

Adım başı bela olsa da bu karanlıkta
Gariban gecelerimde
Güneşten yansıyan ışık
Nur olurdu kanıma
Elimde kandil olurdu yoluma

Canda sıkılırdı bu yalnızlıkta
Avuntu olurdu bela başıma

Gencay Coşkun

Ağlamak kesmez bazen insanın içini

Ağlamak kesmez bazen insanın içini
Başını alıp gidesi gelir
Ömrün nefes aldığı diyarlara doğru
Yada nefes verdiği.
Griliklerin içinde bir dünyadan
Hangi ses durdurabilirdi ki gideni
Kalsa bile giden
Yüzünde upuzun çatallı bir dere akardı
İçinde bitmemiş, kan revan içinde bir hayat bırakırdı
O da bırakabildiği kadar
Ama az
Ama çok

Neydi derdiniz? Sizin?
Tüm ihtişamınla parlayan Tek gerçeği görmezden gelmek de
Neyin nesi oluyordu
Tek gerçeği anlasanız da
Onu hep kendinize mal edip
Kendi yollarınız diye
Bin bir yola bölerdiniz
Birbirinizi ezip geçer
Yalancı zaferlere imza atıp kahraman olurdunuz

Bırakın bu işleri
Tertemiz bir aklın önüne kimse set çekemezdi
Düşünmeden düşünüyü teslim edenler
İz bırakmadan silinenlerden olurdu
Bir düşün peşinde bir ömür harcıyıp
Düşüne ulaşamasa bile insan
En azından ben denedim diyebilirdi
Tepeden tırnağa haklı bir gurur içinde

Bu anlamasızlığı anlamak yerine
Hayatın özündeki
Tek anlamı alırdık özümüze
İçimizdeki özle
Bu dünyadaki öz
Uyuşamaz zehirlerdi düşüncelerimizi
O zama Ağlamak kesmezdi insanın içini
Başını alıp gidesi gelir
Ömrün nefes aldığı diyarlara doğru
Yada nefes verdiği.

Hakkın hak olduğu yere doğru
Yürüdükçe
Adımlarının ardından güller açardı

Gencay Coşkun

Ağlayan bir ağlayandım

Güleç bir yüzün arkasına saklanmış
Ağlayan bir ağlayandım
Tuzumun kuruması yüzümde
İçimde yara açıyordu gizlice
Tuzlarınla sevdim seni ben
Ekmeksiz katıksız yüreğimde
Bekledim seni

Sen geleceksin diye
Kendimi toplamıştım yıldızlardan
Yokluğunda fena dağıtmış olmalıyım
Kaç galaksi gezdim
Zor yetiştim sana
Yada yetiştirebildiler yoğun bakım nitelerinde
Dkntlerimin arasından
Tozun gürültünün içinden
Sana temiz bir yüz çıkarmaya çabalıyordum
Aynalar bile korkuyordu ansızın
Grntm belirince camlarında

n beşin hesabını sormayan gnlmle
Snsuzluğun anahtarını boynunda taşıyordum
Hepimiz snsuzduk aslında
Bilmeden yaşatılıyorduk sadece
Her doğumla bir daha artıyordu bu snsuzluk
Kimileri eksi kimileri artıda olsa da
Hep o sıfır noktasından başlardık hayata
Gitgellerimiz olurdu zaman zaman
Seninki çok uzun sürmüştü bu sürgünde
Bu sürgünde snsizlik lmd gözlerimde
Gözlerimde hayatı tamamlayandın
Her tamlamadan tas tamam insandın
Bedenimde iz, kınımda kandın snsiz
Snsiz sessiz oluyordum
Snsiz soluyordum.

Kışın yüzüne yüzün değince
Bahar geldi sanmışım sen gelince
Bu soğukta taş kesen ellerime
Kan gelmişti sen gelince
Bu gelişin adı konmayan bir bayramdı
Ellerimde menekşe dikili saksılarla
Karşılamak için beklerdim
Koparmaya kıyamazdın
Sana benzeyen hiçbir şeyi
Camın korunganlığı doluydu menekşe saksılarıyla
Birde ihlamur diktim
Daha adam olmasına çok vardı ama
Ne zaman görsem bana hep seni sorardı
Yalandan hikayeler uydururdum o zamanları
Acısız tarafından olanları işlerdim güleç yüzümle,
Güleç bir yüzün arkasına saklanmış

Ağlayan bir çağlayandım
Tuzumun kuruması yüzümde
İçimde yara açıyordu gizlice
Tuzlarınla sevdim seni ben
Ekmeksiz katıksız yüreğimde
Bekledim seni
Ne çok zamandı sensiz
Bu kadar ağır mı olurdu
Bu ağırlıkta beklemek zordu
Her zorluğın sabahı akşamı olmazdı
Gelişin hepsini unutturdu
Ne güzel geldin sen yüzüme
Gönlüme nereye götürüyorsan götür
Sesim çıkmaz yeminlen
Bunca zaman neden yalnız bıraktın diye sormam
Menekşe rengi elbisende
Siyaha çalardı bakışın
Daha önce hiç görmemiştin bu bakışı
Sen değil miydin yoksa
Bu beyazlıklarda nereden çıktı
Mahşerin atlısının sesi de ne
Sen götüreceksin
Bende ecele hayır diyecem sanma sakın gülüm
Ver şerbeti menekşenin
Kana içeyim..

Ben şerbeti içtim
Sen benim elimden
Ben senin elinden tutarak
Hayatımı verdim
Gittim bu şehirden

Gencay Coşkun

Ağustos Belası

Sonbahardaydım artık
Kahverengilerden bir zaman
Alıp götürmüştü
Ölümün kıyılarına
Ağustos kadar yalnızdım
Ağustos kadar yorgundum
Ağustos gibi gariptim.

İçimin sıkıntısı yüzümden okunuyordu sanki
Kuşlar bile selamı esirgemiş
Haberlerini kesmişlerdi
Bin bir derde deva değildim
Bin bir derdin içinde adım vardı
Mermer taşlara siyah yazılarla
Soğuk ve sessiz bir yazımdı
Sonbahardaki Ağustos suskunluğu
İçimde açan tek bir çiçek yoktu
Tek bir meyvem olmayacaktı
Bana benzeyen benim gibi kokan
Benim gibi ölecek
Bütün aylar gelip geçecekti
Benim aklım hep Ağustos ta kalacaktı

Kahverengiler çoktan unutulmuştu
Dökülen yapraklara beyazlar çoktan vurmuş
Kışı kökten getirmişti
En kara kıştı benimkisi
Ağustos kadar karanlık
Bir hayalin gölgesindeki
Gerçekleşmesinin bedeliydi
Kayıp gitmeler
Acıyla karıştı bu yağmurlar
Yüzümü yanaklarımı acıttırdı
İstemedemden ürkek ürkek
Sanki kusura bakma der gibi

Ağustos kokardı işte yağmurlar
Siz bilemezsiniz
Neler saklıydı içinde
Bir Ağustos belası yanaklarımda
Ne olur susturun içimi
Ne olur susturun yüreğimi
Bırakın atmasın
Bırakın çirpınmasın boşu boşuna
Gerçek diye bildiğiniz bu garip boşluklarda
Aklın alamadığı bir garip harmoni
Koca bir karışık salata
Ne olur artık bunun limonu ben olmayım
Sıkın kafama
Gideyim ben bildiğim tek yoluma

Bırakıyordum kâinat seni artık

Bu sessizlikte bir Ağustos daha gidiyordu
İçindeki suskunlukların
İnce ve keskin haykırışlarıyla

Yaşamdan tek talebim
Sakin ve sessiz bir hayaldi
Işığı üstüme çekmek
Çiçeği kurutmasına sebep olmak gibiydi
Bu son Ağustos tu
Ama hiç biriniz farkına varamadınız
Hiç biriniz Ağustos u elinde tutamadınız
Hiç biriniz Ağustos un elini ısıtamadınız

Ağustos belası
Hasat zamanı canavarı gibi
Yakacaktı gönlümdeki tüm ekinleri
Başak başaktı her umut
İlmek ilmekti tek bir ip
Boynuma geçecekti
Ölümü seyreden her gururlu asker gibi
Yapamadıklarımın uzayan listem
Yazılamayacaktı soğuk mermer taşlarına
Siyah atkımla beremi atıp
Bıraktım kendimi beyazların içine
Beyazların içinde
Kırmızı bir güldüm
Ama yüzüm gülmezdi
Biraz durgun
Çokça yorgun
Öldükçe kırgın
Hissettirmeyen yüzü solgun bir bakıştı

İçim yanarken
Susarsın

Gözlerde yaş
Durduk yere akmadı hiç Ağustosun yüreğinde
Ağustos tum
Yalnızlıkta doğdum
Sakinleştiricilerin sakinleştiremediği
En kutsal vadiye
Deli Kanlı her hücreğine kadar Deli Kanlı doğdum
Deli Kanlı bir Ağustos'tum.
Şimdi Sustum.
Çünkü Ağustos'tum.
Şondum....

'Bitmemiş son dediğimiz hiçbir şey
Solmamıştır güneşle kavurduğunuz hiçbir şey
Ölmemiştir yüreğinizle sevdiğiniz şeyler.
Devam edecek ama yorgunum düşler
En kısa solukta incek var soluk almamak üzere'

Gencay Coşkun

Ağustos Düştü / Gönül Dışarı

Yaprağa düştü yağmur damlası
Yeşilinde kayboldu
Yarısı da toprağına düştü
Zaman buhar oldu
Hayaller un ufak oldu
Bu barut kokusu
Etin yanması
Çaresizliğin haykırışı
Gömüyorum kendimi
Kendi gözyaşlarımın gizine
Soluyorum ve susuyorum

Öyle kırgınım
Öyle kızgınım
Öyle küskünüm ki
Bir ateş gövdemi delip geçse
Gelip geçtiğine bile
En derinden pişman olup
Söner gider karanlıklar içinde
Yağmurları çok özledim
Bana göre değil güneş
Güneşe sevdalı sürülerin masalı
Yağmurlarım yüzüme gönlüme vursun
Kimsenin vurmadığı kadar çok vursun
Ağustos düştü
Kanlar içinde yere
Yere düştü
Son yaprak
Acıttı
Sıcak mı çok sıcak
Sıkıştırdı yüreğimi
Tüm duygularımla geri çekiliyorum hayattan
Bu kadar anlamsız
Bu kadar ucuz olmaması gerekirdi
Maddenin yapı taşı
Taş ki bulanmış zamana
Elinden gelen nefes almak
Ölmeden bitmez mi derdin saltanatı
Kahverengiye döndü mevsim sarı sıcaklar içinde
Bir yaraya bıçak değdi
Bitsin gitsin dinsin rüzgâr
İçimde yanan mumlarla
Bir derviş gömülü
Hiç uyumayan
Susuz kupkuru
Sabahlara kadar yürünür yollar
Yorgunluk her yerde
Bezginlik her yerde
Dimdik ayakta bitecek bu hikâye

Bir fırtınadan darmadağın çıkarsın
Yüzünden güz güneşi

Yüzün sıcak
Yüreğin çok üşümüştür
Belli etmezsin hiçbir zamanı bölen yangınlarda

Gönül kuş gibi çırpıyor
Yalnız güzel bir gün dilersin olmaz
Sabır sabır dolaşırsın
Ellerinde hayat gibi kısılıyorsa zaman
Bilesin ki kayıp dünyaya ayak basmışsın

Çekiliyordum hayattan
Gönül tamamen dışarı
Karla karışık bir yağmur vardı
Çöl sıcaklığında
Camdan bir kalbin üstüne
Bilerek yağacaktı
Tuzla buz olacaktım
Umurumda bile değildi
Ne olacaksa olsun artık

Çok geç kaldım ölmek için...

Kanlı bir Ağustos'tum düştüm
Yüzüm gözüm üstüne
Bütün duygularımı çekiyorum yeryüzünden
Gönül dışarı
Yangın çıkaran sürülerin
Ahkâm kesen kirli sakallı çığırkanların uğultuları
Bitecek bu gökyüzünde

Ağustos düştü
Paldır küldür
Neye dokunsam güz gibi
Neye baksam el gibi
Rüzgârın esmesiyle ürperen ten
Gözyaşını tuza boğan düşünceler
Açık bırakılmış perdesiz pencereler
Geldiğiniz gibi gideceksiniz çaresiz düşünceler
Ellerimde sonu bildiğim
Yolunu bilemediğim bir harita
Kaç tepe geçtik
Enkazı bulamadık duyguların
Kalanlarımı kurtaramadım
Gidenlerimi özledim
Özlem içinde bir Ağustos daha düştü
Yüzü gözü üstüne

Gidenlere selam olsun...

Gencay Coşkun

Ağzı bozuk bir ozandı

İstanbul sustu
Dünya sustu
Hayat sustu

Korktular mı benden
Tek çıt bile yok
Zaten iki çıt hiçbir araya gelmedi
Gelmezdi de
Ortada yada beride
Kulaklarda gezinen
Bir ses arıyorum
Ama bulamıyorum
Kaçmasalar yakalamam an meselesi
Çaktırmadan geliyorum
Ürkütmemek gerek hayatı
Ürkütmemek gerek insanları
Canıma
Kanıma
Dokunuyor bazıları
Her halde ağrıyordur
Bazı yanları
Bir can olarak
Canım için
Dindireceğim tüm ağrıları
Birde kaçırmasalar zamanı
Alacakların en güzeli de
Kalaylı bir Kazandı
Kalaycısı ağzı bozuk bir ozandı

Gencay Coşkun

Akıldelen oyunlar

Öfkeyle kurulurdu sofralar
Yıldız vakitlerinde
Akıldelen oyunlar oynanırdı
Hiçbir güneşi göremezdik
Her birimiz güneş olduğumuz halde
Süprüntülere karışmış
Sahiplerini şaşırılmış duygular
Ellerinde yanlış bir
Seçimin boyası dururdu
Şilinse bile iz kalırdı
İstasyonlarda
Kaç zamandır
Binmemiştim trenlere
Vagonlarında
Göz göze bakışırken
Anlık aşık olup
Duraklarda bırakılacak sevdalarım
Olmamıştı fason yalnızlıklarda

Gönülkesen çoklamlar olurdu
Sanki her atışta
Tutarmış gibi
Birde hayatın isabet yüzdesini
Düşürüp dururlardı
Gölgede rahatlatan sığınaklar arardım
Bulabildiğim ancak kuru yapraklardı
Karınca kararınca
Bir hayattı
Her cümle
Hece hece
Kazınıp durdu beynime
Düşünmesem ben olamazdım
Bir duyguortayı nereye çıkarsa
Oralarda bulunmam gerekirdi
Çok gerekli olmadıkça
Ortalarda durmazdım
Bölünmemde tersine çıkardı
Rüyalarımda
Bölünen her parçam
Birbirini çekerdi ateşe
Gittikçe uzaklaşırdım
Bilinen sonlardan
Taşa takılır gibi
Düşerdim
Deniz kabuklarına
Canımı yakmazlardı ama
Geleceğimi çoktan yakmışlardı

Bir bağ vardı
Derinlere uzanan salkımları vardı
Tanelerinden yen dünyalar doğardı
Abidinin biride durmadan

Dünya doğardı
Aşkına icaben
Gelecekte mahsuben
Tebeşirle duvarlara yazılar yazardım
Erken yağmurlarda
Yar gözleri görmeden
İcaplarına bakılırdı
Ayaklara düşen
Tenlerden vardı
Yeni modaydı belki
Gittikçe çoğalıyorlardı
Bu saatten sonra karşı
Durmak gerilikti
Bildiğim kadarıyla
En geride bendim
Daha çok ben utanıyordum
Açıldıkça açılan
Tenlerden
Sabırlı durmak
En büyük erdem
Yada en büyük aptallık
Denilirken
Ben seve seve aptal oluyordum
Kağıt mendil gibi
Haraç mezat Harcanırdı insancıklar
Tavuğun didiklediği
Buğday taneleri gibi
Çok azı başak verirdi
Güneşe doğru
Yürüyenlerden

Düşmemek lazımdı
Canla kazılan siperlere
Erimemek lazımdı
Çöl ikliminde
Yaralarımız kurtlansa bile
Asla yüreğimiz kurtlanmayacaktı
İçten dışa doğru savuran rüzgarlarda
Dimdik ölmesini bilecektik

Gencay Coşkun

Asıl Deprem İçimizde / Gerçekler İki (2)

[Asıl Deprem İçimizde]

Deprem üstüne
Depreme dair
Hiçbir şey yazmak istememişti gönlüm

Ne zaman aklıma gelse
Bir yanım hep eksik kalırdı

Ne zaman aklıma gelse
Bir yanım oralara çekerdi beni

[Depremin tekrar aklıma gelişi]

Aslında hiçbir zaman aklımdan çıkmamıştı ki
Sadece unutmuş gibi yapmak istedim
Ama olmadı

Her zaman önünden geçtiğim
İlkokulum vardı
Ne zaman baksam muzur çocuk olurdum
Okul sıralarım aklıma gelirdi
Mandalina kabuklarını
Lastikle atardık birbirimize
İlkokul hocalarım gelirdi aklıma
Çoğu insanın olduğu gibi
İlkokulda aksi gibi tek bir hocamız yoktu
Bir sürü hocamız olmuştu
Bazen bir senede altı hoca değiştiriyorduk
Çok erken kaybetmeyi
Yeni birine ayak uydurmayı öğrenmiştik
Çok hocalı olmak aksi bir durum değildi
Benim gözlemlediğim tek kötü yanı
Hocalarımızın ilerleyen hayatlarımızda
Bizi hatırlamakta zorlanmasıydı
İlk adımlarımızda sosyal hayatta hazırlanıştı
Tebeşir kavgalarından sonra
Toplu olarak yenilen dayak
Dayak olayını abartmanın anlamı yok
"Hocaların vurduğu yerden gül biter" cidden
Benim bir keresinde yüzümde beş dallı bitmişti
Haliyle bende bitip çok küfür etmişim o zamanlar
Tamamen içimden
Bugün olsa yemin ederim ellerinden
Kana kana öperdim hocalarımın
Mutlaka bir şey yapardık
Ya da yapmazdık
Olur olmaz zamanlarda
Hocaları deli ederdik

Ne zaman geçsem okulumun önünden
Muzur çocuk olurdum ve

İlk anılarım canlanırdı

Bizim zamanımızda ilkokul beş yıllıktı
Cümleye böyle girmek yaşlılık belirtisi oluyordu ama
Ama saçlardaki beyazları yaşanmışlıkları
Görmeden, hissetmeden geçemiyordum yollardan,
Başlayamıyordum cümlelere
Yine geçerken ilkokulumun önünden bir gün
Elinde karne olan bir çocuğa rastladım
Bizim mahalleden di ufaklık
Adını bilmiyordum
Çağırınca geldi hemen
"karnen nasıl" bakalım dedim
"Hepsi pekiyi bir tanesi iyi " dedi.
Aslında kurduğu cümlede anlamca bozukluk vardı

(doğrusu; bir tane iyi gerisi pekiyi idi
bence böyle bir cümle kurmasında sakınca yoktu.
Asıl önemli olan benim kurduğum
cümlelerdeki anlam karmaşası
sakıncalardı bunlar doğal kaynağı da
yüreğimden geliyordu)

Ama daha şu salak üniversite sınavlarına girecek
Daha çok vakti vardı önünde
Ufaklık sözlerini bitirdiğinde
Yüzünde bıkkın sikkın bir hal vardı.
"Karnen güzel niye üzgünsün" demiştim
Oda bana ne dese beğenirsiniz
Gerçi söylediğinde ben çok beğenmişim.
" Ağbi ben beşinci sınıfa gidiyordum.
Bu sene okulum bitecek ve diploma alacaktım.
Ama ilkokulları sekiz yıl yaptılar"
durdu biraz sonra bombayı patlattı
" İşin yoksa üç sene daha oku ancak diploma al,
Ağbi geçer mi üç sene şimdi." dedi.
Öldüm gülmekten,
Çocuğa okulda ne yaptılarsa
Şafak atmıştı tepesine doğru
Okulu hapisane gibi görüyordu garip
Ama takdir etmek lazımdı
Belki evdekilerinin baskısı
Belki de kendi iradesi
Diploma nedir biliyordu
Ben aldığım diplomamı
Evdeki yatağın üstüne atmış
Tavuk kovalamaya gitmişim
Ne fırça yemiştim rahmetli dedemden.
Çocuktuk işte
Ama cin gibiydi
Yanımdan öyle
Elinde karnesi

Sekiz yıla sinirli
Zamana sinirli sinirli gitti
Bu yaşta sinir iyi değildi
Ama mutlaka bir gün öğreniyordu
İnsan yavrusu
Derken gel zaman git zaman
Okullar açılmıştı
Ama benim okulumun açılmadığını gördüm
Sonra öğrendim ki depremde
İlk yıkılacaklar arasındaymış
Kul cahilliğinden
Para hırsından kaynaklanan
Hatalardan ve yıkımlardan
Bizi Allah korumuştı

Okulum yıkılırken
Anılarımda yıkılıyordu
Gazoz simit sırasında beklediğim kantin
Top oynadığımız arka bahçe
Çamlarını kırdığımız sınıflar
İnsan çok fena oluyordu
Hayatının izlerini bıraktığı
Yerlerde
Hayatının izlerini bir
Bulamaması
Dıştan içe çok fazla vuruyordu
Dökülen tuğlalar, betonlar
Bir devri kapatıyordu
Üzülüyordum
Okulun bir arsası kalmıştı
Gel zaman git zaman
Sırf ben değildim üzülen
Gelen geçen herkes bir buruk bakıyordu
Yıkıntılar arasındaki bayrak direğine

Aslında öyle kolay yıkılıyordu ki
Bir depremde nasıl yıkılmasın
Biraz üzüntüm geçiyordu
İncecik pastan erimiş demirleri görünce
Depremi bir kez daha
İstemedemden hatırlıyordum
Çiğlikleri feryatları
Kayıpları
Bir okulun yıkılmasındaki anılarımı ah ederken
Bir şehrin insanının
Şehrinin yok olmasının üzüntüsü
Burkuyor içimi
O sokaklar
O insanlar
Geliyor aklıma
Orada bıraktığım annelerim
Orada bıraktığım babalarım

Orada bıraktığım kardeşlerim
Yeni okul yükselirken gün be gün,
Yeni yapının sağlamlığını
Anılarımın diyeti oluyordu
Seviniyordum benden sonraki çocukların
Anıları silinmeyecekti belki
Belki diyordum gene de insanlar güvenmiyordum
Bir gün dönem ödevi aldıklarında
Okullarının tarihine ilişkin
"Okulumuz ilk yapıldığında
24 derslikli olup depreme dayanıksız olması
Nedeniyle yeniden güvenli olarak inşa edilmiştir."
Cümlesinin gönül anıları ziyan öğrencileri oluyorduk.
Gücenmiyordum
Bir şehirde kaç ışık kaybolmuştu
Benim anılarım bunun yanında hiç kalıyordu

Şehrin ışıkları
Uzaktan ateş böceği yuvası gibi gözükürdü
Kaç ateş böceği sönmüştü
Birden bire,ansızın
Birin bunları hatırlaması
Hatırlatması lazımdı.

Üç beş itin
Para hırsı yüzünden
İnsanlar bozuk para gibi harcanmıştı
Başka göçükler olmadan
Yola çıkmak lazımdı.....

[İlk Sıcak Temas:]

Geceleri pek uyumazdım
Uykumu çoktan kaçırıp
Gizli bir boşluğa hapsedmişti
İnsan suretli garip huylu mahluklar
Hangi tarafa baksam
Ayrı bir eksik kulpun
Kırık izleri duruyordu

O gün nasıl olduysa uyumuştum
Ciğerim sarsılarak uyanmıştım
Kardeşim "ağbi deprem oluyor" sesini duydum
"Panik yapma geçer" demiştim.
O güne kadar hep çabuk geçmişti.
Ama bu sarsıntı geçmek bilmiyordu.
Hayatların sanki gökyüzüne
Bir yandan ayet okumaya çalışıyordum
Aklımdan dilime bağlantı kopmuş gibi
Bir türlü gelmiyordu ne başı ne sonu
Saymaya başladım
Kırk yediye kadar sayıp

Kardeşimle annem için artık güvenli bir yer
Aramaya başladım
Ne yana kaçacaktık
Apartmanların arasında
Eski bir gece konduyduk
Ne yana kaçsak binalar üstümüze yıkılacaktık
O sesti öyle kaç bin bomba atılmıştı
Yer yorgan gibi sallanıyordu
Ayaklar yere basınca
Akıl baştan gidiyordu
Allah'tan dil çözüldü
Ayetler dualar okundu
Büyük bir gürültüden sonra
Bir ara büyük bir sessizlik
Sonrasında çığlıklar, feryatlar
Millet yarı çıplak, kadın, çoluk hepsi sokaktaydı.
Etraf tabiri pek caiz değildi o şartlar altında
Bayram yeri gibiydi
Yazın deli sıcağında dolayı
Herkes yarı çıplaktı
Göz gözü görmüyordu
Kimisi kamyonların altına girmiş saklanıyor
Sanki kamyonlara bir şey olmayacakmış gibide
Kimileri parklara kaçmış bekliyorlar
Herkes her yerde
Her yer herkesteydi
Hiçbir gece İstanbul böyle kalabalık olmamıştı
Etraf mahşer yeri gibiydi
Sağıma soluma bakıyorum
O müthiş tarif edilemeyen
Yaşayanların bilebileceği
Sarsıntıdan sonra her yer yerindeydi
Ama mutlaka bir yerlerde büyük bir yıkıntı vardı
Ama neredeydi

Herkes sevdiklerinin sağlığını düşünüyordu
Korkuları yüzlerinden okunuyordu
Yalnızlıklar hiç bu kadar çetin olmamıştı
Düşman bile olsa sığınacak yer arıyordu
İnsanlar hiç bu kadar küçük olmamıştı
Hiç küçüklüklerini bu kadar hissetmemişlerdi
Karınca sürüsü gibiydik
Uzaydan bakıldığında
O andaki tek farkımız
Karıncaların depresi önceden bilebilmesiydi
Gelen haberler hiç iyi değildi
Binlerce ölüden bahsediyorlardı
Bir bir ilçeler iller anlatılıyordu
Gecenin o vaktinde
Haritalar bazı yerlerde tamamen değişmişti
Artık sabah hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı
Sevdiklerini ebediyen göremeyecekti insanlar.

İlerleyen saatlerde artçı depremler ki
Önceden hiçbir deprem terimini bilmezdik
Şimdi ise tüm toplum
Fay hatlarını tartışıp
Bazen ukalalık yapıp gelecek depremlerin şiddetini
Tahmin etmeye çalışıyoruz.
Herkes sanırsın jeolog
Jeologlar hariç herkes konuştu
Fısıltı haberleri bilimden çok önde de oldu bir ara
Gerçi hala öyle

O gün o saatlerde
Yeryüzü sallanırken
Bir ülke sallanmıştı aslında
Bir dünya hata çıkmıştı
Yıllardır kulak arkası edilen
Aldıkları rüşvetler yüzünden
Binlerce kişiye evlerini mezar edenler
Rahat oturamıyordu yerine
Nasıl olsa bu halk bunu da unuttur diyordu
Bazı köpekler
Cidden de Halk bunları ileride unutacaktı
Depremi yaşayanların haricinde
Bense duramıyordum yerimde
Bir yerlerde annelerim
Bir yerlerde babalarım
Bir yerlerde kardeşlerim
Bir yerlerde ağbilerim
Bir yerlerde ablalarım vardı
Bir tuğla kaldırırsam
Bir işe yaramış olurum
Kanayan yürekleri susturamazdım ama
En azından çabaldım
Deprem buralarda olay olmuştu
Herkes parklarda bahçelerde
Piknik yerine gider gibi
Derme çatma çadırlar kuruyordu
Bütün arkadaşlarımı görmüştüm
Ne kadar çok yatalak insanda varmış buralarda
Deprem yüzünden onları da
Getirmiş aileleri güvenli saydıkları yerlere
Ortalık mahşer yeri gibiydi
Küçüktük
İnsandık
Ölümlüydük
Hiç bu kadar hissetmemiştik
Yine bazı denyolar
Hala ten peşindeydi
Ölü eti çiğnemeyi ne çok seviyorlardı
Eğlenen insanlar nedense
Acayip gözüme batıyordu

Bana göre ülkem cenaze eviydi
Bu evde
Bu cenazelerde
Bu yıkıntılarda
Eğlenenler bizden değildi

[İlk adım felakete:]

Acilen gitmem lazımdı
İçim öyle yanıyordu ki
Kayıtsız oturmak
Eldeyken ayaktayken
Bir şeyler yapmamak
Hayvanlıktan öte bir şey olamazdı
Gitmem lazımdı
Birkaç otobüs
Birkaç araba
Gönüllerden bir konvoyun
Tam en önünde buldum kendimi
Arabayla kalbi kırıkların yanına giderken
Camdan panikleyen halkı seyrediyordum
Parklarda kurulan çadırlarda
Arada mangal keyfi yapanları görünce
Haklı bir kızgınlık krizine girmişti
Duygusuzluğa öfkeli yüreğim
Yollarda bir ömrü bitirmiştim
İkincisinin uzatmalarını yaşıyordum
Orada ne yapabildik bilmiyorum
İlk defa bir yol beni bu kadar korkutuyordu
Felaketin ikinci gününü üçüncü güne bağlayan geceydi
Sıcaktı
İnanılmaz dereceydi
Yollar hiç bu kadar karanlık değildi
İnsanlar hiç bu kadar mutsuz değildi
Karayolları canlarını dişini takıp çalışmış
Yolları idare eder şekilde onarmışlar
Trafik levhalarını yeniden düzenlemişlerdi
Yollardaki yarıklar
Yeni asfalt kokuyordu
Yeni kapatılmıştı
Yol çizgileri
Alnımın çizgileri gibiydi
Çok karışıktı
Kimsenin yüzün gülmüyordu
Felaket yerine yaklaşırken
Trafikte kilitleniyordu
İnsanların bazıları
Yaşadıkları derin acıdan etkilenip
Şuurlarını kaybetmişler
Yardım araçları dışında gelenleri

Taşla sopayla kovalıyorlardı
Kim bilir kimini kaybetmişti
Niye bu kadar gözleri dünyaya kapanmıştı
Acıları yüzünden okunuyordu
Bir yerler savaş vardı
Bu savaşın mağlupları çok mağdurdu
Güç bela konvoy ilerliyordu
Daha yıkıntı yerine çok varken
Derin burunları yakan
Ölüm kokusu vardı
Kaç kat bezle sardıysak
Ağzımızı burnumuzu
Bu kokuyu duymadan gidemiyorduk
Ölüm kokusunu duyunca
Korkumuz bir kat daha artı
Nasıl bir felaketti bu böyle
İçimiz çok derinden yanmaya
Başlamıştı bile
Hele ki ilk yıkıntıları görünce
İnanmak mümkün olmadı
Göz gördüğünü
Sorgulayıp mahkemeye veriyordu
İnanmak istemiyordu
Yerle bir olmuş bir şehir
Üçüncü kata girmiş bir otomobil
Kaçmaya çalışırken ölenler
Duvarlar hep kan sızıntısı
Yürekler hep sızılıydı
Hüznün ortasında
Felaketin ortasında
Acılı bir memleketti
Gözlerim dolmuştu
Ağlamamak ve korkumu
Belli etmemek için çok çabalıyordum
Belli ki tek değildim
Herkesteki suskunluk
En şiddetli sarsıntı yerine vardığımızda
Birden bozuldu
" Herkes hazırlansın geldik"
Ok gibi göğse giren sözlerdi
Hazır değildik
Çoğu gönüllü gibi ölüleri
Filmlerde görmüştüm
Dizlerimin bağı çözülmüş
Dokunsalar hüngür ağlayacaktım
Toparlandım
Ağlamak korkmak fayda etmezdi
Elbiselerimi aletleri düzelttim
Otobüsten inip
İlk adımı attım
Yürek yakan memlekete
O dayanılmaz kokuydu öyle

İnanmak istemedim
Gecenin yarısında
Ancak bazı yerlerde
Jeneratör yardımıyla
Işık vardı
Gerisi zifiri karanlıktı
Yıkık dökük şehirden geçerken
Tüm dünya terkedilmiş gibiydi
Evler işyerleri
Dünya terkedilmişti
Göçmüştü sanki başka bir boyuta
İlk adımı attığım yerde
Yerle bir olmuş
Bağırış çağırış içinde
Bir mahalle vardı
Sesleri uzaktan geliyordu
Yıkıntılara doğru ilerlemeye
Başlayınca
Tüylerim diken diken olup
Batıverdiler tenime
Bir kirpiyi koynuma almış gibi oldum
O uzun apartmanlar
İskambil kağıdı gibi olmuş
Karıştıran desteyi öyle bir dağıtmış ki
Hiçbir şeyi bulmak mümkün değildi
Yanıyordu
Korkuyordum
Katların arasından
Bir zamanları camları süsleyen perdeler
Kan içinde rüzgarda savruluyordu
Garip bir sıra dışı filmdi yaşadıklarımız
Tek farkı bunun sonuna kadar gerçek olmasıydı
İlk adımda
Bir daha asla geri gelmeyecek
Pek çok şeyi geride bırakmıştım
Adam gibi hiçbir zaman gülmeyecektim artık
Adam gibi adam olamayacak
Hep bir yanım eksik olacaktı.
Bütün sevdiklerim aklımdan geçiyordu
Mezar özlemi çeken bir çok ruhu görüyordum
Ortalıklarda öldüklerinden bile haberleri yoktu
Dolaşıyorlardı orta yerlerde
Tüylerim diken diken oluyordu
Bana her dokunuşlarında
Tuhaftı hepsini hissedebiliyordum
Bana düştükleri yerleri gösterir gibiydiler
Bense bu düştüğüm felaket yerinin
Son felaket yeri olması için
Yaratanıma dua üzerine dua ediyordum
Kalbimin tek ilacıydım
Kusuru hiçbir zaman onda asla bulmadım
Bu çürük yapılarda mezar yeri satanlara

Öfkelenmişim
Demiri, harcı garcı çalıp yiyenlerin
Artık kızgın demirlerle dağlanmasını istiyordum
Çok kızılıyordum
Pislik olarak yaşamak
Bir hastalık mıydı
Yoksa içten gelen bir yatkınlık mıydı
İçleri yürekleri saman dolu bu insanları
Yakmak geliyordu içimden
Sizi sonsuz döngüye bırakılıyordum.

[İç Hesaplaşma Yeni Bir İç tanışma]

Yıkıntılardan yepyeni bir dünya oluşmuştu burada
"Sesimi duyan var mı" diye her göçükte bağırıp
En ufak bir tıkırtı duymaya çalışılıyorduk
Yardıma gelen herkesle aile olmuştuk
Kimse birbirinin adını bilmiyordu
Duyulan en küçük ses kırıntısında
Elimizle bile neredeyse dağıtılacak
Adi betonları tırnaklarımızla kazıyarak
O meçhul ses bir an önce ulaşmaya çalışılıyorduk
Çok yoruluyorduk
Çok uykusuzduk
Kimin umurundaydı
Bugün onlar göçük altındaydı
Yarın belki ben olacaktım
Çabalamadan teslim olmak asla olmazdı
Ne açlığı
Ne susuzluğu hissediyorduk
Zaman kaybetmek en büyük günahı
Gecenin o karanlığında
Kan ter içindeydik
Soluk alan birine ulaşmak
O yıkıntılardan birini hayata döndürmek
En büyük hazineden daha kıymetliydi
Saatlerce çalışıp
Yeni ölümle tanışıp
Onunla giden bedene ulaşınca
Ciğerlerimiz parçalanıyor
Dökülüyorduk
Acıdan resmen kıvranıyorduk
Çok kızılıyorduk
Neden daha hızlı kazmadık diye
Neden bu kadar kollarımız güçsüz diye
Hiçbir bahane geri getirmiyordu
Az önce ölüme gideni
Umutlarımız her ölümdede
Biraz daha batılıyordu dibine
Gün açılıyordu
Donanma tam karşımdaydı
Petrol tesisleri alev alev yanmakta

Dumanı bulutları kaplayıp
Güneşi dahi bıçak gibi kesmekteydi
Sanki büyük bir savaşta
Düşman yerle bir etmişti her şeyimizi
Savaş gemileri deniz altılar
Öksüz gibi denizin orasında
Burasında duruyorlardı
Bu bölünmüş şehre
Bu bölünmüş ailelere
Bu bölünmüş yüreklere
Yürek dayanmıyordu
Gözlerim doluyordu
Sessiz tek yürürken
Ağlıyordum içimden

Çadır kentlerde insanlar
Bölünmüşlükleri
Yalnızlıkları
Kaybedişlerin belki en büyüğünü yaşıyorlardı
Bir kap yemek için kuyruk çilesi başlıyordu
Yemek yemiyorduk yada
Çok yiyorduk
Sanki oradakilerin hakkını alıyorduk
Gibime geliyordu
Ucundan ölmeyecek kadar yiyor
Tekrar işimize koyuluyorduk.
Ölüm ve kokusu tamamen üstümüze sinmişti ama
Ölüm kokusunu artık duymuyordum
Bizde ölüm kadar sessiz olmuştuk
Ancak yıkıntılar arasından
Canlı olarak uzanan bir el bizi canlandırıyordu
Yerli yabancı
Felaket dostları oradaydı
Bir umudu bir insanlığı olan herkes oradaydı
Kimse karşılık beklemeden
Son gücüne kadar çalışıyordu
Anlamadığım bir dilde
Milliyetini tam olarak asla bilemediğim
Bir kurtarma grubu vardı
Bıyıklı sarı saçlı orta yaşlı birde grup lideri
Birbirimizi anlamıyorduk
Sadece gözler
Sadece mimikler
Ve yıkıntılar ile anlaşılıyorduk
Sanki yıllardır birlikte çalışır gibi
Taşları kaldırıyor
Köpeklerle arama yapıyorduk
İnsanlığın bitmediğine
Biraz olsun inancım yükseliyordu
Göstermelik bir şov değildi
Kimsenin çalışması
Arada birkaç kanı bozuk

Hırsızların ölü soyucularını saymazsak.

Yeni bir hesabın izlerini taşıyordu
Bu yürek
Bu bölünmüşlükte doğru yolu
Bulmak daha da zordu

Bin türlü insan vardı
Biz çalışırken açık olan kahvelerde oturandan
Ölülükleri soyanlara
Hırsızlık yapanlara kadar
Bin türlü adi yaratık vardı

Ama yüreği yıkıntılarda
Bir tip gönüllü vardı

[Tüm anneler annemdi]

Orada öğrendim ben
Bütün annelerin anne
Bütün babaların baba
Bütün kardeşlerin kardeş olduğunu

Bir yıkıntıdan bir yıkıntıya zaman
Çabuk geçiyordu
Şanki afet yerinde hiç gündüz yoktu
Hep geceydi benim için
Yada ben gündüzleri hatırlamıyordum
Moralim acayip bozuluyordu
Üç yüz liralık malı yirmi milyona satan
Köpekler, domuzlar türüyordu
Başka illerden buraya yardım almaya gelen mi dersin
Deprem zedelerin eşyalarından mağaza yapan mı?

Umutların kesilmeye başladığı
Gecelerden bir geceydi
Bir yıkıntıdan bir yıkıntıya zaman
Çabuk geçiyordu
Önceleri kurtarılan çokken
Bu günlerde bu saatlerde
Yok denecek kadar azalmıştı
Yıkıntılar başında yaşlı bir teyze ilişti gözüme
Yolumun üstünde önünden geçmek zorundaydım
O kadar uzun mesafeden
Göz göze gibiydik
Her hareketimi izliyordu sanki
İçim ürpermişti
Belli ki sevdiği birilerini kaybetmişti
Bir elinde de battaniye vardı
Çok şaşırılmışım
Acaba yatacak yeri yok muydu dedim içimden
Yan yana gelince

Mecburen konuşma istediği hissettim
"Hayırdır teyzecim bu saatte
ne işin var bu ıssız yerde " dedim.
"Oğlum seni görüp duruyorum
Kaç saattir bir şey yemedin" dedi
Çok şaşırılmışım daha önce
hiç fark etmemiştim yaşlı teyzeyi
onun beni fark ettiği gibi.
Annemi özledim birden
Annemi gördüm gül kurusu yüzünde birden
İçim yandı kül oldu
Düşüm dizlerinin dibine
"Sağ olası teyze ben aç değilim" dedim.
Teyze battaniyesinin altından
Bir pide birde kutu bir içecek çıkardı
"Evladım ne olur ye" düşüp bayılacaksın dedi.
Gözlerim doldu.
Sanki kahvaltı masasında
Kahvaltımı yemem için baskı yapan annemdi
O an orada hiçbir fark yoktu benim için
Onunda içinin gözlerinin olduğunu gördüm
Yanına iyice sokuldum
"hayırdır ne bekliyorsun burada "derken
Gönlü olsun diye ekmeğine ortak oldum
Ucundan kırdım yedim
Yediğimi görsün diye
"Kızlarım vardı oğlum ikisi de öldüler"
dedi elinle de yerlerini gösterdi
Yüreği kırım kırık
Yıkıntılar arasında çok zor bir yerdeydiler
"Onları bekliyorum cenazelerini alacağım
memlekete götüreceğim" dedi.
"Bu battaniye ne anacım" dedim.
"Üstülerini örteceğim içim rahat etmiyor" dedi.
Yaşlı kadının oraya gitmesi imkansızdı
Ama inatla bekliyordu etrafta
İnsan kılığında kurtar da vardı.
"Biliyor musun oğlum her gece üstlerini ben örterdim
Gurbete gitmelerinin hiç istemedim onların" dedi.
Bende hemen ekmeği ona uzatarak
"Ana ver bakalım şu battaniyeleri ben örteyim onların
üstünü" dedim.
Gözleri ağlamaklı cidden yapar mısın oldu birden
Zor bir yıkıntıdan geçip
O ana kadar ölümlerin hiç hayatlarını düşünmemiştim
Onlarda insandı ve zincirleme hayatları vardı
Yıkıntılar arasındaki eşyalardaki anılar
Resimler, tablolar eşyalar daha çok anlamlanmaya
Daha çok üzmeye başladı
Her yıkıntıda ölenleri tanıma istediği baş gösterdi
Ağlıyordum neredeyse
Yaşlı teyzem kızlarını tam dediği yerde bulmuştum

Sanki güler gibiydiler bana
Birbirlerine sımsıkı kenetli
Biz kardeşiz diyor ve bana bakıyorlardı
Hoş geldin ağbi diyorlardı
Çok korkuyordum o ana kadar ölülerden
Ama hiç belli etmiyordum insanlara
O zaman hala onların ölmediklerini hissettim
Battaniyeleri üstülerine örtüp üstlerine
Kardeş yatırır gibi özendim onlara
Geri geldim yaşlı teyzenin yanına
İki gözü iki çeşme ağlıyordu yaşlı teyzem
"oğlum evladım keşke sen benim oğlum olsaydın" dedi
Bende dayanamayıp
Yüreği acıların en büyüğü vurmuş yaşlı teyzeme sarıldım
"Ben zaten senin oğlunun ağlama anacım"
diyebildim sonunda.
Sanki kendi anama sarılıyordum
İki ayrı yüreğe aynı ateş düşmüştü.
O gül yüzü bir tutam ekmeğini benimle
Paylaşan anamı hiç unutamiyordum
Nereden gelmişti nereye gitmişti bilmiyorum
Sabahı beraber edip
Kızlarının hayat hikayesinin dinlemiştim
Yıllarının son izlerin buruş güçsüzde olsa
Elleri sımsıkı ellerimdeydi
Artık onlar yeni günle beraber
Tanımadığım kardeşlerim olmuştu

Günün ilk işi olarak
Onları yıkıntılar arasından alıp
Anama teslim etmek olmuştu
Bir otobüsle gidişlerini biliyordum
Birde evimi ne kadar çok özlediğimi

O saatten sonra
Orada öğrendim ben
Bütün annelerin anne
Bütün babaların baba
Bütün kardeşlerin kardeş olduğunu

Bütün anneler annemdi
Bütün babalar babamdı
Bütün kardeşlerim kardeşti
Vatan dediğin sadece büyük bir aileydi.

[Umutlar Kesilmişti]

Günler umutlar yıkıntılar
Sesler kesilmişti
Kurtaracak gözük altı hayatlar yoktu
Göçük üstü hayatların ayakta
Durması lazımdı artık

Çadırdan eziyetler kurulmuştu
İnsansı bir şeyler bekleniyordu
Sabırsı tavsiyeler alınıyordu
Kıt kanaat göstermelik
Güller atıyordu devlet baba
Devlet baba tokatlıyordu
Bir kardeşimi
Dışından gel ulan bana bir tokat attı
Senin cehennem göndereyim diyordum
Bir türlü denk gelmiyordu bana
Durmadan kendini devlet sananlara küfrediyordum

Sonra bir vapurda
Ev yolunda buluyordum kendimi
Hava açık güneş çok güzeldi
Ölü kokusu sinmişliği
İlk defa açık havada hissediyordum
Ölümün kokusunu yalnızca ben değil
Vapurdaki yolcularda hissediyordu
Bir bir kaçıyorlardı yanımdan
Yarı acır gözlerle bana bakıyorlardı
Niye bana acıyorlarsa
Çok mu perişandı halim
Asıl perişan onlardı
Rahatsız etmemek için en arkaya gidip
Ölüm kokusunu denize doğru bırakıyordum

Ama insanlar asla ölümü arkalarına alamazdı
Yazık bir çoğunun bundan haberi yoktu
Umutlarım kesilmişti
Eve dönüyordum

[Fena Halde düşüyordum Gerçeklere:]

Eve güç bela gelip
Hemen hasret giderip
Hiç gülmeden yattım
Günlerce uyumuştum
Hiç uyamamış gibiydim
Yaşadıklarım hep gözümün önünden geçiyordu
Ellerimin çaresiz kalışları
Kurtulanları sevinçleri
İnsanların insanlığı
İnsanların kalleşliği
Bin bir düşünce geçiyordu
Öyle oynak bir hava çalıyordu
Evimizin hemen yanında bir arabadan
Sıçrayarak uyanıyordum
Koşup bu hüzünde
Bu matemde eğlenen yaratıklara
Çatıyordum

Deli diyorlardı
Asıl deli olan kendileriydi
Yerli yerinde bir şehir
Tedirgin ediyordu beni
Burada tüm binalar
Her şey yerli yerindeydi
İster istemez felaketi burada düşününce
Herkesi ölü yüzlerinde görüyordum
Korkuyordum biraz
Bütün arkadaşlarımla
Dostlarımla sesini duymak istiyordum
Matemi ciddiye almayanları sevmiyordum
Ama onlar ölü eti çiğnemesini çok seviyorlardı
Kimi görsem ellerine
Yıllardır toz içinde bıraktıkları
Kutsal kitapları alıp
Unuttukları okumalarına başlamışlar
Kiblenin yerini öğreniyorlardı
Birde bana ahkam kesiyorlardı
Sende yap diye
Afet halinde korkuyla ibadet ediyorlardı
O güne kadar hiç akıllarına gelmeyen yaratana
Oysaki benim yaratana her saniye aklımdaydı
Yüreğim hep onun yanındaydı
İbadetim hep gönlümde
Onunla aramdaydı
Belirli güne kadar
Kaderi biz yazıyorduk
O sadece takdir ediyordu
Kimilerine göre biz cezalandırılmıştık
Bu da saçmaydı
Birileri eksik yapsın işini
Çalsın çırpsın
Sonrada suç yaratana olsun

“Bir her şeyi cezalandıracak olsak
Yeryüzünde bir yaprak bile kımlıdayamazdı”

Böyle bir şey yoktu
Sayılı ve sınırlı zamanımızda
Cehaletten uyanmak lazımdı
Asıl Afet İçimizde
Asıl Deprem İçimizdeydi

Öz Eleştiri:
Mehmet Akif Ersoy’u okurken
Şiirleri uzun diye kızılıyordum
Şimdi korkarım onu galiba geçiyorum
Ama içim susmuyor.
Daha yazamadıklarım var.

Gencay Coşkun

Asker yatacağı yeri en iyi bilendir

Salak saçma bir idealin
Bir yönetimsizliğim pis bir timsaliydi
Şehit kanını döktüğü topraklarda
Hor görülmesi mümkün değildi
Hor görenlerin gözlerine bir perde çekilmiş
'Biz istersek onları doğru yola sevke deriz' der yaratan
Ölen kendi oğlu olsa
Konuşması bu kadar kolay olmazdı
Yüreği yananların arasında katılırdı
Sırça bir köşkten dünyayı seyretmek
Ayağında çamuru hissetmemek
Uzaklaştırır insanı insanlığından
Zevki sefanın peşinde
Bir garip yaratık olur çıkarsın
Nasıl bir oyundur bu
Kazın ayağı öyle değilmiş
Bugün böyle olmak lazımmış
Yalan hepsi yalan
Bir yerlerine yapışan koltuk
Elbet bir gün tepesine de çökecektir insanın
Ya da onun suretine bürünen deccalın
Çöktüğü yerde gözyaşı nfiledir
Hangi iyi niyeti taşıyor isen
Önce kendi kapının önüne temizleyeceksin
Hangi haber bülteninde
Ateş yağmıyor ülkenin bir yerine
Yüreklerde tahribi yüksek bir bomba patlıyor
Aldatılmış kandırılmış insanlarımız
Şokak ortasında ansızın kallesçe vurulan insanlarımız
Ölümü bilerek
Sevdiklerini arkada bırakarak
Sonsuzluğa kanat geren
Sessiz askerler
Sizi biz biliyoruz
Allah bizi sizinle beraber etsin
Hep beraber köpeklerin izlerini süreceğiz
Gerektiği yerde gerektiği zamanda
Ne bir eksik nede bir fazla
Ruhumuzu seve seve vereceğiz
'Siz onlara ölü demeyiniz lakin onlar ölü değildir siz bilemezsiniz'
Bilemeyen insanlardan asla olmadık
Duymadı mı sanıyorsun yüreğini parça parça
Çoluğunu çocuğunu aç açık bırakıp gitmek zorunda olan
Basite alınıp hor görülen şehitler
Bu sözleri hak ettiler mi?
Yalancı timsah gözyaşlarını asla affetmezler
Onlar hep bizimle
Onlar hep sonsuza kadar yaşarlar
Üzerinde yaşanılan toprak
Onu kanıyla sulayan insanların
Hediyesidir halkına
Ölüm bile korkutmazken insanı

Kötü söz param parça eder
Acıyı hisseden yürek
Üzülmemiştir küsmemiştir diyebilir misin?
Be hey yolunu sapıtmış
Ülke şerefini ayaklar altına almış
Dili zehir
Yüreği karışık mahlûk
Yüzyıl yıkasan yüreğini
Asla bir daha temiz görmeyeceğim
Sözlerini geri alsan bile
Seni affetmeyecek kanlar içinde ölen bir ordu var
'Siz onlara ölü demeyiniz lakin onlar ölü değildir siz bilemezsiniz'

Hangi kelimenin hangi amacına ardına gizlenip
Kurtaracaksın kendini
Belki unutacaklar zamanla
Zamanla ekmek derdinde
Yeni dertler eşiğinde unutacaklar
Yüreği delen ölümlerle
Unutacaklar halkım
Asla unutmayacaklarda var
Asla affetmeyeceklerde var
Asla susmayacaklarda var

Her zaman halkı için gözünü kırpmadan öleceklerde
Ölümlerimiz asla boşa olmayacak
Ne senden önce nede senden sonra
Aklını başına topla tövbe kapısına gel
Yüreğini kırdıklarının
Hakkını hiçe saydıklarının
Hakkını ver helallik iste
'Biz sizi liderlerinizle hesaba çekeceğiz'
Sakın unuttuğun bir şeyler olmasın
Ya da yanlış anladığın
Hükümrânlık geçicidir
Torba geçirilirken bu askerin başına
Alamadın intikamını şimşek gibi
Şimşek gibi giremedin inlerine
Yüreği üzgün asker bıraktın
Ne yaşayanlara saygın oldu
Nede ölülerine
Gel temizle kendini
Kasımpaşa Kasımpaşa olalı
Böyle korkuluk görmedi
Böyle bostan ağası görmedi
Göndereceksin oğlunu askere kan rengini hissederek
Vereceksin kızını gelinlikler içinde
Kalles bir bombanın sonunda toprağa
Bir ateş düşsünde yüreğine
Böyle konuşamazsın işte
Halk hakkını ister

Seni elleriyle getirenler ki
Onlar 10 kişiden bildin 3 dür bilemedin 4 dür.
Diğerleri indirmesini de bilirler
'Kim zerre kadar günah işlerse cezasını kim zerre kadar sevap işlerse mükâfatını alır'
Be hey cahil
Askerde ülkesini savunanlarda
Poliste
Halkta
Öğretmende
Hocada
Kimse uzuneşek oynamadı
Öldüklerini bildiler
Bıraktıklarını bildiler
Bile bile öldüler
Senin gibilere rağmen
Severek vatan için
Gene ölürlər
Gerektiğinde ölürüz
Yan gelip yatanlar
Yetim hakkını yiyen köpeklerdir
Gerçi onlar çalmakla meşgul oldukları için
Çalışıyor da sayabilirsin
Tersine motor gibi

Ne kesildin sen başımızı
Ne yaptığını bildin mi?
Ne dediğini bildin mi sen?

Git hala sağken
Şehit olmamışken
Rasgele patlayan bombalarda kızın ölmemişken
Onları sev bağrına bas
Öp kokla yüreklerini hisset

Şehit ailelerinin bağrına basacakları evlatları
Topraklarında Yatıyor
Asker yatacağı yeri en iyi bilendir
Seni affedecekler ancak yattığı yeri bilenlerdir.

Gencay Coşkun

Asla karanlık olmayacaktı

Çok yorgun bir hasatın düşüncesiydi
İntihardan kaçınabilme çabası
Bu kadar umut hayal kırıkları
Kanatacaktı canına dokunan bir yerlerini
Hissettirmeden kendine
Kendini alıp gidebilme savaşıydı
Belki ucundan yaşamak

Gökyüzü olmasaydı
İçim hep karanlıktı
Bir yerlerde bir şehir vardı
Bir daha asla karanlık olmayacaktı

Gencay Coşkun

Asmalı bahçe - Önce zamanı silelim

Kâinatın içinde bir noktaya saplanmışım gibi
Geceler en şuh elbiselerini giymiş peşimde dolanmakta
Yolunda yürümenin yorgunluğunu hissetmek
Etin içinden kurşun geçirmek gibi
Şancısı yüksek geceler
Ömrün en kırılğan cam gibi dakikalarıdır bunlar
Kendinle hesaplaşma
Kendini parçalama arifesinde
Gökteki ayı taşlar gibi
Kendini taşlamak
Yüreğini kanatmak
Hiçbir sebep olmadan mümkün mü sanki

Deli bir dünyanın yarım yamalak insanlarıyız
Çok azımız ter temiz günahsız kirsiz durmuşuz
Sadece beyazı sevenler olarak
Grilikler içinde hep bembeyaz bir cumhuriyet aramışız
Bulduklarımızsa iklimsel yanılığlar olmuş sadece

Her şeyin son günü
Bir güne toplanırsa
Kaybettiklerinin acısı fena vuruyormuş
Yediğin bir yumruksa
Hala ayaktayım demek zordur aslında
Kaşından burnun akan kırmızıları gizleyemezsin
Sesin soluğun kesilir
Tek taraflı irade beyanlarında
Etin kesilir hissedersin her miliminde
Her miliminde canın acır söyleyemezsin
Söyleyemezsin yüreğin burkulur
Kurgusal kaçamaklarla savuşturursun
Billura söylenir gibi söylenen cümleleri
Ha kırıldı ha kırılacak

En kıymetli hazinemdi
Küçük soğanlı bahçem
Uyurken asmanın altında
Kadife gibi siyah üzümlere gözüm değdi
Beyaz tavuğum gelirdi yamacıma tünerdi severdim
Cennet
Yüreğimizde hissettiğimiz en son çocukluğumuzdu belki
Başka kimse kimseler yoktu sanki
Bana sorsalar gerekte yoktu
Büyüme yoruyordu insanı
İstemediği yükleri sırtına vuruyor
Yaşadığına pişman ettiriyordu
Ödül mü bu
Düşünün taşının
Cezadır yaşamak

Mevla'nın yollarında

Bozkırlara uzanamadı sevdam
Tertemiz bir nefeste alamadık mı ne?
Gündüzü esir eden
Susmanın ağır yorgunluğu

Beyazların içinde bir gülücüktü
Hafiften gelip yüreğine dokunup
Baştan sona esir alandı
İlk ders
İçinin kıpırdandığı bir baharın
Erkenden gelmesiymi belki
Zamansızlık kırağı çalardı
Buz kesilirdi ortalık
Tomurcuk dalında gözlerini kapatırdı
Uşürdü sessiz kimsesiz
Düşlerimde bir çocuk ağlardı
Koşardım peşinden yetişemezdim
Ben gibiydi bacağında yara izi bile vardı sanki
Ortalık henüz söndürülmüş yangın yeri kokardı
Tanıdık gelirdi üzüldür irkilirdim
Durduk yere aklıma piyangocu gelirdi
Adı gerçekten bu değildi ama insandı
Yanmalara teslim olmamalıydı
Hani Kaderdi
Hani ellerimizle yazar
Kalp ile tasdik olunurdu
Çok zaman düşünüp susmayı isterdim ölümüne

Her şey yamalıydı aslında
İçimizi görmediğimizden belki
Farkına bile varmazdık
İnce detayların haricinde
Bizde eksiktik aslında
Gariptir bir yamada
Kapatamazdı içimizdeki boşlukları
Sığdıramıyorduk her şeyi
Küçücük yüreğimize
Beyinde dolaşır durur tonlarca düşünce

Kâinatın içinde bu noktada
Ne işim vardı
Mevlana'nın sesini duyardım sanki
Yeşillerle dolu ebrular çizerdim gökyüzüne
Mikail kadar olmasa da
Kendi yağmurlarımı da yağdırırdım ara sıra yanaklarıma
Kimselere çaktırmadan bir devri bitirir yeni bir devri açardım
Özlemek kadar beter bir şey yoktu
Özgürlük kadarda güzel bir şey yoktu
Olmadan olmuyordu mübarek

Küçük kadife üzümlü asmamda
Küçük kadife gülüşlü meleğim vardı

Nuru yüzünden okunurdu
Öyle saf öyle temizdi ki
Ayuçlarımda bile tutamazdım
Ay karanlık gecelerde
Işık gönderirdi bana
Aldıysa da birkaç gece koynuna
Sabah usulca bıraktı beni yataklarına tek başıma
Büyümek istemezdim asla
Büyüdükçe melekler bir daha görünmezdi
Büyüdükçe yüklendim
Meleşimi özledim
Beyaza çalarsam melek olur muydum?

Uyku tutmuyor düşünceleri geçirip
Kendimi ikinci bir emre kadar acilen susturmam lazımdı
Bu kadar kelime cümle
Ardı sıra çıkmamalıydı içimden
Gömülmeliydi en içlerime
Yollarımda taze kan izleri
Kokusunu bile hissetmek mümkün
Ölmemeliydi bu sevdanın adamı
Yazar usulca bir köşeye sıkıştırırmalıydı onu
Hem ölümden neyin nesiydi
Kim icat etmişti
Yürek teklüğünde titrerdi
Parmaklar çaresiz mesajlara dokunurdu
Gözler dolar boşalırdı

Kahpelik vardı son zamanlarda havalarda
Bir acı genzi yakardı bilerek isteyerek
Nereden çıktı bu çelimsiz fırtına
Tutunamadan savurdu
Olan gene bize oldu

Sıkıldım zamansızlıktan
Bir şeylerin peşine yetişmekten
Bırakın beni
Susayım kendime
Bir daha nefes almayım
Pas geçin bu noktada beni
Birileri doldurur topraklarımı
Tahtamı kavaktan yapın
İlk yağmuru iliklerime kadar hissedeyim
Mahşere kadar sesim duyulmasın isterim

Bıktım bu şehirden
İçimden götürdüklerinden
Hala yüzü kir içinde bir çocuğum inadına
Yaklaştıkça uzaklaşan hikâyeler
Sonu bilinmeyen efsaneler
Gizledim yüreğime

Beyazıt meydanında beklemek
Yüreğin yanarken gizlemek
Avazın çıktığı kadar susmak
Sonbaharın kahverengisinin hikâyesini
Baharın yeşilinde teslim etmek
Zamansızlığın rüzgârı
Dökmeyecekti yapraklarımı
Hırsımı çıkaracak bir coğrafya henüz daha yaratılmadı
Ölümden zerre kadar korkmuyorum
Tünelin sonunda tek başına girilecek köprüde
Omuzlar dik gözler kâinatı yarar gibi bakacak
Yerlerde asırların ayak izleri
Sırası değildi
Sevdanın yenilgisi
Tekrar toparlanmana izin vermez
Teslim alırlar tüm kalelerini
Cehennem denilen Hayatın tüm zebanileri

Tüm yolların sonu
Hep aynı yönde iki farklı yere çıkar
Nerde olursam ordadır her şeyim
Kırmızı tuğlalardan evim
Üzerinden en güzel sevdiğim resimler
Biriken özlemim, hasretim
Geldi mi yoksa meleğim.
Hadi gidelim
En son kaldığımız yerde
Asmalı bahçemizde göz değmesine
Yeniden çizelim hikâyeleri
Önce zamanı silelim

Ölürsem son olmayacağım
Sonsuz olacağım....

Gencay Coşkun

Aşk söküçüler

Psikolojik dengesi bozuk
Aşk söküçüler
Yalandan kan kusarlar
Kustukları kan
Aslında
Gerçek sevgiye
Kinleridir

Psikolojik dengesi bozuk
Aşk söküçüler
Yalandan göz yaşı dökerler
Döktükleri gözyaşı
Kirliliği yüksek
Sudur

Psikolojik dengesi bozuk
Aşk söküçüler
Aşkı söküp attıklarını
Sanırlar
Aslında attıkları
Kendi
İnandırılmışlıklarıdır

Psikolojik dengesi bozuk
Aşk söküçüler
Aşkı daha tanımadan
Ahlak keserler
Psikolojik dengesi bozuk
Aşk söküçülerin
Bilmediği
Gerçek aşkların
Asla
Bir yürekten
Sökülemeyeceğidir

Psikolojik dengesi bozuk
Aşk söküçüler
Bana göre
Her zaman
Yalandan geçici
Zaferlere inanırlar
Sarhoş olurlar
Gerçek sevginin
Karşısında
Daima etkisiz kalırlar

Gencay Coşkun

Atalarımıdı

Atalarımıdı
Hep delikanlıydılar
Hep cesurdular
Namerde bile
Hep merhametliydim
Aslan gibi çarpışarak
Kaçmadan delikanlı gibi ölmüşlerdi
İçlerim alev alev yanardı
Çiğnenen her karış topraklarda
Mezarları bile belli olmayan
Sessiz atalarım, dedelerim,
Boncuk gözlü ninelerim
Yağmur olup kanlarıyla yağdılar
Bu topraklara
İzleri vardı yüreğimde
İzleri vardı kuruyan topraklarda
İzleri vardı kanımın her damlasında

İçimin yandığı yerdir
Kanlarınızın aktığı yerler
İçimin yandığı yerdir
Etlerinizi kemiğe döndüğü yerler
Ne altındı nede paraydı istedikleri
İstedikleri
Başımızın dimdik yürüdüğü
Rüzgarın bile özgürce estiği
Özgür Vatan topraklarıydı
Canlar mermiden hızlı verilirdi
Azrail'e yetişirlerdi
Al götür bizi
Vatanımız kalsın yalnız burada yeter ki
Kanlardan göllere basarlardı
Kandaşları, arkadaşları
Karışıp giderlerdi zamana
Ardımızdan gelenler bizi hatırlasın diye
Ansızın gelen kahpe demirlerle
Çam gibi düşerlerdi gövdelerine
Ardımızdan gelenler üstümüzü örtsünler
Bizi unutmasınlar diye
Dedelerini asla hayat gözüyle görmeyen
Her adınız geçtiğinde
Yetim torunlarınız var şimdi
Can verdiğiniz coğrafyanızda
Sizleri özleyen
Sizlere özenen
Sizi görmeyen gözlerinden
Yaşlar akan torunlarınız var

Ölen her atama
Binlerce öpücük gönderebilsem
Ellerine, yüzlerine
Hiç beyazlaşmaya

Ölmekten fırsat bulamayan sakallarına
Dokunasım gelirdi
Ağlardım içli içli
Ellerim titrerdi

Kızardım içimizdeki kahpelere
Atalarım söylemeye dilim varmazdı
Soyumuza köpeklerin karıştığını
Atalarımı
İçlerimin özlediği
Yarınlarımı
Uğruna öleceğim
Topraklarımı
Kanımın çektiği
Kahpeler size yar etme geleceği...

Gencay Coşkun

Avuçlarım kan içinde

Gecenin krnde
Yaşlı kısa boylu bir simitçi
Sert ve emin adımlarla yürümekte
Elinde simit tablası
stnde muşambası
Sıcaklığını koruma endişesinde
Sert rüzgâr ağır adımlar
Koruyabildiğın nen var

Yağmur silmiş süpürmüş İstanbul'u
Asfalt ışıklarla
Seninle cilveleşir gibi yanılıtır
Cam sanırsın
Korkarsın basamazsın
Burnun üstüne bir vurur ki
Yüzün gzn kapkanlı
Duyguların capcanlı

Sinirle kalkıp
Jiletli tellerden tırmanmışım
Avuçlarım kan içinde
İçimde yle
Rengim dışıma çıkmış
Avularımdan süzülürken
Kahpelerin gz korkup pusmuş
Gram korku yokken ölümden
Suskunluk bozuyor beni
Bitse bitmez
Gitse gitmez dertlerin
Divane delisi olmuşsan
Olmuşsundur tamamsındır
Binlerce eksik duyguna rağmen

Neye elini atıyorsan kuruyorsa
Toprağında mayanda
Derin bir karanlığın yüksek ateşi yanmıştır
Yüreğini yakacaktır
Aynalarda kendini bile tanımıyorsan
Yreğın kayıptır
Kayıp ilanı verilince
Umut saklanırsa kilerlerde
Kendini kaybedenlere
Umut da haramdır
Yaşamak ta
Avuçlarım kan içinde
Jiletli tellerden tırmanırken
fkeni sıırım gibi beslemişsin
Bytp askere gönderilen oğul gibi
Zamanın en dar yerinde
Bırakır gibi
İnsanlığını bırakmışsın
Mecburen kiralık bir suret edinmişsin

Aynalarda gördüğün
Kontratı dolmamış belirsiz bir vadeyi beklemekte
Sonlayabildiğin
Bilmediğin ölümdür ancak
Yaşabildiğin
Bildiğin suskunluk

Demirlerden uzanan pencerelere
Yepyeni perdeler düşmüş
Işıklarında umutlarımın acıdığı
İçimin üşüdüğü desenler
Susmuş pusmuş
Düşmüş ağzının üstüne Ağustos bir daha
Avuçlarım kan içinde
Ne zaman ölmüşümde
Hangi yasımı tutuyormuşum
Bilmiyorum

Çok üşümüşüm çok

.....

.....

.....

Kokusuna dayanamam
Çok ağlarım çok fazla
Avuçlarım kan içinde
Parmaklarım nasırlaşmış

Ah be dede
Yolumu şaşırtın bana
Gecenin köründe
Kendimi de
kafamı da
üşüttüm yine
Avuçlarım kan içinde

.....

Gencay Coşkun

Ay çocukları

Sararmış bir yaprak
düştü usuldan
düştü dalından
Gecenin kıyılarında toprağa.
Bulutlarla kaplı gökyüzünü,
Ay parçalayarak aralıyordu
Gecenin sessiz vakitlerinde.
Işığını çaktırmadan kimsesiz gönülleri
Isıtmak için salıyordu dünyaya.
Alabilene çoktu bu ışık aslında
Anlayana ise bulunmaz ilaç gibiydi

Kaç kişi güneş dururken
Ay yüzüne bakıyordu ki
Kaçıp saklanacak bir yer ararken geceleri
Ay'a sevdalı gönüllerde
Güneş sırasını savdığında
Sabah yeni başlıyordu aslında
Sıcacık simidini
Çaya banıp yerken
Küçücük adamlar
Avuç içlerine kadar nasır tutmuş elleri,
Dibine kadar yaralı gönülleriyle.
Gecenin kapıları açılıyorlardı
Ucu yanmış bir hikayede
Ay çocukları uyanıyorlardı

Kesme taşlı kaldırımlarda
Çılgılık çılgılığa bir hayat başlıyordu.
Ucu bucağı yoktu sokakların
Tut tutabilirsen,
En köşelerinde saklı, gizli kalmış duygularını.
Yaramaz Ay çocukları gibi
Gecenin orta yerinde koşturup duruyorlardı
Sonra terleyip hasta olmaları
Hayatın cilvesi
Hastanın salakça çabasıydı.

Ay'ın çocukları
Gündüzleri güneşi tutsağı,
Geceleri imparatorluğunun
en özgür sahibi oluyorlardı,
Geceye hüküm salıyorlardı,
Gündüzleri ağlıyorlardı.
Bir yerlerde kaybettiklerini arıyorlar
Bir yerlerde hayatın bedelini
En ağırından ödüyorlardı.

Ne zaman kendini özgür hissedersin,
Bir çay içerken,
Yolda gezerken mi,
Yareninin göğsünde uyurken mi?

Herhangi bir zaman diliminde,
Herhangi bir yerde olurken mi?
Kim bilebilirdi ki,
Kendi içinden başka.
Her ihtiyaç bir tutsaklıktı aslında,
İhtiyacını gideren neyse,
Efendinde oydu.
Efendiler götürsün sizi derken
Efendiler götürürdü
Köleliğin bu kadarı bize fazlaydı.
Ekmeği için adım atmayan
Ekmeğinin gerçek tadını,
Nereden bilecekti.
Ona anlatılmış suyunun suyu bir hikaye sanırdı
İnandığı yalanla
Koca bir ömür yaşarlardı

Ay çocukları,
Her zaman aç kalırdı.
Ekmeğinin başağının rüzgarda sallanışını izlerdi
İzlediği başağa her tanesine
İsimler takar
Her birini ezbere bilirdi.
Kıyamazlardı hiçbir tanesine
Zamanda döner dururlardı özlerine

Geldikleri gibi giderken hayattan herkes
Ay çocukları
Gittikleri gibi geri gelmezlerdi.
Gide gide ay çocukları tükenecek,
Gökyüzü son kez ağlayacaktı için için
Yıldızları dökülmüş bir kainat
Ne kadar güzelse gecede,
O gece o kadar cılız,
Bu dünya o kadar sessiz olacaktı.

Gencay Coşkun

Ay ışığı akşamlarda deli oluyordum

Gecenin ortasında lamba gibi duruyordu ay.
Kaçıp da saklanacak her hangi bir sığınağı da yoktu garibin.
Geceler hüküm salmak zordur aslında,
Canım ay güneşten aldığı oncacık ışığını dağıtıyordu üstümüze.
Sessiz kimsesiz yakamozların deryasında
Deniz kenarında olmak lazımdı şimdi aslında

Durdum düşündüm 'kim tutuyordu beni' dedim içimden
Diğer bir ses muhtemelen bana ait değildi
'Yürü yakamozlara' dedi.
Güldüm kendi kendime
Yalnızlıktan monologlar uyduruyordum
Ya da ay ışığı akşamlarda sesler duyuyordum.

Deliyim damarlarımdaki son damlaya kadar
Yürüdüm yakamozlara doğru
Gene güldüm kendime
Düşündüm de kaç zamandır içten gülmüyordum
Bugün biraz dışıma taşı tek başıma
Gecenin ortasında deniz kenarında oturdum
Doldurma kayaların üstünde
Harbiden ortalık sessizdi
Uzaktan birkaç ses duyuluyordu
Onlarda belli belirsizdi
Kendini en çok dinlediğin yerler
Sessizlik duvarlarının üstüne örüldüğü yerlerdi

Yakamozlar denizin üstünde nasılda oynuyorlardı
Ne çok korkardım denizden
Ölümü hatırlatırdı hep
Bugünse ölümüne sevdalı meçhul asker gibi
Ay ışığı akşamlarda yakamoz yakalamaya çalışıyordum.
Gene gülüyordum kendime
Damarlarımdaki deli kanın etkisi çok fenaydı
Sessizlik ve yalnızlıkta fena çarpıyordu beni.
Ne kadar çarpsa da haklıydı
Deli kanlı olmak sonu olmayan bir ayrıcalıktı.

Dalıp dalıp gidiyordum yakamozların dansında
Geçmişe geleceğe olamadığım ve olmak istediğim her yere
Hayal kurmak dilemek istemek dua etmek parayla değildi

'Yağar mı şimdi sevgili yağmur' dedim
Gene o ses 'Deli misin ay ışığı akşamlarda yağmur yağar mı' dedi
Kılandım bir kere sestem birazda ürktüm
Gene güldüm kendime
Bugüne kadar hiç gülmediğim kadar.
'Evet deliyim, görürsün bak yağar yağmurum' dedim.
Sonra ne mi oldu ses güldü ben güldüm
Güle güle bir geceyi ortaladım tam ortasında
Yüregimden vuruldum.
Nerelerde kaybolmuştum ki

Sıkılıp dünyadan bir ucuna saklanmışım
Saklamıştım kendimi
Ay ışığı akşamlarda yakamozları özlemiştim

Ses te sustu bende sustum
Bir boşluktan düşüncelerimi baştan sona silmeye çalışan
Ama ancak tozunu aldı
Gene gülümsedim
Ses gene suskundu
Bulutlarım gelmişti
Her nerelerdeyse
Çığlık çığığa bir şeyleri anlatıyordu
Bu sessizlikte hiçbir şey duyulmuyordu
Elime bir taş aldım
Kaldırıp atasım geldi yakamozlara
Kıyamadım sonra taş sen yıllarca uğraş kıyılara çıkacam diye
Kaldır at denizin ortasına
Biraz haksızlık gibi geldi
Aldığım yere usulca koydum
Şanki sevenleri ayırmışım gibi geldi
Ürperdim
Birden ses 'Sen doğrusun. Al sana yağmurun ' dedi
Ay ışığı akşamın ilk yağmurunun damlası sağ yanağıma düştü
Sol yanağımdaki damla ise benden geldi
Gece ağladı ben ağladım,
Ben ağladım gece ağladı,
Yanlıkta şehir sadece seyretti
Tüm olan biteni bilmeden
Ay ışığı akşamlarda deli oluyordum

Gece ağladı ben ağladım,
Ben ağladım gece ağladı,
Yüreğimin garibanlığında
Çok lüks yaşıyordum aslında
Şükürlerden bir kolyeyi Yaratanıma
Yağmurları yüreğime verdim.
Gece ağladı ben ağladım,
Ben ağladım gece ağladı,
Sonra kalktım geldiğim kıyından
Gittim içimin en ücra vilayetine
Hiç tanıyanım olmasın istedim

Çokta gülmedim gündüzlerde
Yalan olanların dışında
İçimden hep ağladım yanaklarımı ıslatmadan.
Ay ışığı akşamlarda deli oldum.
Galiba tas tamam deli kanlı oldum.

Gencay Coşkun

Ay ışığı benim. Siz kimsiniz?

Ay ışığı benim
Siz kimsiniz?
Hiçbir zaman güneşten
Almadım ışığımı ben
Ona ateşini verdim sadece
Oda yanabildiği kadar
Yanıyordu geçmişine
Kanıyordu bir yürek
Saklı bir bahçede
Oyun başlıyordu
Adı saklı kalmış bir yerlerde
Oyuncular hep farklı

Yalancı cennetiniz sizindi
Ben toprağıma düşmeyi özlerdim
Yalana düşen bir gönül
Toprağına daha çok yakışırdı
Gece ay
Masmavi parlardı derledi
Oda yalandı
Ölüm kadar hep beyazdım
Bazen gözyaşlarım maviye çalardı
Garip bir rüzgar eserdi
İçin için bir türkü söylerdi çamlar

Başım ağrıyordu
Bir devri yıkar gibi
Canımı acıtıyor
Düşmemek lazım yere
Köpekler sevinmesin diye
Yarada bende
Dertte bende
Öleceksem de
Kefenimde yüreğimde

Hece hece öğrenmedim
Ben cümleleri
Döküldü mü dilden
Yürek dökülürdü
Kıpkırmızı özünden

Nereye saklandıysan
Çık ortaya çabuk
İçin susmaz bilirim
Gel kus yılların
Gizli kalmış cümlelerini
Ortalığı sel götürsün
Özünde de çiçek açsın

Ay ışığı benim
Siz kimsiniz?
Durduk yere

Karşıma çıkan
Canımı sıkan
Hayat kesişmeleri
Hangi cehennemden
Geldiyse
Lütfetmeden oraya gidin

Ay ışığı benim
Siz kimsiniz?

Gencay Coşkun

Ayak izlerini öpüyorum

Ayak izlerini öpüyorum
Ufka bakıp dalan gözlerini özlüyorum
Yalnız içim acıdığı için
Hüzün hüzün Yazıyorum
Parkında birinde
Denize bakarken
Umutsuzluğu kana kana bana soluyorum
Yitikte
İçimde
Teklikte
Seni hep seviyorum

Umudumun yeşerdiği
Gözlerinin pırıltısı
Dudakların büküldüğü
Özlemin büyüklüğü

Ihlamur tadında
Demlenen hayatımız
Kokusunda asırları saklar
Senli benli

Ne dem kalsın uzakta
Ne tadım kalsın
Bir tek sen varsın

Gencay Coşkun

Aylarımı ufaladılar

Aylarımı ufaladılar
Un ufaklıkla yalnız ufuklarda
Birkaç numara dar bedenlerde
Ay tozu gibi serpilmişim
En küçüktüm
Kendimle birleştirildim
Tekrar damıtılıp
İnsansı insanlı mekanlarda
Işık gibi salındım
Salınarak gelen rüzgarda
Yapraklarda kurutuldum
Bir garip harmandım
Ay ışığı akşamlarında
Yakamoz gibi düşemezdim sulara
Yüreğim sudan fena korkardı
Aslını inkar eder gibi

Tufanın büyüğü başlıyordu
Küçücük yüreğimde
Topraklarım kayardı
Ayaklarımın dibinden
Gideceğim yere doğru

Yıkılacaksam zaten yıkılırdım
Korkamadan yürüyorum
Düşünce semalarımda
Yıldızlar kaymazdı ama
Aklım kayardı hep sana
Sımsıkı tutunurdum
Hissedemediğim ellerine

Gencay Coşkun

Az tutsam

Az tutsam
Saçlarından
Yılların izi
Kalacak
Ellerimde
Gün düşümü
Yorgunluklar
Gürültü patırdı
Hiç eksik
Olmadı bende

Az tutsan
Yorgun gönlüm
Dağ tepe bayır
Demeden
Ömür boyu
Elinde kalacak

Az tutsam
Ellerini
Küçük dünyalarım
Ebediyen benim
Olacak

Az tutsak
Ucundan hayatın
Belirsiz geleceğin
Taçsız kahramanları
Olacağız
Her zaman diliminde
Gönül gönüle olacağız.

Azda olsa
Hayatımız
Adımlarımız
Büyük olmalı....

Gencay Coşkun

Bahanemi Lazımdı

Yalan sözler artık umurumda bile değil
Benim doğrularım bana ağırken
İçim derinden yanmışken
Birde sizle uğraşamam ki
Saymıyorum artık geceyi
Kaç oldu bu üzmeler
Ansızın çıkan bu yağmurda neyi nesi böyle
Durmadan üzerime gelen
İçimi içimden eden yağmur
Harbiden acıttı bu sefer
Yağma desen bile
Kimin umurundaydı sanki
Yeryüzüne kara sevdalı gibi
İnadına inat çakıyordu yüreğine
İslatmadan gözlerini bırakmıyordu

Yada gecenin bir vaktinde
Bana bahane lazımdı ağlamak için
Yağmura yükleniyordum
Usuldan içimle demleniyordum
Ağlıyordum
Bahanemi lazımdı
İçimi gizlemek için
Artık bulamıyordum....

Kendi kendimle konuşuyordum
Konuşacak neyim kaldıysa
Düş kırıklıklarından değerlendirme
Tablolar yapıyordum griyi
En çokta siyahı anlatan
Başka rengi görsem
Anlatmaz mıydım sanki
Gecenin bir vakti
Yağmurlarda kayboluyorum

Bahanemi lazımdı
İçimi gizlemek için
Apaçık rengimle
İliğimi kadar işleyen yağmurumla
Süzülüyordum toprağa..

Bahanemi lazımdı
Ağlamak için

Gencay Coşkun

Baksam

Güneſi yakalamak
Benim iſim değildi
Ne kadar yaklaſsam
Ellerimi yakar
Uzanamazdım
Benden çok uzaktı
Parıldardı ışık saçardı

Gözlerine
Bir kez olsun
Baksam
Güneſim
Yüregimde doğardı

Gencay Coſkun

Başı boş duygularımı

Taze bir ışık değerken
Alnımın en ücra yerine
Aklımdan neler geçer
Öfkeli düşünceler
Bu susuzlukta çekilmiyor
Aç karnına
Fena hem de çok fena rüyalar görüyorum

Bir adım atsam
Belki kendimi bulacağım yeniden
Başı boş duygularımı
Kendi suyuna bıraktım
Öyle usuldan bırakamadım
İçimden ağlayarak bıraktım
Göz yaşlarım bıraktığım sulara karıştı
Gidebildiği yere kadar gitsinler dedim
Nasil olsa özünde dönüşleri hep banadır
Ya da en azından ben öyle sanıyor
Avunuyorum sonra
Fide boyunda umutlar yetiştiriyorum

Kırmızı en sevdiğim renk oluyor
Hem içimi
Hem geleceğimi yansıtıyor
Bakışlarla bir ömür akıyor içlerime
El kol çaresiz tutuluyor
Bir adım atsam
Tespah elde gün sayıyorum
İncilere karışıyor bir şeyler
Yürek yerinden çıkıyor
Zamanda denk düşmeme baskısı
Susturuyor bir gedikte
Sönüyorum çok hızlı bir gecede
Sessizce gidiyorum
Başı boş duygularımı bıraktığım yere

Gencay Coşkun

Bazen de sadece yağmak istersen insan

Deli gök gürültüsü
Sonrasında yağmur
Nasıl da vuruyordu kiremitlere
İçine işler gibi adamın
İşliyordu yağmur kendini

Çatı katında uyumak mümkün müydü?
Yağmur sesinin uçarı senfonisine
Kaptırdın mı kendini
Giderdin bilmediğin diyarlara
Bir filme dalarsında
En kahraman sen olurdun damlalarda
Sonunu bilmeden
Gözünü açardın birden gri sokaklarda

Yağmurun kapıları
Ne bereketli kapıydı
Açıldı mı ardına kadar açılırdı
Yağmur düşerken severdi yitirdiklerini
Yada yol gösterip temizlediklerini
Kendi çatı camımda seyrederdim
Damlaların yeryüzü çıkartmasını
Ne kadar ısrarlı inatçı bir dönüşümdü
Yağmurun amansız yağması isteği
Bir aşk için
Bir düşün için
Kaç kez yanıp
Buharından düşerlerdi içimize
İnatçıydı yağmurlarım

Yağ üstüme yağmurlarım yağ
Ne bir eksik
Nede bir fazla
İçimi al götür
Benden olabildiğince uzaklara
Dönüp dönüp durmasın özüm bana
Nefes alırken
Kaybolmak ister insan

Bazen de sadece yağmak istersen insan.....

Gencay Coşkun

Bekleme numarası

Beklemek için
Bekleme numarası
Alman gerekiyordu
Sözde bu modernlikte bile
Ülkesi fark etmez
Beklemen bekletilmen gerekiyordu
Zaman nasıl olsa değersiz bir objeydi
Geçince sanki yenisi vereceklerde
Alınan numara öyle kolayda gelmezdi ki
Beklediğin numara
Bazen fös da çıkabilirdi
Sonra yeniden numara alman gerekirdi
Belki denize yakın veya aşırı
Yada hiç denizle alakalı
Bir yerdeydin
Sana yakınlaşmam gerekiyordu
Elimde sıra numarası
Seni bekliyordum
Kırmızı ışıklara aşına
Gözlerim evrim geçirip
Evriliyordu
Sarı bir gülde
Bir yüz
Karşıyakaların
Kokusunu almıştı güneş
Hiçbir zararlı böcek
Yanaşamazdı
Güneş adamı fena yakardı
Bir bankodan diğer geçiş çok sancılıydı
Sıra numarasının gelmesi çok heyecanlıydı
Bir yanda sen
Bir yanda o anlık istek
Elindeki neyse
İnan ki geçiciydi
Sorsan herkes bilirdi
Ama inkar ederdi
Telli babanın sarı telleriydi
Biraz üzüntülüydü
Biraz konuşkandı hava
Sözler havalarda durmuyor
Beyinlere işliyordu
Gönüller gerçeklerle
Tir tir titriyordu
Şiddetini rasathaneler
Yabancı bir adamın adına göre
Derecelendiriyordu
Karşı yakadaydı güneş
Numaram geldiğinde
İçime doğuyordu
Çekebildiğim kadar çekiyordum
Bir tür asalak oluyordun
Sonsuz duyguyu çekiyordun ciğerlerine

Bakmaya doyamazdın
Cennet bahçelerine
Ellerin uzandıkça
Kaçıyordu bir şeyler gerilere
Perilerle göz göze gelirken
Aşkların en büyüğünü
Görüyordun
Gördüklerin gösterilenler değil
İçinden gelenlerdi
Göz açıp kapayıncaya kadar
Geçi veriyordu sıran
Bitmesin diye
Ne taklalar atıyordun
Ama bir toplu iğnesini yere düşmesiydi
Düşüşün de binlerce kelebek havalanıp uçardı
Çekerdi insanı
Gişelerin öbür yanına
Sallayıp atardı postunu
Alıverirdi canın özünü
Kendisine katardı
Hayvanlarda en sevdiğimse
Daima katırdı
Gariban ortalıkta bir şeydi

Altın ışıklar
Bir bakışa endeksliydi
Ara sıra gümüş renklide olmaz değildi
Bir tuşa basılırken
Bir duygu rahatlıkla asılabiliyordu
Ne yazık ki duygu hakları diye bir şey yok
Hiç olmamıştı
Hiç olmayacaktı
Ama daima olmalıydı
Yasal sürenin sonun
Asla beklenmemeliydi
Ama anlamaya çalıştığımız
İnce tasarım böyleydi
Bekleme numarası
Ansızın gelebilirdi

Gencay Coşkun

Ben olmuyorum

Ufak ufak yollardayım ben
Büyük sevdama yol alıyorum
Gelen geçene selam veriyorum
Elimde ne varsa dağıtıyorum
Yaşımı aldığımdan mıdır
Sevdama kavuşamadığımdan mıdır nedir?
Bilmesem de büyütürüm ben içimdeki seni
İçimdeki seni çok özlüyorum
Çıkartıp bakamıyorum
Sadece hissediyorum
Seni çıkartınca ben
Ben olmuyorum
Boşluktaki bir boşluk gibi
Sıradan bir şey oluyorum
Görünmeyen, bilinmeyen

Gencay Coşkun

Beş Adım

1.Adım

Çocukluğumun odalarını yıktılar
Kapısına da duvar ördüler
Her ışığı bilinçsiz yaktığımda
Kapıyı tekrar açacağımı
Tek huzurlu yatağımı bulup
Uyuyacağımı sanırken
Geçmişim ayak izleri yol olmuş
Gelen geçenin kirli izlerinle eziliyordu

2. Adım

Uzakta olmayan
Sadece anılarımda çocukluğum odaları vardı
Fındık farelerinin sıçrayıp
Aklımı aldığı zamanlarda
Korkudan onları izlerken
Çok şirin yaratıklar olduğunu öğrenmişim
Damlarımız akardı
Elde leğenler
Bir başka uyunurdu
Yarım yamalak damla sesli
Özel bir senfoni çalınırdı
Gel de uyu uyabilirsen
Garipte olsa
Soğukta olsa
Mutlak bir huzur vardı odalarımda

3. Adım

Uzaktan baktığımda
Altmış mumluk ampulün
Salına salına yaydığı ışığı göremeyecektim
Çam ağacını o zamanlar çolaklaşmamış
Sağ kolu olacaktı pencere akislerinde
Sabahın ışıkları
Odalarım pencerelelerinden
İçlerimizi ısıtarak
Dikenli girecekti

4.Adım

Küçük alçak bodrumları vardı odalarımın
Korkudan girememiştim
Aslına bakacak olursam
Bir daha o bodrumlara hiç giremeyecektim
Ayaklarım beton griliklerinin
Soğuk acıtan yerlerine alışmamıştı
Tahtakurulu olsa bile
Tahtadan döşemelerimi özlerdim.
Camlarından
Sokakları
Komşuları
Kuşları
Ağaçları

Kedileri izlediğim yerler
Bir daha asla gelmeyecekti ama
Beynimden de bunlar aslada silinmeyecekti

5.Adım
Yıkılan odalarımda
Benden çokça parçalarımda oldu
Yıkılmayıp bulunsa zamanlıkta
İlkel insanlar neler yazardı dedirtecek türden
Duvarlarına yazdığım şiirlerim vardı
Sıvası çatlak kapatma alçı taşması
Boyaları alacalı bulacalı
Dağınık mı dağınık
Benim mi ölümlük benim odalarımıdı
Sonsuz anılarım oldu

Şon Adım
Ölene kadar
Öldükten sonra tek adım

Yıkanları da seyredenleri de biliyorum
Vaktin zamanında odalarımda
Elimi eteğimi
Taze pisliğe basılmış
Ayakkabı tabanlarımı
Öptürmek için
Yaratıksıları bekliyorum.

Gencay Coşkun

Beşinci Mevsim / Deli 1 (bir)

İstemiyorum artık
Hiçbir şeyi istemiyorum
Hepiniz yalancısınız
Yalanınız batsın ulan
Çöllere de düşsem
İlk defa ısınır yüreğim
Buz gibi donmuş kirli ellerinizde
Bildiğim doğrularım pas tutmuş
Bu sıkıntı içimde
Acılarımı öğütürüm sanırım
Her gün yeniden doğarım onların içine
Ne kadar kaçsam boş
Onlar beni çok sevdi
Ben onları hiç sevedim
Olmazsa olmadığım yerdi
Düşüncülerim öldüğü yerler
Hep bir yalancı cennete düşerdim
Yalan olduğunu
İçim yanınca anlardım
Susardım
İhanetleri görmemeye çalışırdım
Dikenlerini temizlemek
Ruhumu delmek gibiydi
Olmadı hiçbir zaman mükemmel bir dünya
Olana da benim gireceğim çok şüpheli
Şüpheli bir dünya içinde
Dolaşmaya mahkûmdum
Zamanı geçirecek
Her hangi küçük istasyon arardım
Kış gecelerin sığınmalık duraklar
Aralıklar arardım
Gözyaşlarım buz olurdu
Cam kırılırdım düşünce düşüverince vakitlerime
Kristalden bir kale
Boşluğa düşer gibi
Her saniye hayatın film şeridi gibi
Eksiklerle büyürdüm
Çocukluğumu bile bilemeden
Yumruk gibi kalıyor bazı şeyler boğazında
Keşke diyorsun
Keşkeler hiç bitmiyor ardından
Susuyorsun karda kışta
Her damlanın bir sebebi vardı
Açıklaması uzun sürerdi sadece

Afetler içinde
Tozlanmış bir şehir gibiydim
Gökyüzüm hep sisli
Bütün gemilerim darmadağın
Anlayamadığım en büyük sorun
Yaşadığım zaman dilimindeki
Kalabalık ve yalancı yüzlerdi

Gelmiyordu istasyona bir tren
Buza kesiyordu sanki rüzgâr
Oturduğum banktan izliyordum
Çam ağaçlarını dikenli yapraklarını
Bir sebebi olmalıydı yapraklarının şeklinin
Karlara inat mızrak gibi dikiliyordu
Gelmiyordu istasyona tren
Ne zaman vaktin de gelmişti ki
Bugünde vaktinde gelseydi
Vaktini sektirmeyen tek
Azrail di onu görünce
Anlatacak kimse pek olmayacaktı
Bu zaman diliminde

Gelmiyordu istasyona tren
Düşünceler sanki bir yumak gibi
İnsanı beyinde alt yapısı eksik şehirler kuruyordu
Her gün onarım
Her gün kazı vardı
Tırım tırım aranıyordu
Düşünceleri sona erdiren
Büyük devinimler
Bulduğunda bulamadığında
Elinde kalıyordu

Uzaktan bir ses duyuyordum sanki
Bu sefer geliyor diyordum
Ama gelmiyordu istasyona tren
Atlayıp rayların üstüne
Bu karda kışta ben gidecektim
Gelmiyordu tren

Burukluklarımdan heykeller yapıyordum
Hiç birine isim koymuyordum
İsimleri olmasa bile
Hepsinin acısını ezbere biliyordum
Küfredip duruyordum
Rahatlıyorum sanıyordum
Kelimelerimi zehirleyen kelimeler türetiyordum
Kirli bir çocuk yüzü vardı
Elimdeki en eski resmimde
Yakası kalkmış
Gözler zoraki objektife baktırılmış
Aslında ben kendime bakıyordum
O günle bugün arasında çok farkım yoktu
O zaman sesim yoktu gücüm azdı
Şimdi gücüm var sesim gene yok

Bir arkamızı döndük istasyonda
Tren gelmişti
Sesini bile duymamıştım
Olmayan kalabalık

Birden ortaya çıkıp
Geç gelen treni doldurup
Tez gidivermişlerdi
Ulan tren
Ulan kalabalık
Bu kahpelikti
Kabul edin lütfen
En zayıf noktasında soluyordum hayatı
Nefes alırken ciğerim yanıyordu
Hadi almasana bir göreyim sizi
Öykülerde daha bir güzeldi dünya
Garip yazarlar görmedikleri hayal ettiklerini yazıyorlardı
Bende inanmıştım çocukken güzel yerlerde var diye
Olmadığını öğrendiğinde
Yalandan bir umudu büyütüp
Askere bile göndermiş oluyorsun
Kıy kıyabilirsen o yamalı yığde

Sevdalar ayrı başlıyordu
Sonları hep aynıydı
Acı çekmeye gelmedik ki
Hani hesabını verecek gidecektik bu sınavın
Sorularda yanıtları da aynı olmalıydı
Bir anda başlayıp bir anda bitecekti
Anladıkta yaratılışı
Azıcık isyan etmekte hakkımız olsun dimi

Gene gelmiyordu tren
Arkamı dönmeye korkuyordum
Bir şeyleri kaçıırıyordum o zamanda
Karda kışta bir sıcaklık hissetsem
Kaçırma korkusuyla bakamıyordum
Bir şeyleri kaçıırıyordum
İçimi ısıtan
Adım gibi biliyordum
Bir kerecik ardımdan değil
Yüzüme doğsaydınız diyorum
Susuyorum
Geliyordu tren kısamı çok kısa
Sıkış tikiş
Zar zor
Biniyordum
İstasyonda ardımda bir orman bırakıyormuşum
Güneşler içinde
Neden görmedim diye
Kızıyorum kendime
Soğuklar içinde
Sıcaklığını hissetmişim diye öykünüyordum
Susuyordum
Grilerle dolu yüzlere
Soru işaretleriyle dolu beynimle
Başka soru sormayacağım diye

Kızıyordum kendime
Kırılıyorsun susuyorsun mecburen
Elinden hiçbir şey gelmedikçe
Daha çok üzülyyorsun
Olmalıydı sorunların bir çözümü
Denklemlerin bilinen elemanları
Bilinmeyenler içinde
Düşünmemek gerekirdi
Düşündükçe üzülyordu insan

Düşüncülere arasında ineceğimiz istasyonu kaçırdık
İşin yoksa yürü gene karlı yollardan
Ben başka bir mevsimlerde gördüm
Nedense hep kışı hatırlıyorum tenhalarda
Gelmeyen bir beşinci mevsim var ya
Ben galiba ona sevdalandım
Deli gibi..

Beşinci Mevsim / Deli 1 (bir) (Devam edecek)

Gencay Coşkun

Beşinci Mevsim / Deli 2 (İki)

Her şeyi kazanamıyorsun ne yazık ki
Önce kaybetmeleri öğreniyorsun
Kimi zaman
Geç indik ya trenden
Ayaklarım şişti yürümekten
En çok kıyılan organdır ayaklar
Aklını kullanmasını bilmeyenlerin
Camların ışıkları evler hep tanıdıktır
Tanıdık olmayan yerler isteriz
Olunca da tanımak isteriz bir an önce
Sokak lambasının ışıkları
Isıtmıyordu hiçbir zaman
Gölgeler oluyordu belli belirsiz
Kışın soğuktu yollar
Çok sessiz
Ve çok تنها
Adımlarını atarken
Hissederdin en küçük kıyameti bile
Tren sesi duyuyordum
Bu sefer aleni küfür ediyordum
Beklerken gelmez
Yürürken nispet yapar gibi
Ardı sıra peş peşe gelirdi gideri
Hayat böyle bir şeydi
İstersin olmaz
İstemezsin zor oldururlar
İki yaka bir araya zor gelirdi
Gelse bile kısa bir zaman dilimini şenlendirirdi sadece
Ufkuma bakmak istemiyordum
Griliklerin içinde
Göremiyordum hiçbir şeyi
Görmeden görüyormuş gibi yapmak
Bana yakışmazdı
Alın artık misketlerinizi
Oynamıyorum artık
Daha doğrusu yemiyorum ben bu masalları
Dedem başkası bana masal anlatamayacak artık
Asla izin vermeyeceğim
Kendinizin inanmadığı masalları dinlemeyeceğim
Özgürlükte bir masaldı
Gökyüzü yeryüzü denizler sınır değil miydi?
Gidersin yüzersin uçarsın hepsi bir yere kadar
Yaşadığımı dünya asla o kadar büyük olmadı
Deli olmak içten değildi bence
Sonradan yapıştırılan bir etiketti
Kim icat edipte deli demişti
İsyan edip kendini yaşamaya çalışanlara
Bilinmezdi

Tren mi?
Cidden binmek istemiyorum
Bisikletim olur mu?

Karda kışta zordu
Olsun beklerim ben yazımı
Yâda sevdiğim beşinci mevsimi...

(Devam edecek)

Gencay Coşkun

Beşinci Mevsim / Deli Öldü 3 (Üç)

Yukarı ki tepede
Kandil yanıyor gece
Tek ışığı belli
Hiçbir gölgeye gücü yetmeyen
Cılız bir ışık verebiliyor
Ama görebiliyorsa bir gönül
Gözleri kamaşır
Yolunu bulmak istiyorsa insan
Yıldızları kılavuz tutar

Fırtına sonrasında yeşeren tohum gibi
Küsmüş ama pes etmemişim
İnadımdan tekrar doğmuşum
Yâda pes edecek zaman bulamamışım
Beşinci mevsim ne hoş gelmiştin
Çok tez gittin

Suluk yarıda bırakan masallar işte

Deli birinin yalanlarla yazılmış bir günlüğü olmamıştır
Her kelimesinde bir kâinat saklıydı
Birde deli onları bulabilseydi
Söylenecek çok söz vardı
Ama söylemesi yürek yorardı
Yorulmakla başlayan bütün işler
Sonsuzluğu asla hissedemezdi

Hadi çıkayım kandilimin yanına
Düşeyim çıplak ayak taşlı yollarıma
Adım başı hayal görüyorum
Hayalsiz olur mu deli
Hep bir şeyleri sayıklıyorum
Her telaşımda yarım kalıyorum
Dudaklarımın ucunda

Dudaklarım kurumuş yüzyıllar gibi
Tuzsuz düşmez mi bir damla (ah be)
Kanarak içmek hayal
Koklayarak geçtim çiçeklerimi
Dokunma yanarsın
Dokunma yakarsın
Demiyorum
Hep hissediyorum

Beşinci mevsimde kandil gecesi
Ah yukarı ki tepe
Bu gece bu deli gene yollarda
Kim yaktı bu kandili
Ateşe giderken ısınır gibi

Güneşe sevdalı deli
Suretine koşar karanlığın içinde

Yukarıda tepe diye
Bir yer yokmuş
Uçurummuş kenarları
Kandil diye bir yakamoza basmışım
O almış beni yanına
Düşerken
Hep gidenlerim tuttu beni
Uşulca bıraktılar sonsuz yatağıma
Bir deli de böyle giderde
Sesi kalsın içinde
Söylese ne
Söylemese ne olacak ki?

Kalanlarımda birisi
Bir mum yaksın göğsümün tam ortasına
Üşürüm yalnız oralarda
Bir başıma.....

Ben yakamıyorum içimden başka hiçbir şeyi

Gencay Coşkun

Beyazlar imparatorluğunda

Alnının ortasına
Düşerdi
Ay
Kar bambaşka
Isıttırdı içini
Ayakların çoktan
Donmuş olsa bile
Beyazlar imparatorluğunda
Tek tük
Yeşil vardı
Onlarda beyazlara
Direnen
Asırlık çamlardı
Yol bir yandan
Diğer yana
O kadar uzundu ki
İki kişi karşılıklı
Yola çıksalar bile
Zamansal nedenlerden dolayı
Asla karşılaşamayacaklardı
Savrulan tozlar
Yeşeren yapraklar
Haricinde
Göz alabildiğine
Beyaz
Göz alamadığı da
Beyazdı etraf
Bazen körlük
Kara ve karanlık gelmezdi
Beyazlar imparatorluğunda
Körlük gündüz gelirdi
Hep gündüz sanırdın
Dünyayı
Rüyaların bile
Beyazsa
Yapacak çok şey yoktu
Aslında
Sessizliği vardı
Beyazın
Yığıldıkça daha çok
Sessizleşirdi
Özlemlerin büyür
Hasretlerin kabarır
Sıla ne halde
Diye düşündürürdü
Varsa sevdiğin
Beyaz başka bir eziyet
Olur beynine yağardı
Varsa derdin
Beyaz çözemezdi
Ellerini kollarını bağlardı
Varsa düşüncelerin

Dış dünyaya ulaşacak
Yolları aylarca kapalı
Olurdu
Kendi kendine devinmekten
Hücrelerini eskitirdi

Eskici
Bile geçemezdi
Beyazlarda
Mıhlanmış
Gönüllerden

Bazen beyaz bile
Rahatlatmazdı insanı

Gencay Coşkun

Bırakın Beni

Parçalanan gönlümde
Fırtınalar esmekte
Daha hiçbir şeyi anlamadan
Bir yenisi içimde
Bırakın beni
Zamanın unuttuğu
Bir yerde
Yada
Bir çölün geçmişinde

Gencay Coşkun

Bir alevdir

Bir alevdir,
Bırakıyorsun üstüme İstanbul.
Çok sıkıyorsun, çok yakıyorsun.

Birazda yağmur,
Bırak yoksa

Gözyaşım sağnak,
İstanbul.

Boğulursun.

Arkadaşlarımla yüzünü kefende gösterdin
Sen ne kadar kahpesin İstanbul.

Nasıl da utanmadan yakıştırdın toprağına
Gencecik gülüşleri
Bulabileceksin seni şenlendirecek başka
Sevdalı delileri

Hataların bedeli bu kadar ağır olmamalı
Ah İstanbul.

Niye bu kadar kızdın
İstanbul

Bu kefene bu gülüşü
Şende yakıştıramadın biliyorum
İstanbul

Hiç kusura bakma
Ben biraz toprağına ağır geleceğim
İstanbul.

Bir alevdir İstanbul
Çok kötü yaktın.

Kaç mezar gerçekten güneşi görür
İstanbul
Artık ben seni göremem İstanbul..

Gencay Coşkun

Bir ay vardı gökyüzünde

Yalnız bir ay vardı gökyüzünde
Kim bilir neler geçmişti içinden
Un ufak dökerdi yakamozları denize
Kaç yangından çıktım da
Ses etmedim dedim yıldıza
Yıldız küstü mü ne?

Hiçbir derdimi söylemedim denize
Karardı gözlerim
Kan çanağı uykularım
Saçma sapan yaşadıklarım
İstiklal gibi karışık
Ufuklar gibi uzaktım artık
Kendim bile kendime uzaktı
Düşlerim nasıl yakın olabilirdi ki
Karlara yağardı
Beyazlar içinde yürürdüm
Yürüdüğümü bilmeden
Beyaz kapan gibi
Zamanı silerdi yollardan
Ne geceyi bilirdim
Ne gündüzü
Ayaklarımdaki sızı
Umurumda bile değildi
Yüreğim heykel gibi taştı
Ama her yeri yara bere içindeydi

Eski İstanbul da izlerim mi vardı ki
Hepsi tanıdık gibiydi
Kulaklarıma bir şeyler fısıldarlardı
Dinlerdim kırmadan
Anılarını sakladım kesme taşlı sokaklarda
Gelip geçerdi zaman
Öğütürde bitmezdi hayat
Yalnızca sesimizi duyuramazdık
Olan her şeyi bilir
Duyardık
Küserdik
Kızardık

Yalnız bir ay vardı gökyüzünde
Un ufak dökerdi yakamozları denize
Kaç yangından çıktım
Yüzüm gözüm kapkara

Gencay Coşkun

Bir Damla

Bir damla
Hüzün düştü
Gönlümüm
Tam ortalık
Yerine

Yandı
Yandı
Söndü
Külü
Kaldı
Derinlerde

Bir damla
Umut düştü
Olmadık
Hayallerime

Bilmediğim
Sahillerde
Kayboldular
Aramadığım
Bakmadığım kıyılarım
Kalmadı

Bir damla
Düştü
Gözlerime

Sel olup gitti
Gönlümün
Umudu
Kesilmiş
Yerlerine

Bakarken aynalara
Yüzüm bile
Yabancı
Oluyor
Kendi kendime
Kim diyorum
Bu ucube
Biliyorum
O hep benim
Ne damlalara
Suçu
Ne de geçen
Zamana topu atıyorum
Bir damla içinde
Gerçek hayatımı

İstiyorum
Gencay Coşkun

Bir delinin rüyası

İnce bir sızı
Çok inceden
Vuruyor beni
En sevdalı yerimden
Düşüyorum
Yüzüm gözüm üstüne
Ellerim kapanmış
Yanaklarım ıslanmış
Kimin umurunda

Çiçekleri görmeyeli
Bir film seyretmeyeli
Çok seneler olmuş
Çok umutlar dolmuş
Çoğu da boşmuş
İhanetler her yerde
Arkanı dönmeye gelmez
Dönersen bir daha asla
Arkana bakma
Bakma ki görmeyesin yalnızlığını

Hüzün çiçeğime
Su verdim durdum
Sonu gelmeyen masallarımı
Büyüttüm kıyılarında
Her büyüttüğüm umudu
Gönderdim istemeden
Kendi cennetlerine
Duacı oldum
Hep içimden konuştum

Bir delinin rüyası
Çok uzun sürmez
Bir demir alır gider
Kırmızılara boğar
Kesik bir yangın kokusu
Ortalığı kaplar durur
Hayallerini ıslatan yağmurlar
Suçlu değil mi?
Hadi suçunuz yoksa
Gidenlerimiz geri gelir mi?

İnce bir sızı
En sevdalı yerimden
Vuruyor beni
Bir delinin rüyası
Çok uzun sürmez
Anlatabildiklerim
Anlatamadıklarımın yanında
Hiç gibi bir hikâye
Susmayıp ne yapacaksın
Ellerimde yok rüzgâr

Birisi alıp götürmüş
Hiç haberim olmadan
Sinsice
Götüreni vursam
Suç mu?
Yakışmazdı bize hüküm vermek
Yakışmazdı deli bir kana
Haram karıştırmak
Yakışmazdı hüznü
Sahteliklerle boğmak

Bir delinin rüyası
Çok uzun sürmez
Anlatabildiklerim
Anlatamadıklarımın yanında
Hiç gibi bir hikâye
Başını bildik
Sonunu öğrendik istemeden

Gencay Coşkun

Bir düştük

Bir düştük
Pir düştük
Belki ateşe
Kandık
Belki de
Gıcıklığına
Kandırıldık
Yapma
Denileni
Yaptık

Bir birimize
Düşman
İndik buralara
Belki de
İndirildik
Bir test
Süresince

Yalanın dolanın
Acının kederinin
Kallesliğin haksızlığın
Adını burada utanarak
Sayamadığım
Saçmalıklarla
Çok azda
Bulabilene
Mutlulukların
Kapışıldığı
Türetilip
Üretilip
Tüketilip
Sonsuz kere
Döndürüldüğü
Yerler
İndiğimiz yerler

Bana göre değil

Sanallığın
Sanıldığı
Krallığı
Havada dolaşan
Dalgalar değil

Sanılan
Sanallık
Bir araç
Yaşanılan
Hayat
Asıl
Sanallık

Hayat elbisesini
Çıkartma
Zamanı
Ansızın
Geldiğinde
Büyük gerçeğe
Yanlamasına
Düşmüşüz
Demektir

Gencay Coşkun

Bir günah işledik

Bir günah işledik
Bir af diledik
Garip fanus içinde yaşamak zorundaydık
Tövbe edilmiş fakat
Kesilmiş vadesi belirsiz bir cezaydık
Hücre hücreye düşman olarak
Vücuda geldik
Bu vücuda akıl çok ağır geldi
Kaldıramadık
Binbir yollara ayrıldık
Saçıldık
Döküldük
Her yolu kendi yolumuz
Kendi yolumuz hep doğru sandık
Ancak doğruyu
Canımız yanınca anlıyorduk
Sarı sarı dökülen
Siyaha çalan gözlerden
Pırıltısız dökülen yaşlar olurduk
Temiz suları özlerdik
Öze dönmek için
Buhar kadar hafif olmak
Havaya karışmak lazımdı
Her öze dönüşümüzde
Geçmişin izleri kaldı alnımızda
Gülleri kopardık
Sevgili gülsün diye
Gül den cesetler hediye ettik onlara
Vazolar mezar oldu kırmızı gariplere

Kaç insanın daha feda edilmesi gerekiyordu
İnsan gibi insanların yaşacağı dünyayı bulmak için
Şu kiralık yaşamlarımızda
Gürültü patırtı bayramları
Hep curcuna sahillerinde

Büyük sandığımız fanusu bile
Çevirdik fındık kutusuna
İçine saldık fırtınaları umutsuzca
Bıraktığınız güç olsun
Kazandığınız sonsuz olur.

Sonsuzluk hiç bu kadar uzak olmamıştı bize...

Gencay Coşkun

Bir hayale inanırken

Bir hayale inanırken
Yarı yolda kalmak
Üzüyordu insanı
Düşlerinden bir demet ellerinde
Öksüz kalıyordu
Boynu bükük bakıyordu
Gönlü buruklar balosuna
Tek gidişlik bilet alıp
Dönüyordu gökteki özüne

Bir hayale inanırken
Ansızın yağana yağmurlarda
Yok oluyordun
Buğulu camlardaki
Parmak resimlerden
Bir tablo oluyordun
Ne kadar direnirsen diren
Sonun hep uçurtma büyüünde
İz bırakmadan
Olabilirdiğinince çabuk
Uçabilirdiğin kadar uçmaktı

Bir hayale inanırken
Çok oluyordun
Hayata
ve bir gün çıkartılıyordun
Oyun dışına
Yüreğinde kelimeler
Susuyordun içine

Gencay Coşkun

Bir ışıktı gördüğüm

İçim kördüğüm
Belki
Bir ışıktı gördüğüm
İçimin kahpe yalnızlığında
Bir karanlıktı söndüğüm
Uzanıp akarken
Kenarlarında
Bentlere vurulmuştum
Gömülecek
Adam gibi
Topraklar arardım
Kızıldı
Yağan yağmurlar
Ellerimde yitirdiğim
Kıyametti
Kesme taşlı yollardan
Geçerdin
Yalnızlığın
Birikimli barajlarına
Acı suyunu
Salsan olmazdı
Garip insanlara
Onlar zaten
Hep ezelden
Yalnızlardı

Günleri kazırken
Rüzgarlar
Fırtınalar aklımı da
Ruhumu da
Almıştı
Baştan
Her şeyi baştan yazmak
Zorunda kalmıştım
Becerebildiğim kadar

Ne akrep
Nede yelkovan
Ne de dönmek
Başı dönen
İsmi bile konmayan
Saniye çubuğu kalmıştı
Zamanın hamisi
Saatlerde
Takvimlere tamir gerekliydi
Tamir edecek ancak Azrail di

Her saniyede
Ölümüne
Nöbetteyim
Her saniyede
Ölümüne

Beklemekteyim

Kapım aralık
Kalmış biraz
İçeri hüznler
Sızdıştı
Keşke öcüler gelseydi
En azından onlar
Halden laftan anlarıardı
Penceremden
Baktığımda
Bir ışıktı gördüğüm
Çok bekletmem
Az bekleyin
Geliyorum....

Gencay Coşkun

Bir İstanbul akşamı ki

Sonlandıramadığım nice şiirim vardı
Yazsam içim taşardı
Yüreğimin ucundaydı sevdam
Bu zamansızlık da
Dışarı çıkmaya utanıyordu

O ne bakıştı öyle ciğeri delen
Işık vursa hiç ses etmeden
Geçerdi bedenden
Hayatın içinde denk gelememe sancısıydı
İçimi parçalayarak öğüten
Bir zamana bir mekana kısılmış gencecik sen
Çok zamana çok mekana kısılmış yorgun ben

Kıyılmış bir canın hesabını kim verecekti
Yaşanmamış büyümesine izin verilmemiş tohum
Mutlak hesap soracaktı bir gün
Kendisine yapılan bu haksızlık
Cezasını alacaktı ama
Çok geçip üzdükten sonra ne anlamı varsa
Dur bakalım hayat
Olacağı varsa olurda zaten
Beklemek lazımdı
Beklemek çoğu zaman üzerdi
Gelse de beklenen
Vaktinden sonra gelirdi hep
Her nedense
Yürek değmeden
İçin gibi beklediğin geldiğinde
İç sızlardı
Hiçbir göz değmeden
Ağlardım tek gecelerde

Ay ışığınla nur yağın akşamlarda
Camlara hırsla vuran
Bir sağnak başlardı içimde, sana akardı
Kaç boyut vardı kim bilir?
Ellerine uzanan yollarda

Kırmızıdan bir gece çiziyordum
Ortasına seni koyuyordum gökyüzünde
Sıkılan canımdan damlalarla
Geleceğin boyasını hazırlıyordum yüreğimde
Seni yazıyordum özümün derinliklerine
Ne kadar çizersem çizeyim
Yüreğimin tüm renklerinle
İstanbul'dan mı yoksa geceden mi
Tüm renkler siyaha çalıyordu
Başımın yarısı ağrıyordu
Diğer yarısını bulanda yoktu zaten
Bu siyahlıkta tek ışık senin nurundu
Bedenime değip, alıp gidecek

Yakamoz gecelerde
Ihlamur kokulu bir İstanbul akşamı ki
Asla böyle susmazdı sensiz
Şensiz bu deniz asla milim bile kıpırdamazdı
Özlemesi çoktu bu yazımsamanın

Gecede kararsa bile tüm renklerim
Senin içinle aydınlanırdı içim
Gece değimliydi bizi birimize getiren

Puslu bir gecede
Bir gökkuşağı armağandı senden bana
Dur durabilirsen şimdi bu coğrafyada
Bu zamansızlıkta
Yollar yol olalı böyle çıkmaz
Geceler gece olalı böyle gözyaşı görmedi
Sürgünler sürgün olalı böyle mahpusluk
Kelimeler kelime olalı ki asla böyle susmazdı
Nasıl işlediysen canıma
Canım sıkılıyor sen yokken
Ihlamur kokulu bir İstanbul akşamı
Bekliyordu seninle beni

Gencay Coşkun

Bir kaçak vardı

Bir kaçak vardı
Bende saklı
Benden dışarı
Akmam lazımdı
Ancak damlardım

Ne zaman yağmur yağsa
Tavanların hep akardı
Ellerde kovalar
Yataklarda leğenler
Sabahlara kadar
Tık tık mekanik ritimler
Gözler şişmiş uyanırdım
Ertesi gün beşik sallama muhabbeti olurdu
Lakırdıların belini kırardık fındık gibi
Arkadaşlarla ufacık kaçak ev bahçelerde
Çekirdek çitlemek isterdik
Ellere süpürgeler verilirdi
Ömrümüzü süpürürdük
İncir ağacının gizemli gölgesinde
Cenneti hem merak eder
Hem de adamakıllı özlerdik
Birde görseydik

Kaçak vardı bir yerlerde
Aramak için tüm insanlar yola koyulmuştu
Bu yüzden arayanlarında sayısı az oluyordu
Etrafta insan gibi insana rastlamak
Bu evrende mümkün değildi
İnsanın tarifi garipti
Birbirine düşman olarak indirilmiş
Çamur yığınlarıydı
Bu çamurlarda yüksek sıcaklıklarda çatlaklar, kaçaklar oluşurdu.
Aslında kaçaklar hep ama hep gönüllerdeydi.

Çocukluğa sevdalı
Büyümeye direnen kaçaklar
Er geç yakalanıp
Bir yerlerde infaz edilirdi....
Kıyamete kadar en
Bir kaçak
Mutlak olacaktı ve
Kıyamet sonunda onu alacaktı ve
Kıyamet o olacaktı....

Gencay Coşkun

Bir kırmızı ışık hiç görmedim

Geçmiş gitmişim kendimden,
Uyandıranım bile olmamış,
Katar katar geçerken önümden anılar,
Ne zaman doldurdum bunca ölümcül yükümü,
Hiç bilemedim,
Bir yağmura teslim olmuş gözlerim
Yüreğim sonsuz isyanlarda
Aklını yitirmek
Siyah iplikle
Beyaz iplik arasında bir çizgideydi
Ben kaç çizgi geçtim
Bir kırmızı ışık hiç görmedim.....

Bir kırmızı ışık hiç görmedim.....
Işıқта aradıysam bir kere
İnan ki yalan olurdu.
Ben her şafakta kırmızı oldum
Kendimi göremedim

Bilmeden nelere karışıyorduk
Kim bilir nelerin içinde öğütülüyorduk
Örgütlenmiş eli kanlı bir katildi zaman ki
Ne zamanki sevdim
İşte o gün öldüm.
Gene kırmızı ışık göremedim...

Gencay Coşkun

Bir masaldı

Her masal
Biraz yalan kokardı
İçinden geldiği gibi
Dökülürdü kelimeler
En gereksiz yerlerinde
Yitirilirdi hüznler
Dinlenesi bir hal alırdı
Cümleler
Hiç yürek acıtmazdı
Beyaz saflık
Yeşil sevgi
Mavi umut
Sarı sabır
Sardırırdı mevsimlere
Gönül nazlı başak gibi
Esen rüzgarda
Asla kırılmazdı
Gönül cismini
En güzel yerine koyardı
Dünyasını en güzel
Renklerinle yeniden boyardı
Ellerindeyse
Hiç boya izi kalmazdı

Anlatırsan hayatı
Bir masaldı
Dedim ya
Biraz yalan kokardı

Anlatmazsan
Yaşanırdı hayat
Gerçeklerse yakardı
Yalnızca yaşanırdı

Gencay Coşkun

Bir Mesajım

Bir Mesajım

Sıkılğan bir hava var
Kuru gürültülü sokaklarda
Adım atası gelmiyor insanın
Bir sonraki güne
Ya da ne bileyim
Her hangi sonraki zamana
Hayatın o ağır ve derin dönüşümü için
Yaşanan zoraki saatler
Bir damla umut damlatmaz insanın
Yüzüne
Gözüne
Gönlüne

Bakar durur
İnsan
Yaşananlara
Hiç Yaşamamışcasına

Herkes her şeyi çok bilir
Sen hiç bir şeyi hiç bilirsin
O hiç bile
Sana yar etmezler
Düşünce diyarlarında

Her ağır adımda
Ben bir yaş daha
Küçülürmüş gibi
Ölümüne yaşlanırım

İnsanlar,
Renkler,
Dünya
Yeminlen
Bir tuhaf gelir adama,

Kaç zamandır gökyüzüne bakmadım
Düşünceler diyarındaki
Sanalıklar hariç,
Herkes nasıl bencil,
Nasıl insafsız,
Her şey onların yörüngesinde döner sınırlar
Aslında onlar hep aynı yerde dönerler.

Bazen insanlar
Beni Üzünce
Kaçmak isterim
Delice
Her hangi bir zamanda
Sorumluluklar olmadan
Tek başına

Omuzumda bir Kanarya
Marşlar söyleyerek
Oralara,
Şuralara
Ama asla
Buralara değil.
Buralar bana göre değil.

Yaşadıklarım
Hiç hakkım değil

Hakkımın olmadığı
Bir fanusta
Yaşatılmam
Boşuna....

Bazen çıkmak istiyorum
Bekle diyorum kendime
Anlaşılmazlık zamanlarında
Tüm Sığınaklarım
Küçücük kalbimde
Biri alacak gibi
Umutlarım ellerimde
Sımsıkı kapalı

Bana göre
Ben
Her zaman
Kapsama alanlarının
Dışında
Anlaşılmayan
Bir mesajım.....

Gencay Coşkun

Bir rüya içinde

Bir rüya içinde
Bir dünya kurar
Özünde sevdamızı taşırdık
Ellerimizde fermanımız vardı
En yetkili yerden gelir
En yetkili yerden giderdik
Küçük sığınmalık hülyamızın
Duvarlarına Ay çocukları
En güzel, en saf resimlerini yaparlardı
Kötülük bize uzaktı
Barınamazdı kıyılarımızda

Yıldızlarsa bizim kardeşimizdi
Kolla kola yaşar giderdik
Kan kırmızısı bir gülün yamacında,
Birbirimizin ışığında
Simsiyah bir dünyadan düşerken
Kendi iç ışığımıza
Haddinden fazla acı çekmiştik zaten
Şimdi sefa zamanlarımızda
Yemyeşil bahçelerimize adım atarken
Gül kokulu müziklerimizi duyardık
Yerli yersiz ilk kez coşardık

Geride gri, kirli, yalancı bir dünya bırakırdık
Yaşananlar ne yazık ki sonuna kadar gerçektir
Her gerçeğin bir bedeli vardı
Kimine göre iyi
Kimine göre kötü olsa da
Gerçekler asla karşılıksız kalmazdı

Herkesin gerçeği kendinde saklıydı
Bulup çıkarabilirsen
Bir rüya içinde
Bir dünya kurar
Onu gerçek yapar
Özünde sevdamızı taşırdık

Gencay Coşkun

Bir umut...

Kederden asla korkmadım
Sadece canımı sıkması
Fena halde canımı sıkıyordu
Elimden geldiğince savaşır
Asla teslim olmam ama
Sıkıldığım anlarda
Dünya benden uzak olsun
Sükunete ihtiyacım hâsıl olur
Sessiz bir gölge bile
Çığlık gibi yankılanır kulaklarımda
Aklımı kaybetmem ama
Ruhumu aramakla geçer ömrüm
Hangi köşeye
Hangi camiye sığınmıştır
Diye peşinden koşarım İstanbul un
İstanbul benim içimde
Ben İstanbul un içinde

Nereden çıkıyorlar bilmiyorum
Diyeceğim ama
Sümsük kafalı insanların
Art niyetlerinden türeyen virüs gibi
Dünyayı ele geçirir
Garip açgözlülük yasaları
Kederleri insanlar tetikliyor
Kangrenli bir yara gibiyiz
Kâinat içinde
Kâinat kıyamete dünden razı
Bizim yüzümüzden
Her şeyin içine savaşı
Her şeyin içine kahpeliği sığdırmışız
Azıcık delikanlı olun
Azıcık diyorum
O kadarı bile yeter
Tertemiz bir dünya olmaşa bile
Tertemiz insanların varlığı yeter

Uydurduğunuz masallardan
Yalancı güçlerinizden de sıkıldım
Bunaldım
Bir farkına varın lütfen
Hepiniz çıplak geldiniz çıplak gideceksiniz
Bıraktığınız tek şey
Hesabını vereceğiniz hikâyeniz olacak
Vay biz bu hikâyeyi yazmadık
Yazılmıştı da biz oynadık demeyin
Çocuk bile yemez bu numaraları
Seçimlerinizi her zaman kendiniz yaparken
Kaderi yalanmanızdan hep bıktım
İnsanoğlu en büyük virüs bence
Ne yazık bende o virüslerin içindeyim
Ama size uymayacağım

Paylaşmaktan habersiz
Sevgilerinizde bile egoistsiniz
Her şeyi tüketip
Daha büyüğünü istersiniz
Korkarım ki siz asla ıslah edilmezsiniz
Korkarım ki kimse sizi tam olarak mutlu edemez
Birbirimize düşman olarak indirilmiş olabiliriz
Kardeş olmayı bir gün olsun denesiniz
Mesela bugün başlayabilirsiniz
Yüreğinizi temizlemeye
Yaratılan her şeye saygı göstermeye
Öldürmemeye
Anlaşabilmeye
Paylaşabilmeye
Saygı göstermeye
Çıkarsızca sevebilmeye
Ne dersiniz
Hala bir umut var mı sizce?
Bence yok ama
Bu konuda rezil edilebilmeyi
Fena halde istiyorum
Hala fena halde sıkıntılıyım
Kederlerden boğuldum
Ama ölemiyorum
Kederden asla korkmadım
Sadece canımı sıkması
Fena halde canımı sıkıyordu
Bir umut...

Gencay Coşkun

Birazdan yağmur yağacak gibi hecem [-1]

Birazdan yağmur yağacak gibi hecem
Güneşe çelme misali
Bulutlar öyle karardı ki gündüz vakti
Ürkütmesi lazımdı beni grilik
Bugün hiç ürkmüyordum
Aksine huzuru kokluyordum

Nedense hecem
Yağmurun ilk damlası burnuma düşerdi
İki göz arasında zorlu bir telaştı
Damlayı görme çabası
Sonrası yağmur mışıl mışıl yağardı
Sırılsıklam olurduk Ayasofya da
Uykum gelir susardım sensiz
Bir devrin bittiği yerde

Derin bir sessizlik olurdu
Topkapı Sarayı'ndan Sarayburnu
Esrarengiz görünürdü
Mısır satanları zabıta kovalamazdı yağmurda
Bazen boşluğa düşerdi insan yağmurda hecem
Sanki her zaman ayağı sağlamış gibide
Bir başka gözükürdü dünya yağmurda hecem
Garip sırasız kafiyemdin sen,
Uzaktan benden,
Sende izim var mıydı?
Görüp de bilemedim hecem.

Ah be yağmurlarım
Dönüp dönüp kavuşuyor musunuz toprağınıza
Kıskançlığımdan ölesim tutsa da
Yaratan boyun borcu vardı bu kıta sahanlığında
Ayrılıkla gelirdi özlemler
Konuşmamda kelimemde yarım kaldı
Suskunum hecem
Bu çam devrilmeden gel son hecem.
Devrileceksem de rahat devrileyim gel hecem

Gencay Coşkun

Birde ellerim üşüyordu

Yağsa ne olur bu rüya
Bu güne
En ufak seste
En güzel yerinde
Bozulur muydu böyle

Kaç kapıdan geçtim
Peşinden
Hep benden önce geçtin
Nehirlerden, köprülerden
Ben hangi kapıyı açtımsa
Hep yalnızlık
Ben hangi umuda baktımsa
Hep boşluk çıktı içimden

İçimin çok kollu canavarı
Neyimi tuttuysan kuruttun
Gözyaşlarım hariç
Onlar hep ıslaktı
Nedense
Bu güzde hiç kurumadı

Birde ellerim üşüyordu
Geceleriye yüreğim

Gencay Coşkun

Böyle mi vurulurdu

Kıran bir rüzgardı kırmızı
Bu kırılğanlık ikliminde
Kırıp geçmişti bile
Böyle mi kırılırdı
Böyle mi sıkılırdı
Küçücük bir yürek
Acısı kainattı
O hep
Hep susardı

Mevsim değişmişti birden
Kırmızılarının hepsi
Gönülleri soldurmuştu
Zamansızlıkta
Böyle mi burulurdu
Böyle mi vurulurdu
Kırmızılıklar içinde
Hiç beyaz değmeyen
Küçücük bir yürek vardı
Oda bugün ebediyen susmuştu
Hiçbir işaret dili artık onu
Anlatmaya çalışamazdı

Böyle mi vurulurdu
Sözler en büyük silahtı
Gözler susardı
Soluk kırmızı kanardı yürek
İmkansızlığa sancılı bekleyişi
Ömrünce sürerdi
En güzel kokularını üstüne
Ömrünce sürerdi

İki pamuk balyası
Bir siyah mürekkep ki
Çan alırdı
İç alan
İç öldüren
Oduyla vurur gibi cümleler
Geleceği sorgular gibi
Geçmişin irdelenmesi
Kararsızlık zamanlarında
Hava gri olurdu
Kırmızı solardı
Solabildiği son sınırdı
Kainat susardı

Kırılğanlıkta
Sular yavaş akardı
Böyle mi vurulurdu
Ališmışken uydurukta olsa bir hikayeye
Yeri öperdin
Bir çıkardın göğe

Bir vururdun yere
Böyle mi vurulurdu

Gencay Coşkun

Bu densizlikte

Öptürmem mi ben size şimdi yeri
Yada yakaladığım en müsait anımda
Unutmadan bir ara
Kesikli kaldırım parkelerin provasında
İzleri çıkmaz mı dudaklarınızda sanıyorsunuz
Biraz uğraşı
Biraz el işi

Benim yaratandan başkasına verilecek hesabım mı varda mı
(mı ile uğraşmayın oda sizinle uğraşmasın)
Üstüme yağmur gibi geldiniz
Nereden geldiyseniz
Oralara gidiniz
Yada benden uzak her hangi bir
Uzayda hesaplanması zor olan diğer noktaya
Anlamadınız hala
Bu sinir bu yaşta bana bela
Size mi?
Allah muhafaza
Yara bere zordur bu aralarda size

Bu densizlikte içinde
Bu derin sensizlik
İdamdan önceki son saniyeler gibi geliyordu bana
İçinde bulunduğum çok bilinmeyenli denklemin
Tek çözümü senin gözlerindeydi
Bunu ikimizde
Adımız, tadımız, tuzumuz gibim biliyorduk
Ay ışığının efkarlı saatlerinde
Ara ki dur birbirimizi
Aya baksam sen
Sen aya baksan ben
Sinirliyken iyi yazamıyor insan kendini
Sinirsizken nasıl yazdımsa da
Bilmediği yaza da özlem duyamıyor insan
Öncelikli özlemi yüzünden
Bir yerlerde zaman hatası
Kanatıyordu insanı
İmla hatası gibi değil ki
Baştan yazasın metnini
Düzeltesin kötü ne varsa geçmiş

Kızmam mı ben şimdi
Ben kızmayım da kimler kızsın
Yakşam da ancak içimi yakarım
Uzağımı da yakınımı da bilirim
Birde derinden üzenleri
Sinirim geçmeden gelin karşıma
Geçerse
Bin kere lanet olsun affediyorum sizi
Sonra küfrediyorum özüme

Benden uzak dursun istiyorum bela
Oda inadına
Nereden bulduysa
Alçak herifleri
Kukla gibi oynatıp çıkıyordu karşıma
Döv, vur bir yere kadar ya

İnsan gibi insanı özler durur
Bu densizlikte
Delilerin ellerini ki
Biri tastamam tonton anam olur
Anam tadında,
Yengem tadında,
Ağabeylerim tadında öpesim geliyordu.

Bu densizlikte
Bu piyade nöbetteydi
Benden öteye kötülük geçemezdi
Benden sonrasını
Ben bilmem....
Ben bilmem....

Bu nöbet ne zaman bitecek ti
Ben bilmem...
Ben bilmem...

Birisi ışıkları söndürsün

İşıklar zaten sönük.....

Hadı oradan....

İnanma sen piyade
İşıklar ilk açıldığında kucağına
Gözlerin bayram şekerlerini alacaklar
Sap sarı saçlı bir çocuğun gülen yüzünde

O zaman mı

Sakın uyanma bir daha
Ve bir daha da uyuma

Not: Geçici rahatsızlıklarımın
dolayı asla özür dilemiyorum.

Gencay Coşkun

Bu yağmurlar ıslatıyordu aklımı

Bu yağmurlar ıslatıyordu aklımı
Hangi sakıncalı düşünce
Uykusuz bırakıyorduydu
"canı sağ olsun"
Diyebiliyordum içimden sessizce
Belki de biraz küfrederek seslice, bazen...
Bazen, bazen de küsüyordum sadece,
yada her zaman

Sen geliyordun gece olunca
Gece sen olunca
Ya da ben kendimce, bazen
Bazen, öyle çok istiyordum ki, sonra
Oturuyorduk diz dize
Yağmurlar vururken cama
Keskin ihlamur kokulu çayımızı içiyorduk
Dumanını tütüyor mu tütüyor mu bilmiyordum
Ay bakışlarından başka, ne, ne görebildiysem, bilmiyordum
Zamansızlıklarına öykünüp
Kollarına sarmaşık oluyordum
Gece uzayıp gidiyordu
Bir gün hiç bitmeyecekti, sonsuza
Sonsuza kadar sürecekti yağmurlarım
Hiç ıslanmadan
Dibine düşmek istiyordum
Ağlamadan sadece
Bükümlü dudaklarda
Bir hikayenin sonu olsun artık,
Artık çok istiyordum
Artık son ve girilmez kapısı olsun istiyordum hayatın ki
kaçından çıktım yada girdim onu da bilmiyordum
Düşümden uyanmak istemiyordum
Hangi ses bölse
Gözlerimi kapatıp
Yalvararak seni diliyordum
Hep seni hayal ediyordum
Ihlamur kokusunu duysam da
Tek başıma tadı olmuyordu, bazen
Bazen, Yalandı her an seni diliyordum
Sanki bilmiyordum
Ihlamur kokularında,
Siyah iplik beyaz iplikten ayrılınca
Ve tekrar kavuşuncaya kadar, sonsuza
Sonsuza kadar senin oluyordum,
Sen bile bilmeden
Ben kendimdeyken yada,
Yada değilken, bazen,
Bazen hiç değildi
Asıl sen ve ben her zamandı
Gayri bundan gerisi harbi yalandı.

Gencay Coşkun

Buz gibi sesi vardı yalnızlığın

Buz gibi sesi
Vardı
Yalnızlığın
Kulaklarımda
Uğuldayan
Kaçıp
Kurtulamadığım
Amansız takiplerinde
Birini yapıyordu hayat

Her kilometre taşında
Biraz daha
Enselenme tehlikesi
Geçiriyordum

Derin sessizlikte
Kendi iç sesimi bile
Duyamıyordum
İşaretlerden yolumu
Çıkarmaya
Ulaşılmayanı
Bulmaya çalışıyordum

İnce ince
Yağmur yağırdı
Ayrılık duvarlarına
Süzülüp giderdi yağmur damlaları
Sevilen denilen ülkenin
Kanalizasyonlarına
Gün yüzü görmeden
Kararırdı umutlar
Geride bıraktıkları
En azından denedim
Avuntular

Bir otobüsten
Öbür otobüse
Gidiyordu
Belki hayat ama
Sigortası hep eksikti

Buz gibi sesi
Vardı
Yalnızlığın
İçimi ısıtmak için
Tertemiz bir iç
Bulmam lazımdı.
Benimse bulabildiğim
Zırh gibi dışlardı
Çekemediğim
Yalancı kışlardı...

Gencay Coşkun

Büyüdükçe eşek olmuştuk

Şen şakrak günlerdi
Güneşli masal gibiydi
Okul yılları
Lise sıralarına kazılan
Sevdalarımız vardı
Duvarlarda resimlerimiz
Tahtada konuşanlar listesinde adımız hep yazılırdı
Hocalarımızdan bir dünya laf işitirdik
O günlerde bugünün aksine konuşmayı çok severdik
Keşke bugün olsa da saatlerce azar işitseydik
Operdim yanaklarından
Şaşırdı o zaman hocalarım gelecekteki durumumuzu anlamadan
Canım ciğerparem hocalarım
Ekmek derdinde olsalar da
Gülerdi kalpleri bize
Kız-salar bile haklarıydı
Eşekliğin büyüğünü biz yapmıştık
Bugünlerde o günlerimizi çok aramıştık
Büyüdükçe eşek olmuştuk
Eşeğin bunda en ufak bir suçu yoktu
Eşek oldukça semer vuranız da çok olmuştu

Tek korkumuz
Geçer notun altındaki
Stresli dakikalar gelirdi
Tenler günahı bilmeden
Gönülden severdi sevdiklerini
Paramız gene yoktu ama
Bu kadar acıtmıyordu
En büyük günah
Terli ellerdeki kaçamak kavuşmalardı
Asırlar geçse bile söylenme cesaretinden uzak garip sevdalar
Dolup taşardı okul sıralarından
Top oynamak
Akabinde cam kırmak
Paso kaçmak
Duvardan atlarken yakalanmak
Mahcup oturmak
Maceranın önde gideniydi

Ders saatlerinde
Göz göze gelmek
En büyük zınamızdı
Bir başkası asla olmazdı
Tebeşirle yazılan kelimelerimiz olurdu
Okul tahtalarına
Tahtayı silmek için nöbet tutardık
Bugünse hayat silme işlemini kendi yapardı
Tam otomatik havarileri vardı
Alır götürüp gediklere
Sesini keserlerdi küçük insanların
Sonra küçük insanlar susardı

Anılar cumhuriyetleri
Yeni vatandaşlarını alırdı koyununa
Özlerdim
Genliğe ilk adım atışlarımızı
Kollar gezilen harbi arkadaşlıklarımı
Paylaşılan simitler
Sıcaklığından ağzımızı yaktığımız çaylar
Okul gezilerindeki büyülerimiz vardı
Büyüme hiç istemezdik
Zaman alırdı koynuna
Büyütürdü bizi
Diğerlerine sıra gelsin diye
Derken sıramız savılırdı
Bizde savrulurduk
Tüylerimiz kıllara dönerken
Bir şeylerde dökülürdü
Yılanın deri değiştirmesi gibi
İklim değiştirirdi içimiz

Okul kokusunu özlerdim
Nefes alıp hiç bırakmak istemezdim
Ekmek, para derdinde
Ezilen bedenlerimizden
Canlarımız süzülürdü
Bizden çok uzaklara
Günah, Sevap beton gibi karşımızda
Sokak aralarında top oynamak
Artık delilik belirtisi sayılırken
Sevdalar kabuk değiştirip
Gelecek garantisi yapan
Bir sigorta şeklinde anlaşılırdı
Yürek bir daha heyecanla atmayacaktı
Geçmiş üç otuz paraya satılırdı
Geçmişin canı çok acırdı
Aynen bizim içimizin acıdığı gibi

Gözlerimi kapatıp
Geçmişini özleyecektim
Her geçmişini özleyen gibi
Gün geçmeden bile
Adamakıllı yaşlanacaktım
Beyazlar düşecekti
Hikayeler asla beyaz olmayacaktı
Yalanlar, dolanlar
Para benden uzak olsun artık
Hayatı yaşamanın bedelini
Ağır ödesek de
Gelecekte bir gün geçmişimizi bulacaktık.
O gün en değerli günümüz olacaktı.
Ne ihanet
Ne yalnızlık
Ne karanlık olacaktı

Sevdiklerimin elleri elimde
Özlediklerim hep yanımda olacaktı.

Kabul etmek lazımdı
Beklenen süre çok uzundu.
Sıkıldığımız zamanlarda olacaktı.
Ama beklemek yinede güzeldi.

Gencay Coşkun

Canım Bayrağıma renk vermeden ölmek bana haramdır.

Canım Bayrağıma renk vermeden ölmek bana haramdır.

Binlerce yıldır taşıdık seni omuzlarımızda,
Bir onbinlerce yıl daha taşıyacağız
Her on bin yıl geldiğinde yine
İlk günkü gibi dimdik ayakta
Sarılıp rengine sımsıkı
Bir onbin yıl daha taşıyacağız seni mübarek.
Biz toprak olsak ta
Sen hep aziz olacaksın

İçimizdeki kahpelerin yaptığına bak.
Sen tut al ayağının altına canım bayrağımızı.
Biz o bayrak için az çile çekmedik mi.
Sen ayağının altına alınca sana da çektirmeyelim.
Kanla yazılan bir tarihin yalnız elleri sandınız galiba
o bayrağı taşıyanları, taşıyacak olanları.

Bir an bile tereddüt etmez onu koruyanlar, onun rengine kavuşmak için.
Bir an bile tereddüt etmez onu sevenler, onunla bir bütün olmak için.

Biz şehit torunlarıyız, asla ölmeyiz.
Şen bizi ölü sansan da her an tependeyiz.
Üç gündemi aldık biz bu bayrağı
Bir günde sana vereceğiz mi sanırsın şaşkın.
Aklına hilali yıldız gibi çakarız
Yolunu bile şaşırırsın
Binlerce şehidinin sesi yankılar geceleyin tepelerde
Nasıl üzerim ben o rengin kutsal insanlarını
Dağlanan bir yürek nasıl yırtıcı olur bilir misiniz şaşkınlar,
Dağlar un ufak olur
Yırtılır gece bir anda anlamazsınız
Yağmur sanırsınız üzerinize yağıp
Sizi seline kayıp götüren

Bu şaşkınlığa ses çıkarmayanlar.
Kendinize gelinde adam sansınlar sizi
Adam gibi şerefimizle can verin
Üzmeyin ne kendiniz nede bizi

Tarihte hangi zaman
El uzatılmadan el uzattık en kanlı düşmanımıza bile
Siz vurmadan biz vuralım
Her savaş şerefle bitirilmesi gereken en kutsal abideydi gönlümüzde,
Yenilsek de yensek de başımız daima diktir en önde

Nasıl izin veririm senin gibi köpeklere
Düşmanın bile en şerefli bayrağına ve düşmanına saygı gösterendir.
Senin şeref ancak yerin dibindedir.
Arayıp buldurmazsam sana namerdim.
Canım Bayrağıma renk vermeden ölmek bana haramdır.

Rengine al beni şanlı sancağım
Tek mahpusluğum senin içinde olsun
En büyük cennetim senin rengin olsun.

Torunlar adam olsun.....
Torunlar uyanın artık yalan uykulardan
Şimdi yola düşmek zamanı
Şimdi rengimizin en has zamanı....

Gencay Coşkun

Cılız bir adım kalacak

Nefes almak mı
Boş verin onu unutalı çok olmuştur
Alıyorsam bile hissetmiyorumdur
Hissediyorsam da hatırlamıyorumdur
İki arada bir derede geçiyorsa hayat
Suçu benimiydi sanki
Sakıncalı insan olmak
Kendi içimin baharında
Samanlığın sarı zarflarında
Çinayetimin anahtarı saklıydı
Ölümler belki bayramdı
Anlamamak ayıp mı
Ağlamak suç mu diyecem
Demek bile istemiyor insan bazen
Sebepsiz yere yürek kırılması
Ellerimde ufalatıyordu zamanı

Deli kanla dolu damarlarımdan
Nehirler vurur yüreğimi
Yağan yağmurlarımdan ıslanır
Yosun tutar duvarlarım
Ezilmek mi yitik iklimlerde
Sarı sabır zamanlarında
Yada kandırılmak mı
Zamanın içinde yaşıyoruz diye

Kime kızsın
Kendini yontuyorsun
Bütününden kan damlatarak
Yada özünü yüksek ateşte
Kaynatıp damıtarak

Bir yerlerde kendimi kaybettim
Bulana kadar çok yolum
Durulana kadar çok acım olacak belki
En azından geride garipte olsa
Cılız bir adım kalacak

Gencay Coşkun

Çık çıkabilirsen hayatın içinden

Gökyüzü bugün yere
Bugün yere
Düştü sanki
İslandı mı bilmiyorum
Ateş düştü de
Durmuyor yerinde
Aman
Aman diyeyim
Kurudu dudaklarım
Garip bir sancı içimde
Gözlerimde tütüyor
Güzel anılarım
Şanki idam sehpasındayım
İpten korkmuyorum
Ölüm dediğin
Bir nefeslik sondur
Sonum olunca gülerim ben
Kimsede anlamaz ki
Aklıma düşeni
Düş dediğin zaten zamanında olmaz ki
Zamanından önce sevdalanır
Farkında olmadan kaybederdik hayalleri
Ağlamadım desem yalan olur
Kırıntıların içinde bir mecburiyet var
Gece gündüz yürürüm
Hep tanıdık sokaklarım
Hep tanıdık düşlerim durur yerinde
Tozlanmamış tek bir resim yok
Anıların vitrinin kırılmış kenarı
Çık çıkabilirsen hayatın içinden

Gencay Coşkun

Çıkalım mı?

Bu hayatı anladıysam da
Yalan olayım ansızın
Nereden düştüysek bu yere
Her yerimizi kırık çıkık yara bere içinde
Çıkmak çok zor oluyor içimizden
Gece gündüz yol alırken
Anlamını yitirenleri gördükçe
İçi sızlar insanın
İnsanca kalan son parçaları
Toplamaya çalışır
Anlamsız bir insan
Taştan ne kadar farklıdır ki
Bir amaca hizmet edebilsin
Hayatın bir kanıtı varsa
Oda düşünebilmenin varlığıdır desem de
Karşımda düşünmeyenlerden bir ordu
Ellerinde sahtelikler
Dolaşır dururlar kendi etraflarında

Bu hayatı anladıysan da
Çok acı çekiyor olmalısın
Acının dozu ne kadar yüksekse
O kadar yalnızsındır aslında
Geldiysek bu ovalara
Bu dağlara, bu dünyaya
Birbirimize düşman olarak düştüysek
Akıl denilen en büyük silahla
Birimizle dost olarak gidebiliriz
Geldiğimiz yere doğru

Yeter ki düşünüp
Saygı duymasını bilelim
Ve birazda sevgi bize
Ve birazda sevgi Yaratana
Ne dersiniz?

Çıkalım mı?

Gencay Coşkun

Çırpıntı mevsimiydi

Kuş dala kondu
Dal sevindi, coştı
Çiçeklerini giyindi
Yapraklarını açtı
Rüzgarın delisiydi
Mevsim öldüren
Bir esti
Pir esti
Dal yaprağını, çiçeğini attı
Yuvasını dağıttı
Kuş uçtu

Çırpıntı mevsimiydi
Ümidun öze dönmesiydi
Canımın yangınlarında
Kalplerde çarpıntı
Serseri kuşların kanadında çırpıntı

Gencay Coşkun

Çıta atlıyordu halkım

Çıta atlıyordu halkım
Ama müthiş acı çekiyorduk

Sağı solu
Ülkemin
Sağına soluna
Çomak sokuyordu

Ve ben asla
Sümükte asalak
Bile olamayacakları
Unutmuyacağım

Bölünmeye çalışılan
Topraklar güzeli
Ülkemde
Genç yirmilik fidanlar
Sapır sapır dökülüyordu
Doğduğu topraklara
Her ananın gözleri yaşlıydı

Gelende gidende
Bizdendi
Bilen biliyordu

Ülkem çıta atlıyordu

Gözü yaşlı
Yüzleri gerilmiş
Elleri nasır tutmuştu
Analarımın
Çocuklarımın üstü başı yoktu
Ama mendil satarlardı
Pis kokulu trafiklerde
Tinere mahkumdular
Hır gür çıkarırlardı
Kime sorsan suç onlarındı
Kapan kaçıyordu
Umutları
Sebebini bulamazlarmıydı sanki
Kılbırı teklemiş insansılardan
Kimin işine geliyordu

Ankara'nın cılız kolları
Asla halkını saramadı
Maliyenin şefkatli kolları sardı
Sarmaladı
Sıktıkça suyunu çıkardı
Garip ama uysal sabırlı halkından
Çit çıkmıyordu
Ve
Çıta atlıyordu halkım

Dünyaya açılıyorduk
Ama halka açılmıyorduk
Her şeyi toz pembeye boyamışlardı

Üç beş bin vatan evladı
Var bu topraklarda
Bir ölür bin dirilirler
Asılardır kanlarıyla
Sulanan topraklarda
Zevki sefayı başkası sürse de
Ölüm onlar için
Asla son değildi

Çıta atlıyordu halkım
Gelişmeye mahkumduk
Kaç savaş yaptık
Alnımızın akıyla
Çıkmıştık
Ama
İçimizdeki asalakları
Dökemiyorduk
Eteklerden

Üç beş asalak vardı
Bu topraklarda
Yedikçe büyüyorlar
Zevki sefayı sürselerde
Ölüm onlar için
Hızlı kanatlarla gelecekti
Kendi kurdukları
Yalancı gök kubbeleri
Kurtaramayacaktı onları

Üç beş asalak
Hak zincirini
Boynuna aldıklarında
Kimse onların
Yerine olmak istemeyecekti

Çıta atlıyordu halkım
Ama mutlu değildi
İnsanca yaşamak lazımdı
Yaşatacaklar
Asla insan değildi
Başa geçenin
Bir tarafı kalksa da
Elbet bir gün indireceklerdi.....

Kızmak yetmiyor bazen

Gencay Coşkun

Çiğ düşerdi dudaklarıma

Çiğ düşerdi dudaklarıma
Uyanırdım
Kış güneşinin cılız yüzü
Vururdu yüzüme
Üzülürdüm
Erken uyanınca
Kaçırduğım rüyamı
Özlerdim
Küserdi düşlerim
İç içe öyle bir kapanırdı ki
Kirlî gönüller
Ne söylese
Bu iç asla açılmazdı
İçim hiç değişmezdi
Kırılırdı
Sızlayarak kanardı
Derinden susardı
Sadece
Ama asla pes etmezdi
Yıkılan bir devir gibi
Kalkardı ayağa
Gitmek zorunda olduğu
Yola giderdi
Ölmek zorunda olduğu
Toprağa gömülürdü

Bir fidanın su yolunda
Bir cemre düşerdi
Yüzüme
Özlerdim ölmeyi
İstemezdim tekrar
Dirilmeyi

Çiğ düşerdi dudaklarıma
Uyanırdım
Hiç uyumamış gibi
Yorulurdum
Kırılğan bir düşü
Yakalamak ne kadar zordu
Peşine en azılı duygularımı salardım
Bulup getirsinler diye
Getirdikleri garip bir tebessümdü
İsyanda bir ömür
Hapisten daha zordu
Yasaklı bir şarkıydı fısıltım
Sözlerim idamlık fermanlar doğururdu
Her doğumda bir hüznün çiçeği açardı
Hiç solmazdı

Bu yorgunlukta
Bulut yatak
Yıldızlar yastık

Ayparçası yorganım olur
Uyurdum sonsuzluğa
Çiğ düşerdi dudaklarıma
Şusardım kaderime
Çiğ düşerdi dudaklarıma
Uyanmazdım
Bir tatlı düşünde kaybolurdum...

Gencay Coşkun

Çitlembik Zamanlar 1 [“İstanbul Kır Pidesi” Şaşkınlığı]

Çitlembik Zamanlar 1 [“İstanbul Kır Pidesi” Şaşkınlığı]

Büyük şehirler haricinde her şehrin
Bir mecburiyet caddesi vardı
Genelde o şehrin
En uzun
En büyük
Gidilmesi en mecburi
Tüm yollarında ona çıktığı
Gitmek zorunda oldukları içinde
Gittikleri bir caddeydi
Şehrin mecburiyetleri
Onların en büyük kısıtları
Onların en büyük özgürlükleriydi
Tüm mecburiyetlerde birer küçük
İstanbul Havası yaşatılırdı.

Bartın'a ilk kez gittiğimde
Tarihi sokaklardan geçerken
Tarihi yaşıyor sanarak gittiğime
İnanıyordum aklımda türlü düşünceler
Gördüğüm bir tabela
Beni kendime getirmişti
“İstanbul Kır Pidesi”
Bartın merkezdeki bu küçük
Sevimli ve tarihi dükkana
Bu tabelayı yazdıran
İstanbul özlemi miydi yoksa
İstanbul adını kullanarak pazarlama
Yapma amacımı
Asla öğrenemedim
İçimden gülerek
Yazın o sıcaklığında
Büyük anne diyarlarında
Soğuk bir limonata
Tarihi kahvede zaman öldüren
Yaşlı delikanlıları seyrettim
Hepsinin yüzleri içi gibi güzeldi
Gülücüklerin candan hoşgeldinler vardı
İnkumu'ndaki doğa manzaraları
Ayakların kumda yanması
Karadeniz'in deli hırçınlığı
Hala aklımdadır.
Neden gelmiştiler ki oradan kalkıp İstanbul'a
Okuyanların savunanların içlerinde derin dipnotlarında
Tamam ekonomi yüzünden denecektir
Doğrudur da isteselerdi baştakiler
Yemeden içmeden iki günde çözüldü
Dengesiz gelir dağılımın
İnsanlığımız dağılmazdı
En azından
Gerçi gelmeseydi atalarım şu an

Şu satırları yazmam belki de mümkün değildi.
Karışık bir harmoni oldu ülkem
Bana kalansa kanımın son damlasında
Ölümüne sevmekti.

“İstanbul Kır Pidesi”
Yiyenler bilir
İçinde soğan kıyma karışımı
Küçük boy bir pidedir
Yedikçe yemesi gelir insanın
İleriki yaşlarda doktorların
İlk yasakladıkları arasındadır
İstanbul’da bu pide dükkanlarından vardı
Ama tabelalarında “Kastamonu Kır Pidesi” yazıyordu.
Bartın’da o tabelayı görünce aralarından birisinin
Yanıldığını mutlaktı
Doğrusunu yazılması
Umurumda bile değildi

İstanbul da her şehir ayrı,ayrı yaşardı
Her ilde de en azından bir İstanbul yaşardı

[Devamlıdır]

Gencay Coşkun

Çitlembik Zamanlar 2 [“Mecburiyet Caddesi Hikayeleri”]

İstanbul da her şehir ayrı,ayrı yaşardı
Her ilde de en azından bir İstanbul yaşardı
İstanbul’da Şehirler, Ülkeler, Kültürler
Hepsi büyük bir harmoniydi
Ne zaman neyin çalacağını kimse bilmezdi
Tarihten silinmemekte direnen sokaklar
Yıkılmadım ayaktayım diyen köşkler
Ucu bucağı gözükmeyen iş merkezleri
Aklına ne gelirse
Her türlü deli, her cins akıllı bu şehirdeydi
İstanbul yedi tepe bilmem kaç küsür ilçeydi
Şehirleri küçültüp ilçeler sıkıştıran koca İstanbul
Her ilçede bir mecburiyet caddesi yaratırdı

Bayramlarda, tatillerde
Ne varsa görmek alış veriş yapmak için
İnsanlar akın, akın bu caddeye gelirlerdi
Her yerde ismi değişik olsa da
O yerin mecburiyetiydi
Belediyeler en çok çukuru bu caddede açardı
Seçimlerden önce partililer göz boyamak için
En çok çevre ve kaldırım düzenlemesi
Bu caddede yaparlardı göz boyamak için
Bütün politikacılar bu caddeleri arşınlar
Bir süreliğine ezberlerdi
Seçildikten sonra
Bir dahaki seçime kadar uğramazlardı bile
Halkın mecbur olduğu caddelere

Mecburiyetlerde hayat
Siyaset kadar kirli değildi
Gide gele herkes birbirini tanırdı
Sabah çıkılan yoldan
Akşam eve girilene kadar
Kaç tanıdıkla selam silsilesi yaşanırdı
Hesabını tutan olmazdı

Aşkların, ayrılıkların
Hayatın merkeziydi mecburiyetler
Hikayeler hep gerçektir mecburiyetlerde
Mecburiyet caddesinde
Birkaç hikaye yaşanmıştı
Kimisi bu caddelerden taşmış
Kimisi ise kaldırımlarına gömülmüş
Ebediyen uyumaktaydı

[Devamlıdır]

Gencay Coşkun

Çitlembik Zamanlar 3 [“Bir Hikaye Uyanıyordu”]

Birkaç hikaye yaşanmıştı
Kimisi bu caddelerden taşmış
Kimisi ise kaldırımlarına gömülmüş
Ebediyen uyumaktaydı
Kimisi ise sevabına birinin
Çekip çıkarmasını beklerdi

Ancak birisi
Zor kış uykusundan
Kelebek kozasından uyanıyordu
Yazın ılık rüzgarları
Hikayenin gözüne vurdu
Oda yüreğine
Önce durdu yürek
Esinti ona tanıdık geldi
Birden hopladı
Yürek
“Açıl gözler açıl” dedi.
Hikayenin gözleri hemen açıldı
Gözler uzunca bir mecburiyete bakıyordu
Herkes testi geçme derdinde
Ekmek, güç ve aşk peşindeydi
Dünyanın özünde bu değil miydi sanki?
Ben üç kelimeye sığdırmıştım
Başkalrı daha çok kelimeye
Çokta önemli değildi
Herkes hayattan alacakları
Net faydaya bakıyorlardı
Bir dünya insan
Bir aşağı bir yukarı dolaşıyorlardı
Karınca sürüsü gibi
Birbirlerine kuyu kazıp duruyorlardı
Hepsinin yaşayacak önemli hayatları vardı
Bu koşturma içinde
Bazı hayatlar birbirlerini
Geometrinin hayat diziliminde
Ya kesişiyordu
Ya kesişmiyordu

Birbirini kesen hayatlar
Zincir gibi uzanıyordu
Hayatın bir ucundan
Öbür ucunda kadar
Hayatın örgüsü çok karışıktı
Ne zaman nereden
İnsanın başına ne örüleceğini
Kimse bilemezdi

Uyanıp yılların
Bastırılmış uykusundan
Hikayenin gözü açılmıştı

[Devamlı]

Gencay Coşkun

Çok kısık sesle konuşurum kendimle/İncecik yüreğim sustu

Çok kısık sesle konuşuyorum kendimle
Birde suyu çıkmış demimle
Hangi derede hangi arada kalmıştım
Bu yağmurda yanaklarım ayazda açık kalmıştı
Haliyle birazcık ıslanmış

Bugün bir değiştiğiz
Bugün yağmurdayız
Yanaklarımız ıslanırdı
Soğukla titreriz
Sevdiklerimiz demini almış çay gibi
İçimizi ısıtmaya muktedir de
Bulabilene aşk olsun
Zor zamanların
Zor saatlerinde

Rengini bilemezsin yağmurun, kederin
Sen hangi renkte ne görmek istiyorsan
Onu görürsün çizilmiş yerine konmuş dekorda
O renklerin adını hiç bilmedik
Hep uydurduk gitti

Küskün bir ömrün
Kurumuş fidaniyken,
Daha ne kadar üzebilirler
İncecik yüreğimi
Güneş geçse bile
Gram direnç göstermez tutmak için içinde
İncecik yüreğim

Öfkenin şiddeti yağmurda gizli
Kum tanesi gibi çarpar yüzüne
Her tanede bir acı yüreğinde
Yanaklarımdaki suyolları
Yağmurdan değil di ki
Yağmur ağlatmamıştı beni
Belki biraz bahanem olmuştu
Oda belki

Çok kısık sesle konuşuyorum kendimle
Kendim kendimi
Dinlemek bile istemiyor gibi
Bir düşünceyi
Bir de geceyi bölmeden yaşamak isterim
Zor zamanların
Zor saatlerinde
Biraz bencillik yapıp
Kendimle kendim kalmak istiyorum
Ağır geliyor gibi insanlar üstüme
Günahlar içinde bir şehir
Umursayanı olmadı bugüne kadar
Ucundan tutanı çok oldu

Mezara götüremediğini bildiği halde
Günahla dolu dünya çok ağladı

Bırakıyorum sizi
Yüreğim incecik
Yangın yerinde kaybettim kendimi
İlk çocukluğumdu ve bir daha hiç göremedim onu
Çok erken olgunlaştık belki
Oyuncak trene hasret
Ne zaman uçak görsem
Hep pilot olurum içimden
Susar incecik yüreğim kum olur
Kumlar savrulur fırtınam olur
Yüreğim incecik
Çok kısık sesle konuşurum kendimle

Deliliğim ilk alametleri
Damarlarımdaki kandandır değil mi?
Çekinmeyin söyleyin yüzüme
Zaten söylediniz içinizden
Mertçe diliniz ile söyleyene
Vurmadan arkadan kallesçe
Deliliğim ayıp değil
Hep susarken artık
Çok kısık sesle konuşurum kendimle

Bırakıyorum sizi
İnanmadınız belki
Gitmeler, kalbe düştüğü an
Bastığın toprakta
İncecik yürekte acı çeker
Konuşursun kendinle
Hem de çok,
Çok kısık sesle
Gittiğin yerlerde
Doğduğun yerlerde
Senden yabancısıdır artık
Tanıyanların bildik insanı isteseler de
Gittiğini göremezler kör yüreklerinle
Kör kütük sarhoş olmak günah bana
Dindirilmesi gerekti
Bu kum fırtınasının
İncecik yüreğimin de susması gerekti..

Ayaklarım yollarında
İncecik yüreğim sustu.....

Gencay Coşkun

Çok olmuş Öleli aslında

Çok olmuş Öleli aslında
Uç yüz yıl olmuş haberim bile olmamış
Helvamı kumla karıp
Rüzgârla pişirmişim
Umudumla yemişim
Haberim olmamış
Etrafım hakim kesmiş
Boynumu vurmuşlar
Konuşsan bağırsan kıyamet olur
Sussam için yanar kül olur

Yağmurlar yanaklarımda vadiler açmış
Kuş sanmışım kendimi
Pırpır yüreğim
Nedir bu esaret
Nedir bu aptal cesaret
Bitmeyen sükunet
Toprağımı özlemişim
Gitmişim bir gün
Gittiğimden haberim yok
Kapıları açamayınca birden
Düşüvermişim gerçeklere
Yaratanımlı özlemişim
Eteklerinde ağlamışım
Yüzyıllarca af dilemişim
Yaratanımlı özlemişim
Gidince çocuklar gibi sevinmişim
Çok özlemişim
Çok ağlamışım

Hayatın hepsi yalan olsa da
Acılar gerçekten acıyordu
Derin izleri kalıyordu
Hem orada hem burada
Tükenmek bile yetmezdi bazen
Tekrar eden döngüde ruhun diken içinde
İçim takılırdı dikenlerine pamuk misali
Birden susardı bu gönül
Gözlerim bir başka bakardı artık hayata
Korumasız çıplak yüreğimle
Tel tel dökülürdüm
İçim savaş meydanı
Vur vur bitmiyor dertler
Eksik gedik ne varsa
Büyüyor gidiyor
Uzadıkça film şeridi
Ağırlık çöküyordu
Ansızın alınan yaralar
Bas bas tuz yetişmiyordu
Kavruluyordum
Demleniyordum kendi tadımda

Kim vurdu göremedim
Tanıdık biridir mutlaka
Canıma bu kadar yakın olup
Bu kadar candan kim vurabilirdi başka
Kim vurdu göremedim
Öldüğümü bilemedim
Gerisi suret
Gerisi sukunet.....

Gencay Coşkun

Çok sıkılğan bir akşamdı

Çok sıkılğan bir akşamdı
Yok, mu sıkılmaların basit bir çaresi
Kendimizi kandırmadan bir şeyler yapmak gerekiyordu.
Gene yağmur yağıyordu İstanbul'a.
Çatı akmıyordu sağlam yapmıştım son sefer.
En son düşüp kafayı sağlam vurunca damdan iyi fikirler gelmişti aklıma.
Demek ki bazen acı çekmeden iyi kararlar alamıyorduk
Yâda acılar iyi karar aldirabiliyordu zor zamanlarda

Zor zamanlar hiçbir zaman bitmezdi.
Tarih tarih olalı hep bu derin devinim içinde dolaşır dururdu
Sultanahmet'in kesme taşları, oturma bankları da ıslanmış
Sığınacak bir kıyı aramakta insan
Yağmur neyse de bu soğuk fena vuruyor
Beklerken insan ciğeri üşüyor en beyaz tarafından
Eller donmuş ayak parmak uçları sızlamakta
Adım mı atıyordum zıplıyor muydum bilmiyordum.

İşıklar içinde bir şehir öyle kalabalık ki
Öyle yalnız ki
Bunca yalnızlığı nasılda kendi içine sığdırabiliyordu
İnsanların yüzlerinde hep bilindik hikâyeler üflenmişti
Aslında tam olarak üflenmemiştii
Sen kendi hikâyeni kendin yaz
Sonra kader diye Yaratana suçla o da akıl sır alacak bir şey değildi.

Zaten bu numarayı son zamanlarda kimselerde yemiyordu
Hemen kendim ettim türkülerini sana hatırlatıyorlardı
En acil ve en hüzünlü tarafından
İnsanlar kendilerini kandırmayı çok seviyordu
Aynalara bakarak yalan söyleyebiliyorlardı
Başkalarının yüzüne bakarak ta yalan söyleyebiliyorlardı
Yalan sevmeyiz ama kullanmayanımız yok gibi

İstanbul gibi şehir var mı?
Darılmayın diğer şehirlerim topraklarım
İstanbul da bütün toprakların izi var
Ben hepsinde biraz sizi sevdim
Biraz sizi özledim hepsi bu.
Doğduğun şehrin bir yansıması bu değildi
Soluduğum hikâyemde en güzel mekân sendin İstanbul.

Şapkasız a harfını kullanmak istemiyorum ben
Kim nereden çıkardıysa
Fena halde sinirimi bozuyordu
Yağmurda soğukta sinirimi bozan şeyler
Tek bu değildi zaten
Bir bahanem olsun üzüleyim istemiyordum
O kadar çok üzülecek hüzünlenecek şey vardı ki dünyada
Ne kadar kaçsan hep içine düşerdin
Koşmadan teslim olmak asla istemezdim.

Belayla ihanetin kokusunu kilometrelerce öteden
Şimşek hızıyla alıyordum
Söylediklerim oluyordu
Söylemediklerimde oluyordu
İstemiyordum hiçbir şeyi
Sıkılğan akşamları da
Affedersiniz ama bazen siz insanları da istemiyordum
Siz insanları diyerek kendimi
Ne kadar ayrı tutsam nafile
En ortalarınızda bir yerdeydim
Bazen kendimi yokmuş gibi yapmak isterdim
İllaki biriniz düşüncelerimin en güzel yerine
Parmak dolarsınız

Rahat durun tek bir gün
Dişimi kırarım
Hiç uslanmayan Yaratan'ın kullarıyız
Kimileri kuluz der
Kimileri bir şey demez
Ne derseniz diyin
Gerçekler hiç değişmez
Bazı şeyler hiç değişmez

Sıkılğan akşamlarda
Çenem susar
Yüzüm susar
İçim susmaz nedense
Yıkma isterim her yeri ama
Genede kıyamam içindeki güzel anılarla dolu bu şehre

Hayatın içinde kalmamız için mutlaka güzel bir sebep vardır
Yeter ki onu aramasını bilelim.
Bazen bir anıda
Bazen bir kaldırımında
Bazen bir öpücükte
Herhangi bir çiçekte
Yâda küçük bir el
Sizin elinize muhtaç
Çok güçlü olmak zorunda değildik hiçbir zaman
Yaşamaktan korkmayalım yeterdi

Bir resim vardı elimde
Küçüklükten kalan
Yüzüm gözüm kir pas içinde
Bir ilkokul kıyafetinden
Sisli bir şekilde geleceğe bakıyormuşum
Ya yedisinde neyse insan
Yetmişinde de o olur derlerdi inanmazdım
Birisi şu sıkılğan akşamları vurabilir mi?
Gönüllü olarak suçu paylaşmaya hazırım.
Beklerim.
Giderim.

Susarım.
Sustum.
Cidden sustum.

Gencay Coşkun

Çöl fırtınası gönlümde

Çöl fırtınası gönlümde
Her yer toz duman
Tozları silmek
İzlerini bulmak
Çok zor içimin kalıntılarının
Her adımda başka bir tuzak
Ölüm bile daha uzak ki
Kolay kurtulmak
Adilik olurdu bu dengede
Bana da yakışmazdı bu gölgede

Sığınacak tek bir yer var
Akıllara en son gelen
Eteklerinde şükürsüz uyuduğumuz
Doğrunun peşinde bir ömür
Okyanusta damla gibi
Buhar olur uçardı
Gözlerimde sebepli sebepsiz
Kırk koca yaş akardı

Gökyüzünde bir bulut
Yere düşmek olmadan
Korkular olmadan
Güller güneşler içinde uyuduğum
Bir bahar ülkesi olurdu
Düşüp kalkmazdın uykumdan
Ölüm gelmezdi bu güzel kıyılara
Gül açmıştı bir kere göğüste
Güç olmazdı
Aşk olmazdı
Ezilen olmazdı
Güzel olurdu her şey bahar ülkesinde hayat
Yaşatılanları hatırlamazdım
Birbirimize yaptığımız kötülükler
Bıçak gibi kesilirdi
Binlerce külümün içinden
Ben gün gibi doğardım yeniden
Ta en gerilerden

Gencay Coşkun

Deli Kanlıydım

Bir gülle
Dşer gibi
Siperlerime
Karlar yağıyor
Bir taraflarıma

Ellerimden
Kayıyor
Zaman
Ellerin
Oluyor
Hiç benim olmamışçasına

Hüzün
Yağıyordu
Yollar
Uzuyordu

Delikanlıydım
Damarlarıma kadar
Delilik akıyor
Her yerimden

Delirmek
İçin uğraşmıyordum
Zaten
Tas tamam
Deli kanlıydım

Kırılıyordu
Hayata bakan
Antika camlarım
Yıkılıyordu
Açılara karşı
Örlmş duvarlarım
Bir ben
Bir deliliğim
Bir de delikanlılığım
Kalıyordu

Bazen
Beş para etmiyordu
Deli kanlılık
Hüzün tünellerinde
Olsun diyorum
Her Şeye rağmen
Tas tamam Deli kanlıydım
Ne elim kanlıydı
Ne yüreğim kirliydi
Hesabını veremediğim
Hiçbir kavgam
Hiçbir davam

Olmadı
Ben tas tamam
Katıksız
Harbiden
Tescilli
Raporlu
Deli kanlıydım
Ama adam gibi
Delikanlıydım.
Doğruluğa
Sevdalandım.

Haksızlığa
Öfkelendim.
Adaletsizliğe
Kızdım.
Kendi dünyamın
Tek kaptanı
Oldum.

Ne süslü bir hayata
Nede yalancı bir makama
Satmadım kendime
Şeytanları kovalarım da
Kaçacak delik bulamazlardı

Ne kadar üzüldüysem
O kadar büyüdüm
Dedim ya adam gibi
Tas tamam deli kanlı oldum.

Gencay Coşkun

Delinin oğlu

Delinin oğlu
Akıllı mı olur
Gölerek bakarım yaratanıma
Eteklerinde bir hayatın
Şükürleri sonsuzdur ona
Ben Őımarmasını da bilirim
Adam gibi kızmasını da
Gerektiğinde Şimşek gibi
Sektirmeden ölmesini de

Delinin oğlu
Akıllı mı olur
Bitti pireydi
Isırmaları kıyametti
Sabahı edemezdin
Ya hissetmeyecektin
Yada alıŐacaktın

İmkansızlıklar içinde
Kirli yüzlü bir çocuktum
Yaka bir yerde
Bağır bir yerde ilkokul fotoğrafları
İçinde tünel geçirdi anıların
Eski kazaklardan
Garip anam
Tek başına biz başına
Gövdesi başka kolu başka
Kazaklar yapardı
Kara lastik ayağımda
Şehirde okul yolları
Hep dalgacı velet doluydu
Bakıp bakıp gülerlerdi
Kara lastik hiç su almazdı
Diye avunurdum
Bağcığını bile bağlamak gereksizdi
Belki de hala bu yüzden
Bağcıklı ayakkabı sevmem

Delinin oğlu
Akıllı mı olurdu
Çözülmesi gereken bir sürü sorun
Yetirilmesi gereken bir zaman
Gidilmesi gereken yollar vardı
Gidenlerimi küçük yaşta
Uğurladım ebedi yurtlarına
Her fırsat beni de almalarını istedim
Sayılı zaman dedim
Çabuk geçirdim dedim
Bekledim
Sayılacak sayının sonu olmazsa
Saymak boşunaydı
AŐılacak karlı dağlarımda

Umutları seferiydi

Elimde ne varsa
Büyüttüm onları yarınlara
Yararı olacıklara
Kirli değildi yüzüm artık
Lokma sayılı geçmiyordu
Hayat uzamış
Bende uzamıştım
Bir yaratanım vardı
Bir de ben dualarda
Delinin oğlu
Akıllı mı olur
Gülerek bakarım yaratanıma
Eteklerinde bir hayatın
Şükürleri sonsuzdur ona

Gencay Coşkun

Derken

Derken
Küsüyorum
Hayata
Yaşadıklarına
İstemiyorum
Anılarımı
İstemiyorum
Yaşatılanları
Bir garip
Devinim
Çevrilip
Gidiyorum

Derken
Küsüyorum
Usul usul
Gidiyor
Zaman
Ben bakıyorum

Kum tanelerim
Ayaklarımdan
Kayıp Gidiyor
Kaç güz görecem
Kaç kara kış geçirem
Belli bile değil
Kaç baharda
Çiçek açcam
Kaç yazda
Gülebileceğim güneşe

Bazen
Gülüyorum
Acaba çabuk
Geçiyor
Gözlerimde
Gözyaşları kalıyor
Ellerimde
Gül kuruları
Birde
Hayatımın
Bir yerlerine
Sokulmuş
Dikenli çomaklar

Derken
Dudaklarım
Kanıyor
Ellerim titriyor
Görünmeyen
Görülmesice
Yüzleri gördükçe

Ellerimi
Sıkıyorum
Yüregimi
Sıkanları gibi

Derken
Ağlıyorum
Küçükken
Hiç ağlamamış gibi
İçimden
Hıçkırma hıçkırma
Ağlıyorum
Kalbime uzanan
Dereler oluyorum
Akıntılarında
Çocukluğumu
Sevdiklerimi
Kendi bilinmez
Kıyılarıma
Taşıyorum

Derken
Yollara düşüyorum
Bir tohum gibi
Kök salıp
Gidiyorum
Rüzgarlarda
Savruluyorum

Derken
Yıkılıyorum
Bir eski bir çam
Gibi
Devriliyorum
Gittiğim
İssiz yollara

Derken
Yağmur yağıyor
Sel oluyor
Bütün gövdemi
Alıp götürüyor
Farklı topraklara
Farklı iklimlere
Dağıtıyor beni
Bazen bir çiçekte
Bazen bir otun dibinde
Çok azda
Sevdiğim yerlere
Bırakıyor
Beni

Derken
Küsüyorum
Kendime
Ama
Artık
Ben
Beni
Bulamıyorum
Ve
Bulamadığıma da
Küsüyorum
Bir sesi
Bir ışığı
Bir onu
Hatırlıyorum
Her an gibi

Derken
Ben beni
Bir ışığa
Bırakıyorum
Buralara
Hiç gelmemişcesine
Son kez
Düşüyorum

Gencay Coşkun

Derme çatma anılar

Derme çatma anılar
Yosun tutmuş duvarlar
Yaralı ve zararlı filmin dibinden
Arta kalanlardı
Duvarların çatlaklığından
Zamansızlık rüzgarı girer
Dizleri titreterek
Geldiği gibi giderdi
Gariplerin soranı hiç olmazdı
Soba yakılan
Umudun yapraklarıydı
Dumanında gelecek islenirdi
Sakıncalı düşünceler mimlenirdi

Demir parmaklı
Uydurma bir pencereden
Güneş girse bile
Yüze vurmazdı
Bu şansızlıkta
Hayaller hep gece konardı
Gündüz solardı

Gencay Coşkun

Devrik Bir Cümle

Devrik bir cümleyle
Başlamıştı
Hayatım
Önüne gelen
Devrikliği düzeltmeye
Beni de bu arada
Bilmeden öldürmeye
Çalışıyordu

Kelimeler cümleleri
Cümleler senaryoları
Senaryolarsa hayatın
Tiyatrosuna akıyordu

Ayrıca
Tiyatroda güzel
Bir oyun vardı
Rollerin güzelleri
Kapılmış
Bize hayatın
Gereksiz zaman
Öldüren monologları
Kalmıştı
Bu oyundaki her şey
Doğaçlama
Yazılan her şey aslında
Hiçbir zaman yazılmamış
Oyun oynanırken
Yazılmış

Cama vuran yağmur damlaları
Yürürken ayağımıza çarpan taşlar
Kaldırım aralarında açan inadına çiçekler
Çimento fabrikasının dumanında uçan kelebekler
Çıkamaz sokaklardaki zor dönüşler veya dönemeyişler
İnsanların insanlara bitmez tükenmez zulmü
Güçlünün güçsüzü ezme hikayesi
Yaradılışa ve Yaratana inanmayan
Kelimelerin cümlelerini oluşturmasını
Beyinlerinin yaptığını sananlar
Beyinlerini kimin tasarladığını
Unutmaları
Yaşam adına
Milyonlarca şey
Aslında her şey
TEK bir şeydir.

Derin uykunuzdan uyanmanız
Ölümlerle başlar
Gözlerinizi açtığınız yer
Gerçek tek yerdir.

Her tiyatroda olanın aksine
Bazı sonları bilmek zordur.

Gencay Coşkun

Dikişlerim sökülüyordu

Dikişlerim sökülüyordu
Ben çözüliyordum
Bir uçurum kenarında
Yatağımdan uyanıyordum
Bilmediğim bir dilde
Günaydın demeye çalışıyordum
Etrafa yada genel anlamda tüm nesnelere
Bir garibime gidiyordu
Kökleri ters dönmüş ağaçlar
Yukarıya doğru akan ırmaklar
Bülbülden daha güzel şakıyan kuzgunlar
Güneş batıdan doğuyordu
Kuzeye doğru gidiyordu
Bir yerden bir gürültü kopuyordu
Yatağımdan yere kafa üstü düşüp
Gerçeklere uyanıyordum
Saçmada olsa rüyalarımda ki
Huzuru aceleyle arıyordum
Doğru görünen
Çok yanlış çark vardı
Bu çarkları çevirecek güç
Kollarımdan firar etmişti
Modernlik çizgisine yaklaşıırken
Büyükçe bir şeyler kaybediliyordu
Özlerden
Öz dediğin iki günde vücuda gelmiyordu ama
Bir anda tarih olabiliyordu
Başkalarının doğrularını kabul ettirilmeye çalışılınca
Tepki veriyordu beynim
Haklı bir isyanı vardı
Modernlik maskesiyle gül bahçelerime saldırılıyordu
Ben bir laf etsem onların kanlı dikenlerine
Dünyanın kelimesini yıkıyorlardı başıma
İşin yoksa göçük altından kendini kurtar

Düşlerim sökülüyordu
Sesim çıkmıyordu
Çok kızılıyordum
Yaşananlara yaşatılanlara
Doğru kendine yanlış arkadaşlar seçiyordu
Gittikçede o arkadaşlarına benziyordu
Zaman ilerledikçe
İnsanlarda ufalıyordu
Karakter yönünden
Tanımlanamaz ayrık bir küme oluyordu
Sayıları kesinlikle bilinmiyordu
Ama sayılma çalışmaları hep devam ediyordu

Ellerim çözüliyordu
Soğuk esen rüzgarlarda
Kavuşturmam imkansızdı
İkisi de ayrı ceplerdeydi

Özünden
Canından
Bir şeyler gidiyorken
Gülümsemek
İsa gibi çile çekmekti
Sabır dediğin
Eziyetten başka bir şey değildi
Aç kalsan asırlarca
İnadına yaşatılsan
Zorla yutturulmaya
Çalışan modernlik hapından
Daha tatlı gelirdi
Tüm kulvarlarda

Geleceğim sönüyordu
Sonunu bilmediğim
Hikayelerim çoğalıyordu
Sevdiğini çok kez
Çok zamanlı
Çoklu duygularla paylaşman icap ediyordu
Hesap soracak ellerin
Çoktan kesilmişti
Gözlerin baksa bile anlamlı
Onu anlayacak insan lazımdı
Ufaktan su süzülürdü
Kimsesiz zamanlarda yanaklara
Bilgileri cepleri büyüdükçe
Kendini Yaratan sanırdı densizler
Bu densizlere ne deseler azdı

Mecbur değildim
Zorla dayatılan
Dayatma suni duygulara
Ellerimi sözlerimi kesemezlerdi
Benim özgürlüğüm onları kesmeyecekti
Onları de beni
Orta yol buydu
Bilende çoktu
Ama uygulayan hiç yoktu
Her yeni modern aktivasyon
Beni parçalayıp
Kesiveriyordu benliğimi
Dikişlerim atılması uzun sürüyordu
Aldatılınca kızamıyordun
Kızsan geri kalıyordun
Hep yakaladıklarını sandıkları zamandan
Susuyordun mecburen
Canın damarlardan çekiliyordu
Sevgili rahatlıkla
Seninleyken ya da sensizken
Duygusunu, tenini

İkili, üçlü garip çoklu
Paylaşımaya açabiliyordu
Bir garip sanallıkla
Yalanlar uçuşurken
Kaçıp saklanacak ufacık mağaralar arıyordun
Yeni manzara
Çok fazla geliyordu
İnsan gibi insana
Yaralarım kanıyordu
Dikişlerim sökülüyordu
Buhar olup uçuyordum....

Gencay Coşkun

Dilediğin kadar sev beni

Acıtma canımı
Dilediğin kadar sev beni
Vurup kırma
Öpebildiğin kadar öp beni
Belki Kimsesiz sahipsiz öleceğim
Seni ben asırlar boyunca seveceğim

Birazdan çıkıp ta gidebilirim
Söndürülmemiş ateşimi söndürebilirim
Aralık bir akşamda gidebilirim
Yanımda bir tek sevgimi götürebilirim...

Acıtma canımı
Dilediğin kadar sev beni
Benim dilediğin kadar zaten
Asla sevemezsin beni

Gencay Coşkun

Dokunsam

Sadece zaman geçiyordu
Ben geçen zamanı hatırladım
Sanki unutmuşum gibi

İlişmeyin sakın bugün bana
Bir başka efkâr var başımda
Sigaranın dumanı gibi sarmış dört bir yanıma ki
Sigaradan nefret ederim
Gözüm diğer gözleri görmek bile istemiyordu

Hayatım esir alınmış gibi
İsyandayım özgürlüğüme sevdalı
Kesme taşlı sokaklarda yürürken
Nereden çıktı
Nasıl geldi bu hüznün yüzüme

Gelmeyin üstüme
Çok üzücüm bu sefer sizi
İçim istemese bile
Çok üzücüm sizi çok
Kendimden vazgeçerek
Gece gibi çökmeyin üstüme
Sessizce gidin yanımdan
Hangi an yanımdaydınız ki
Hüzünlerde avutucu olacaktınız
Alakasız bir zamanımda gelirdiniz
Tepemin tasını attırırdınız

Ne denirse yalandı
Hüzün hep tek başına yaşanırdı
Aynen hayatı yaşadığımız gibi
Tek başına yaşanırdı
Her yalnızlıkta düşüncelerim coşuyordu
Kızıyordum kendime
Sus içim sus artık
Harbiden yoruldu
Densizliklerden usandım
Bulunmazsam olsam
Hiç olmamış olsam
Ebediyen sussam

Derdin çekirdeği kurursa
Dertler kurur mu diye avunsam
Bir solukta yâre bulup sarılsam
İhlamur koksam
Bir ara sana dokunsam
Ay olsam
Bana dokunur musun?

Gencay Coşkun

Döne Döne

Kaçamak
Bir yaprak
Düşmüştü
Korkusundan
Titremiştii
Mevsim

Düşen
Düşmüştü
Elden ne gelirdi
Diye
Ömürleri
Bir çırpıda
Harcamıştı
Alınan
Duygular

Bir aşığı
Bir yukarı
Bayağı değil
Pestil kıvamında
Yorulmuştu
Haberci
Bir uzun mesajı
Vardı
Dengesiz
İnsanlar kümesinin
Çoğu ya okumadan
Mesajı sildi
Yada okuduklarını
Anlamadı

Bir harmandı
Dünya
Döne döne
Bitmedi
Kirlenmeler

Gencay Coşkun

Dönüyorken herşey

Dönüyorken herşey
Şafak sessizliğime
Zamanla düzelmliyordu
Sonradan varolan
ve zamana bırakılan herşey
Bıraktığın düş kırıkları tarlasında
Düzelmesini beklediğin
Herşey birikiyordu
Tek başına bir umut
Ceviz kovuğu kadar küçük
Uçurum kadar yalnızdı
Kimsesiz tek başına
Bir mevsime bekçilik etmek
Bir insanı adam etmek
Kaya taşır gibi yoruyordu ruhu
Yasaklar listesinde hayaller
Tozlanıp kurumaya yüz tutardı

Anlamlı kalan ne vardı ki
Ne yazmalıydım bilmiyordum
Hiçbir şey hakkında olmayan
Çok şey yazmak istiyordum
Karalama defteri
İçleri felç eden
Hiçlerle doluydu
Hüzün bile bu aralar yaralıydı
Maviliğin derin kıyılarında
Mağrur duruşlarda
Yıkımlı bir gidişin sancısı olurdu
Dindirmek için
Kaç tütün yaprağı
Asıl kullanımı dışında telef edilirdi
Dumanında girdap
Akıl harap olurdu

Sonrada varolan herşey
Sonradan yok olurdu
Benim canım fena halde sıkılıyordu
Bir bardak suyu olan beri gelsin

Gencay Coşkun

Dur bakalım

Kendi içimize uymayan
Bize yabancı düşler öğretildi belki
Belki yalnızlık ömür boyu değildi
(M.F.Ö. ağbilerim bana kızmasın)
Yalnızlık sonsuzdu içimizde
Kaç kaçabilirsen girdabından
Şavrul savrulabilirsen
Özünden en uzağa
Nereye gidersen git
Kendinin hamallığını yaparsın
Kayıp ruh olur
Kayıp ruhlar cumhuriyetini ararsın
Bulduğun bir avuç sonbahar
Üstüne az sonra uzunca bir kış
Sanırsın bu memlekette
Hiç bahar gelmeyecek
Sanırsın bu memlekette
Hiç yaz gelmeyecek
Aslına bakacak olursak
Kışın soğuk olmadığını
Farkında bile değildir insan
Bu memlekette
Bizi asıl soğutan
Birazda kurutan
Yalnızlığın amansız beyazı
Yitirmenin acımasız siyahıdır aslında
Aslında biz yolcuyduk
Ama yolumuzu adam gibi bilemedik
Sevdalarımızı adam gibi yaşatamadık
Bugün bana düşsen
Yarınlardaki gerçekliğini
Hep serap sandım
Dokunmaya bile kıyamadım
Usuldan müebbet seyrettim belki
Belki yanıldım
Belki yarım dım
Yarımda olsa bir otuz adam dım...
Zamanın tokatının acısını
Yemeden anlayamadım
Resimlerdeki yabancı yüzümü
Aynalardan sakladım
Yansa da aşım tencerede
Bir yankı değildim hiçbir zaman
Daima sesin önde gideni olmuştum
Dur bakalım
Bu gidişim çok sessiz mi olacak ne?

Gencay Coşkun

Durak olmasın

Bomboş duvarlarda
Bulamadım kendimi
Duvarlara bakarken
Çizemedim resmini
Åsamadım kendimi
Bomboş tavana
Bir şey takılsa aklına
Yapamazsın
Bir şeye kızsın
Durduk yere çatamazsın
Birisi çizmeyi aşsa
Susmak zorundasın
Hep mazsın mazsın
Bence artık
Bu hayatta hiçbir durak olmasın
Birde boş duvarlar

Gencay Coşkun

Duyguların tahliye zamanı

Hava ağırdı bugün belki
Hangi saksıda umut yetiştirmiştik
İlk yardım zamanlarında
Dalından koparıp
Yaranın en kanlı yerine bassak
Bassak ta kurtulsak dedirten
Çocuksu bir hayal işte

Çocukluğumuz kısamı sürdü ne?
Yâda çok yılları vurduk üst üste
Farkında olmadan geçtik mi ne?
Bu kadar çok olmamalıydı hayatın sayfası
Kısa bir özet yeterliydi sanki
Acıtmadan geçen, başka hayatları kirletmeyen
Çok sıkışık değildi dualarımın listesi
Çok şeyi istiyorduk / Belki
Çok şeye sevdalanıyorduk / az kavuşuyorduk
Çok fazla üzülüyorduk / mutlu olmak için yalanlara inanıyorduk
Çok çabuk geçiyorduk hayatın içinden / durdurana hiç göremeden

Başımız duman olmuş
Aşımız tutmamış gibi
Bir yerlerde hep bir şeyler ters gidecek
Gönül en derinden isyan edecek
Hani hayat duracaktı
Hani uçacaktık Süpermen gibi
Külçe gibi çakılı verdik dünyanın
En bilmediğimiz yerine

Canım istemiyor artık...
Diyerek

...
Bir isyan başlatır sessiz yürekler
Yürek suskundur
İçerisinde fırtınalar çoktan kopmuştur
Umudun gemilerini bilinmedik okyanuslara sürükler
Geri döneni beklemeyeceksin
Alışacaksın istemediğin şeylere
Hiçbir şeyi başka bir kimseden beklemeyeceksin
Tek başına ölürken Azrail'e bile yük olmayacaksın
Bırak sadece eşlik etsin sana giderken

Canım istemiyor artık
Her şeyimle susuyorum
Gönül hadi dışarı
Zaman
Duyguların tahliye zamanı

Gencay Coşkun

Dünya düşerdi

Özlemlerin özü hep
Hep yalnızlıktı
Nereye kaçarsan kaç
Hayat hep yalandı
İçindekilere öfkeli
Ulaşılmaz özelemler
Yakar gibi yıkardı sözler
İz düşümü olmayan mekanlar
Etrafını çepeçevre saran
Sarmal bir oyundu
Çözülmeden biterdi
Tatarcık bakışlı
İçten yanmalı
Ufacık bir haykırıştı
Kulakları sağır eden
Bu suç kimsenin suçu değildi
Sevgi kırıntılarını didikleyen
Küçük serseri bir serçeydi
Serçenin gagasında
Dünya düşerdi

Gencay Coşkun

Düş düşebilirsen

Düş düşebilirsen
Bu rüzgarda dibine
Bu rüzgarı çıkaran
Sebep
Senin ufacık
Simsıcak
Ellerinde

Ellerinde umutlar
Yüzümde sonbahar
İçimde yapraklar
Hişirtisi kulaklarımda

Düş düşebilirsen
Bu yalnızlıkta düşlerime
Bu düşleri örtense
Sarı saydam bir perde
Perdeyse son bir finalin
Ayakta kalma gayreti içinde

Gencay Coşkun

DüŖeceđim özüme

Gitmek lazımsa
Gidilecek bu gece

Yanmak lazımsa
Yanılacak bu gece

Kül olmak varsa
Yazımızda
Ha iki satır önce
Ha iki satır sonra
Ne fark ederdi?

Dalından düşen bir yaprak gibi
DüŖeceđim geceye
Sonbaharın hışırtıları
Renk değiştiren tene
En güzel son, son dokunuğu olacak.

Güzel olacak bu gidiş
Bir tarihi kıskandırıp
Dalından düşen bir yaprak gibi
DüŖeceđim toprağıma

İlk defa düşmekten
Korkmayacağım bu gece
Sonra
Sadece hüznün küsecek bensizliğe
Dalından düşen bir yaprak gibi
DüŖeceđim özüme

Bir daha mı?
Elimdeyse
Asla gelmeyeceğim bu kainata

Gencay Coşkun

Düſerken bir dünya

Düſerken bir dünya
Görüyordu gözlerim
Grilikler içinde
Ölüme gülüyordum
Korkmuyordum zerre kadar
Sonum oluyor sanıyordunuz
Bense yeniden doğuyordum
Bitmeyen hışmımla
Son gidişimde
Elimde ne bir resim vardı
Nede yazacak bir hikayem
Her adım
Bir hikaye
Her adım
Yaşanmamış bir efsaneydi
Her adım
Güneşe nispet yapar gibi
Sonunda ay oluyordu

Sen söz vermiştin
Sözünü tutmadın
Başak gönüllere harman oldun
Çayımda garip bir dem
Damımda garip bir hikaye oldun
Sustum
İçime hapsedip
Kainata yalan söyledim
Üzülmedim diye
Yıldım mı sandım
Gerçeklerim yakardı
Gerçeklerim acıtırđı
Dikenin tene batıp çekilmesi gibi
Sancısı bezdirirdi

Ellerinde toprağım atılırdı
Bense uzaktan seyrederdim
Toprağın yağmurunu

Düſerken bir dünya
Görüyordu gözlerim
Grilikler içinde
Durmaksızın ağlıyordum
Hatam nerdeydi diye
Halatla çekilir miydi dünyam
Bir uçurtmanın ipindeyse
Salım salım sallanırdı hülyam

Düſerken bir dünya
Görüyordu gözlerim
Grilikler içinde
Masmavi bir rüya görüyordum
Bu sefer mi?

Asla uyanmıyordum....

Gencay Coşkun

Düşlerim çırılçıplaktı

Düşlerim çırılçıplaktı
Sıcak güneşten
Kaçabileceğim tek bir gölge yoktu.
Üzülüyordum
Yaşananlara
Çocuksu bir hikayede
Oynamak istiyordum
Hiç olmayan misketlerimle
Abuk sabuk resimler çizip
Duvarlara yapıştırmak istiyordum

Hayattan aldıklarım
Verdiklerimden çok azdı
Ve hiç şikayetim olmazdı
En azından kimseye borcum yoktu
Giderken uzaklara
Kimse arımdan çekip
Ödetebileceği bir hesabım yoktu
Ödediklerimden uzun bir köprü vardı
Bir gelenim olmazdı kaybettiklerimden
Çok beklerdim
Kayalıklarda
Sevmediğim denizlere doğru
Güçsüz, zayıf, çelimsiz bir rüzgar çıkardı
Aklımın kanatlarına eserdi
Alır götürürdü evrenin
En yalnız köşelerine
Her seferinde evim dediğim topraklara
Dönmem uzun zaman alırdı

Durmadan kana kana
Gözlerimden süzülerek
Kanımla ağlamak istiyordum
Ellerimde olmayanlara

Yitirdiklerim
Çok üzerdi
Ne densiz zamandı
Benimle ne işi vardı
Büyüdükçe hikayeler
Küçüklüğüme göre çok ağır gelirdi
Çocuk olmanın
Kara suları bana hiç bu kadar
Yabancı gelmemişti
Özlemlerim
Akan sularda
Asla gelmeyecekler listesine yazılırdı.

İşin kötüsü buraya yazılanlar
Hiçbir zaman çıkmazdı

Düşlerim çırılçıplaktı

Umutsuzluk mevsimlerinde
Üşütürdüm gönlümü
Nane limon tadını
Özler dururdum
Bu mevsimde
Ne nane
Nede limon vardı.

Gencay Coşkun

Düştü

Su damladı
Düştü
Kendi gölüne
Kan sızdı duvarlarından
İçi koptu
Uçtu
Kendi göğüne
Yürek
Söndü
Kendi mezarında
Güneş
Yaktı
Kuruttu dudakları
Merhem
Hiç tutmadı yaraları

İçler perişandı
Yansa da
Asla
Kurtulamazdı

Geride
Küller kaldı
Rüzgar
Aldı
Götürdü
Suya bıraktı

Gencay Coşkun

Düştün mü ağzının gözünün üstüne

Aldım arabadan soğanı
Yaparım şimdi ben
En güzelinden hayatın umut paparasını
Ye dur bitmez artık
Birde yeni yaraları sirkeyle yıkamak lazım
Tadı hayatında kalır
Anısını mahşerde bile bana sormayın
Ateşler mi?
En kötüsü içimde yanıyor
Siz bilemezsiniz
Bazen cehennem dünyada dolaşır
Siz bilemezsiniz
Ben mi?
Ben çok iyi bilirim

Kırıldı mı?
Cam kule.
Yine
Düştün mü ağzının gözünün üstüne?
Yine

Söylemediler uyarmadılar mı?
Bu kaçınıcı salaklık
Bu kaçınıcı yalnızlık
Bu kaçınıcı son

Bu sefer son
Son
Gölgelerimi akşam kimse göremeyecek bir daha
İçimin haritası çizik içinde
Bıçak değmiş
Bilen olmamış benden başka
Pusuvermiş garibim orada
Gene o bilindik bakışlar
Yosunlar içinde

Maviler olsun yâda beyazlarım
Bir kerede içimde

Bir kez olsun
Büsbütün
Bu yürek hiçbir araya gelmedi ki
Delikanlı silah tutanların vurmasını özledim
Kılıçların kesmesini
Kanım akarken savaşmasını özledim
Adam gibi ölmeyi özledim
Almadılar beni sessiz dolaşanlar aralarına
Onların arasında olamayacak kadar kirli miydim yoksa?
Her gece dualarım boşuna
Çamurların çakılların izi olmuştur yüzümde
Her kalktığımda ayağa
Düşüyorum tekrar ağzımın gözümün üstüne

Beklemediğin
En ince yerinde vuruyor hayat
Kargalara maskara oluyorsun
Öyle sinir
Öyle meraklı bakıyorlar ki
Kızamıyorum
Susuyorum
Bazen komik geliyor bakışları kargaların
Aptal yüzlerine bakarken
Gülme hissim dudağımdan düşüyor
En olmayacak diyarlara

Binbir parça bu yürek
Her birinde bir ben vardı tastamam
Yüz küsur okka
Bir ben
Bende artık kalmadı

Yapraklarımda marazlar
Suyum kesildi damarlarımda

Bir an bile düşmüyor isem aklın yollarında
Bittiğim o yollardır

Bittiğim sustuğum zamandır

Kederleri ezberledim
Nereden gelir giderler
Enkazlarımı hep gizledim

Kaç yangın vardı böyle
Hepsini ezberledim
Umudumun kömürleri
Her yerim isli
Durakları bekledim

Yangın ilk kurtarılacak değildim hiçbir zaman
Şuya boşuna sevdalanmışız çoğu zaman
İçimiz dışımız hep tuzlu gözyaşı
Bembeyaz göller
Bakarken gözün acır

Hiçbir kelime yâda kelime grubu
Rahatlatmıyor insanı
Başladı mı bir isyan
Kansız asla bastırılmıyor
Her yerde yara bere
Kan revan düşünmelikler doluyor
Gizlemediğin yerinden vurulmak çok üzüyor insanı
Ne zaman hükmüm verilmiş
Haberim olmadı
İnfazıma dakikalar kala

Tutuşturmalık kelimeler
Yanıyor ateşler
Bir kesiktir kokusu
Anlamını yitirmiş hayatın
Kelimelerini de yitireceksin
Susacaksın

Sonra da sonbahara
Son yağmurunu getireceksin
Kahverengi gene kırmızıyı getirdin
Susturdun beni
Senide kim sustursun
Gece mi?

Kırıldı mı?
Cam kule.
Kâinat sussun başım uğulduyor bu gece
Teslim olmayacaksın hiçbir zaman
Küfür etmeden
İpini kendin çekeceksin
Cesaret dediğin
Korkmadan gidilen yoldur
Yolunu gördüysen yüreğinde
Bir daha arkada bakmayacaksın
Düőeceksin düşlerin özü içine

Acıdan korkmayacaksın
Acı içinde doğduk hepimiz
Sonra birileri bize gülmeyi öğretti
En korungan zamanlarımızdı
Sonra acıya geri döndük
En yalnız ve saldırılmış zamanlarımızda

Savaşın içinde
Nefes bile alamadığın
Yorulduğun teslim olup ölmek istediğin anlar olur
O anlarda ayakta
Sağlam bir atışı beklersin ki
Bir daha ayağa kalkamadan şerefine ölmek için

Lanet olsun
Her seferinde kanlar içinde kalkarsın
Acının büyüğü cehennemın özü
Ölmeden tekrarındadır

Hüzün kokuyor yine bu şehir
Gecelerin deki yalnızlıktan
Gündüzlerin deki yalanlardan bıktım
Ne bu şehir
Nede başka bir şehir
Benim şehrim değil
Benim yerim değil artık

Umut paparası demiştim ya
Yedikçe yiyesim gelmiyor artık
Bu ne biçim illet
Hiç bitmiyor

Yıkıntılarımın içinde
Dumanlarım tütüyor
Efkârı yakan
Ateşi uyandıran
Tutuşturulmuş kelimeler
Hüzün çiçeğim küllerimin içinde
Yine seni büyütüyorum
Yüzüne baktıkça
Ağlıyorum
Kokladıkça
Ağlıyorum
Dokundukça
El değmemiş coğrafyalar gibi
Urperiyorum

Düştün mü ağzının gözünün üstüne

Düştüm
Rüyalarda

Düştüm
Yine
Ağzımın gözümün üstüne

Bu sondu
SON

Gencay Coşkun

Düşünce vampirleri

Bir güne sığmayan kelimelerle yola çıkıyordum.
Gün başlamadan bitiyor zaman ve ben hep eksik kalıyordum.

Gözlerimi açtığım andan itibaren kendini bilmez pislikler
bilmediğin hayatın bilmediğim yönlerine kendi istekleri
doğrultusunda yön vermeye ezmeye çalıştıklarına şahit olmuşum.

Bu şahitlikler bazen yürek sızlatıp haliyle beni ağırdan çok üzmüştü.
Ben kimdim asırlardır çözülemeyen ve her nesilde eklenip birbirine
uzayıp giden soru.
Soruların cevapları hep kapalı kutu,
Her kutunun açılışı başka bir boyuttu.

Yolda yürürken amaçsızca bakarken yaşamak
zorunda olduğun doğada biricik varlığını
hissedersin yüreğinde.

Bir şeyler kıpırdar içinde, ayağın yere basmadan
başka gözlerle bakarsın gökyüzüne.
O zaman anlarsın ki teksin ve tekten geliyorsun.
Kimsenin sesi girmez yüreğinin sesine,
beyninin kendi iç gücüne ve bir o kadarda iç yalnızlığına.
Hepimiz çok fazla yalnızız aslında.
Ancak bazılarımız hissediyor, bazılarımızda hissetmez bu yalnızlığı.
Ya da hissettirenler utansın deriz.
Çok sevdiğinin yanında bile içinde konuşabiliyorsan
o zaman yalnızlığını hissetmeye başlamışsındır.
Acil önlem düşüncülerin olmalı beyninin karışık ama
çok karışık kıvrımlarında.
Bulunması da çok zaman almamalı gönülden kalelerin
iç bölümlerinde.
Uzun kelimeler kurup kafanda dilinden çıkanlar küçücük kalıyorsa
Taş olsan bile bir süre sonra un ufak olup savrulursun rüzgarlara.
Şansın varsa özüne beyaz bir mürekkep olarak dönersin.

İnsanlığın koyun olma zamanlarında.
Güç denilen şey, kimi zaman para, kimi zaman yönetme,
kimi zamanda etkileme becerisidir.
Bir doğruyu bulmak için illa birisini lazım.
Beyin denilen organ sana boşuna verildi mi sanki.
Doğru gösterene teşekkür edersin.
Yaratan senin yapacaklarını takdir ettiği gibi sende onu takdir edersin.

Ama bu zatlar kendi amaç, istek ve doğrultularında,
sülükten bile daha aşağılık olarak, ki en azından sülüğün doğasında
onunla beslendiğini herkes bilir,
insanların düşüncelerini emip düşünemez hale getirmek varsa.
Asıl kaybeden asıl bu vampirlerdir.
Bu vampirler kimıldan daha zararlıdır.
Kimıldamadan kendilerini zehirleseler keşke.
Her keşke için biraz daha acır.
Sonrasında karşılaştıkça bu vampirlerle.

Kendi düşünceni hiç düşünmeden,
Hiç tartmadan,
Doğru yanlış ayırmadan,
Bir başka düşünceyi kabul etmek
İç güdüsüne tabi hayvana dönmektir.
Düşünceni esir etmek başka kanserli düşüncelere,
Katliamın en büyüğüdür.

Düşünceni esir etmeden kimseye
Dosdoğru büyütülünce,
Gerçek, akıllında pırıl pırıl parlamaktadır.
Yeter ki doğru olarak besleyip büyütebilesin.
Bu parıltıyı alıp karartmak isteyen,
Düşünce vampirlerine binlerce kez lanet olsun.
Yok vazgeçtim kendi vampirleri başlarını yesin....

Gencay Coşkun

Düşündün mü?

Seni kalbinin içine düşüren kimdi
Dünyaya düşürdüğü gibi
Seni düşündüren kimdi
Hiç düşündün mü?
Yıldızların uzaklığını,
Gecenin sonunda
Güneşin doğuşunu gördün mü?

Bir düşüsün güzelliğini
Acının olgunluğunu hissettin mi?

Sebepsiz yere dökülüyor gözyaşlarım
Seni düşündükçe
Düşüyorum gerçeklere
Dimdik ayaktayım
Kim ne derse desin umurumda bile değil
Biliyorum artık ben kendimi

Özgür değilsek bile bu dünyada
Gökyüzünle sınırlı olsak da
Kısa bir alanda dönüp duruyorsak
Uykudan uyanıp girdiysek
Amansız bir sınava
Asla yalnız olmadık içimizde
Yürüdüğümüz yollarda

Seni kalbinin içine düşüren kimdi
Dünyaya düşürdüğü gibi
Seni düşündüren kimdi
Hiç düşündün mü?

Hiç düşündün mü?
Bu kâinatı taşıyan gücü
O gücün içinde
Ne kadar küçük olsan bile
Yüreğinle büyük olmayı becerebildin mi hiç?

Gencay Coşkun

Düşünmezsen hiçbir şeysin

Garip bir burukluk vardı
Havadan desem değildi
Güneş mi tutulmuştu
Ben mi hiç anlamadım
Kaldırımları sessizce yürüyordum
İçimden çok sesli düşünüyordum
Yollar küçükken ne büyük gelirdi
Şimdilerde ise çok yalnız geliyordu
Sessizce bir BEN de gidiyordu
Büyüme yolda düşünmek mi demekti
Arı kovanın içine çomak misali
Topla toplayabilirsen düşünerek öğürtmeye çalıştıklarını
Tutulan güneş miydi yoksa ben mi?
İşin garibi gece niye aklıma gelmişti bu.
Ayaklar şişmiş yorgunlukla düşülesi bir akşamda
Yolculuk cennete olmalıydı
Laf aramızda ne Cennet nede Cehennem daha yaratılmamıştı ki
Sirasını beklemekteydi aynı biz gibi
Yani bu yol bitip tükenmez gibi
Sınırlı sınırsız bir süre içermekte
Beni de fena halde sinir etmekteydi
Beklemek kadar sıkıcı
Sabretmek kadar zor ne vardı
Küstüm diyordum
Yalanlarınıza aldatmalarınıza
Bırakın beni kırıcım zincirlerimi diyorum kötülere
Duyan kimdi
Bende güç kalmamıştı
Çevresi değişen İstanbul
Yüzü değişense bendim
Değişmiyordum doğduğum şehrimi
Değişmiyordum içinde boğulduğum şehrimi,
İçinde bulunan değerli şeylere
Süslü bir saltanatı uzaktan izliyordum sadece
Bir kuş konuyordu caminin kubbesine
Ürkek bakıyordu lokmasına bulabilirse
Ayaklarım şiş muhtemelen yaraya meyilli
Yürüyordum sokaklarımı
Eskiden daha mı sıcak tı ne bu şehir
Kötülük adım başıydı sanki
Korkmuyordum bunalıyordum
Konduramıyordum şehrimde nede kendime
Böyle olmamalıydı dedikçe
Olan bitenin içinde savruluyordum

Sensiz çekilmiyordu bu kaldırımlar
Hangi kahverengi düşüp yaraladıysa
Çok daha fazla buruktu sonbahar
Kış'ın beyazı olmuştu deli bir gri
Bahar'sa kapkara
Renklerle oynayanın diye bir küfür sallamak geliyordu içimden
Türkçe'yi yanlış kullanıyor diyecekler diye umursamıyordum

Ben mi karmıştım rengin boyalarını
Nasibime ne düştüyse alıp boyanmıştım duvarımı
Yıkıntıların arasında dertsiz bir gün peşindeydim
Tek bir günüm olsun dertsiz
O gün öleceğim derdim hiç çekinmeden

Ucu kırık konuşmalar yaşardım içimde
Bitmemiş hikâyeler başka bir biçimde
Çekilin tepemden hava alayım artık
Çember içinde boğdunuz beni
Kime diyorum kim dinliyor
İlla yarıp çıkacaksın bu çemberi
İllaki kıracaksın birilerini, bir şeylerini
Tıpkı seni kırıp geçenler gibi

Olmadı ki düşünmekten başka bir kötü alışkanlığım
Sığınıp saklandığım bir yer
Farkına varmak lazımdı
Kaçacak hiçbir yer yoktu
Hepimiz bu kainatın içinde hapsedilmiştik
Gökyüzünle yeryüzünle sınırlı hücrende
Özgürüz sanırdık kendimizi
Havayı ciğerimize çektikçe
Özgürlük içtiğimizi sanırdık

Düşünün bir kere akvaryumdaki balıktan
Çokta farkımız yoktu
Neyine hava atıp dolaşıyorsunuz daha,
Hangi köşelerin kavgasını ediyorduk
Bir Anne Bir Baba'dan gelen kardeşler savaşıyorduk
İYİ bile cinnet geçirip
Kötüleri öldürüp temizlemek istiyordu dünyadan
Ne farkı kalacaktı Garibin o zaman öldürdüğü mahlûklardan
Düşünüp düştüğün kuyu
Aslında itilerek düşüldüğün düşünme kuyusudur.

İlk girişimizi hariç sayarsak
Düşünerek giriyorduk her kapıdan

Ömrün en yorucu kapısıydı
Düşünmenin kapısı
Anıların tortusu
Kâğıtların kokusu
Tırım tırmalar düşünürsün
Ne yi ne zaman düşüneceğin bile belli değildir
Kibrit çöpüne bakıp koca gökdelenler yaparsın
Bir kediden binlerce sayfa roman yazarsın
İşin garibi yalnızsındır ve düşünerek
Kendinle konuşursun
Sorsalar kendimle konuşmadım dersin
Yaratansal bir hediye
Kendi kendinle konuşabilme

İçinde dünyaları geçirip susuverme
Susabilme sanatıysa yaşamak
Yaşayıp gidiyorduk

Düşünürsen yaşarsın
Düşünmezsen hiçbir şeysin

Gencay Coşkun

Düşününce seni

Düşününce seni
Düşüyorum yeni diyarlara
Soluyorum Mutlulukları

Bakıyorum
Senli benli resimlere
Çiziyorum gökyüzünü
En baştan
Canımın renklerine
Enine boyuna boyuyorum
Ufuklara büyük harflerle
Seni yazıyorum
Lambada bir ışık gibi
Uzanıp giden yolları
Aydınlatan
Yandımının bakışların

Düşününce seni
İçim bir tuhaf oluyor
Seni istiyorum
Bir rüzgar
Bir ışık
Bir mesajla
Sana ulaşacak
Herhangi bir şey olmak
İstiyorum

Düşünmesem
Seni
Bunalıyorum
Farkındamısın ama
Seni
Fena halde
İstiyorum...

Gencay Coşkun

Düşüyorum Kendime

Vuruldu
Düşüyordum kendime
Gül kurusu bir mevsimde
Vazgeçtim herşeyden
Sonlarımı özlettiler
İç kanaması akşamlarda
Sonuna kadar
Hüznü İçmediğim
Hiçbir gece olmadı
Gök yüzümde
Yıldızlara hasrettim
Soldum belki
Kırıldım daha çok
Hangi şiddet yıkabilirdi
Ufacık yüreğimi
Bir kainata sığdırmamışken

Bir söz
Vuruverdi
Acımadan
Düştüm kendime
İçimden ağladım
Seller aktı yüreğime
Alev alev yandım
Cevap vermedim
Günlerime

Vazgeçtim Gidiyorum
Vazgeçtim Soluyorum
Vazgeçtim Kendimden

Silin benden ne kalırsa
Hiç düşünmeden iki kere
Vuruldu
Düşüyorum Kendime

Gencay Coşkun

Düzeltilme İşlemi Yapılmaktadır.

Sayın şiiirserverler düzeltilme işlemi yapılmıştır.

Gencay Coşkun

En Güzel Kelime

[Ugly Duck] için.

İnsan inanmak istediği Şeye inanıyor
İnsan
Belki üzülüyor sonunda İnsan
İnsan aslında bir kelime

En doğru kelime sensin
Dünyaya gölgesini
İzini bırakan
En güzel ışık sensin
Işığınla yüreğimi ısıtan
Ve en güzel yürek senin
Yüreğimi içine alan

Gencay Coşkun

Erkek Adam

Düşünceler alırsa bir kere,
Hava bile ağır gelir insana,
Yürü yürü bitmez,
Tozuttuğumun yolları.
Ağlasam olmaz,
Utancımdan mı nedir bilmem,
Ağlayayam ortalıklarda
Ama bilirim ki
Bal gibi ağlar Erkek Adam
Sular Seller gibi
Bir yağmur yağar
Bir nehir akar...

Gencay Coşkun

Garip bir güzdü

Garip bir güzdü
Bu sefer içi fena küstü
İçimi dışıma dökemedim
Saçlarımı ağartan bir delilikti yaşam
Hangi hücre yığını
Toplanıp bir araya
Kararlı ve duyarlı yumak olup
Doğruyu bulabilecekte
Söleyecekti bana

Sinir silsilesi içimde
Damarlarımda, beynimin kıvrımlarında
Kendim doğrularımda
Adım atsan cinayet olacak
Adım atsan kıyamet kopacaktı
İçimdeki dipsiz hortumu saymıyordum bile
Ben onunla yaşamasını öğreneli
Yeni çağ çoktan gelmişti kainata

Çakan bu şimşekler, şimşek değildi hiçbir zaman
Öfkenin yeryüzüne akmasıydı
Yağan bu yağmurlar, yağmur değildi hiçbir zaman
Gönlü delinin sade gözyaşlarıydı
Kasıp geçen bu kasırgalar, kasırga değildi hiçbir zaman
Deli kanlının gelecek döngüsüydü

İçten gelen bir şeydi kızgınlık
Aldığımı dünyadan geri verme çabasıydı aslında
Gerisi fonda manzara gibi
Şakaklara gelen basınç sistemi
Dünyasal pisliklerden kaynaklıydı
Bunu sök sökebilirsen insanlığın temellerinden

Kelimeler kadar dost
Kelimeler kadar düşman ne vardı ki dünyada
Bir içi var eden
Bir içi yok eden onlardı
Kimin ağzından
Ne zaman çıktığına bağlı olarak
Değişirdi şiddeti
Ansızın gelirdi
Birleşip cümlelerde şafak attırırlardı insana
İç dış karşı karşıya gelirdi
Bu karışıklık denizinde bir esen ateşti
Oda mevsimleri kuruturdu

Garip biz güzdü
Daha kötüsü yoktu
Zirveden inişin temsilcisiydi
Gücün çekilmeye başlamasının işaretçisiydi
Her hayatın bir güzü vardı
Bunca kıyamette

Bir sonraki baharı gören çok azdı....

Gencay Coşkun

Garip Dünyalar

Hızlı
Hızlı değişiyordu
Dünya
Benimse
Daha elimde
Misketlerim duruyordu
Birden zil sesiyle
Uyanıyordum
Karmakarışık bir cümbüşün içine
Tanımaya çalışıyordum
Düştüğüm
Ya da düşürüldüğüm
Mekanları
Tüy çıkmayan
Yüzümde
Zımpara sakallarımı görüyordum
Aynalardaki
Adam
Bana biraz tanıdık
Ama çoğu zamanda yabancı geliyordu
İç dünyaya
Gülerek çıkıyorum
Gülecek insan bulamıyordum
Herkes bir şeyin peşinde
Zamanı mekanı
Öyle yaşanılmaz hale getirmişsiz ki
Yaşamak için değil de
Çok zaman savaşmak için kullanıyormuşuz gibi.

Bir dünyadan öbürüne ulaşmak imkansızdı
Sanal dünyalar içinde
Kendine bir dünya seçiyordu insan
Yaşadığını zannediyordu
Bir garip uykudaydı
Değerli kağıtların
Manyetik dalgaların
Tenlerin takas edildiği bir kabustu

Çelik çomak oyununu
Unutan çocuklar
Işın kılıçlarını
Ustaca kullanıyorlardı

Anlıyordum ki
İç dünyanın dışında
Bambaşka iç dünyalar ve onları saran
Yepyeni dış dünyalar vardı
Bu dünyalarda bana asla yer yoktu ve bu yerleri
İsteyecek bende bir ben asla yoktu.

Gencay Coşkun

Garip yazdı / Hikayeler Bir (1)

Garip yazdı
Tanıdık bir yol
Bile yoktu
Her adımda
Biraz daha çok
Kendime gidiyordum
Güneşin ışıkları yakıyordu beni
İçimin yakanların gibi değildi acısı
Her solukta yalnızlık
Öfkelendiren arıların sokması sözlerin sonunda
Duvarlarda ellerimin izi
Ellerimde duvarların izi kalıyor
Sargıda geçiyordu zaman
Soranlara kapı çarptı bahanelere uyduruyorum
Pekala biliyordu herkes
Gönlüme çarpanları
Ben çarpamıyordum
Ellerimin morarmış yüzüne
Bakamıyordum
Kararmış bir geleceği görüyordum
Yufkadan gönlüm
Şigara böreği kıvamına getirilmiş
İki gözyaşına
Yelkenleri suya indiriyordu
Suya inmeyense
Gelmeyecek umutlardı

Bir garip yazdı
Yola çıkmam
Başlı başına tesadüftü
Küf kokuyordu kitaplarım
Açılmayı bekliyordu
Bir türlü açamamıştım
Öfkenin tünellerinde
Ne sevindirici olmuşlardı
Okuma bayramlarında
İlk yapraklarına
Gözlerim değince
Bir garip sevişmeydi
İlk okumalarım
Bir garip yazıydı
Yüreğimi vuran

Bir garip yazdı
Belki de
Geride çok şey bırakmıştım
Yada gerilerde
Benden çok şey kalmıştı
Girdabın içindeyken
Dünyam dediğin
Kıpırdamaz bile yerinden
Sıkılırsın ince ince

Aslı sorunu girdaptan
Çıkmak istediğinde
Adamakıllı yaşarsın
Ama yinede akıllanmazsın

Bir garip yazdı
Yazacak çok şey vardı
Kaçamak saatlerdi
Kaçtırdıklarım
Birazda benli zamanları
Hayal ediyordum
Çok da çabalıyordum
Zaman kaçakçılığını
Yapmak benim harcım
Hiç değildi
Karılırken harcım
Hep çok şeyler eksikti
Dağ tepe orman
Gidiyordum
Harbiden garip bir yazdı
Yazamadıklarım

Garip bir yazdı
Sarmaşık dolu kenarları
Deli bir orman vardı
İlk defa nefes aldığı
Hissettiriyordu insana
Ağır gelmiyordu
Damlaları yağmurun
Kürek çektim
Ilık rüzgarlara
Bir akşamı başlıyordu
Bir garip yazın
Sığınaklar kuruyordum
Çatma derme malzemeye
Yıldız koynunda uyumak
Zordu denilse de
Biz ay yıldız görmeden
Hiçbir zaman uyuyamadık

Garip bir insanlıktı
Her şeyi kendilerinin
Sanırlardı
Onlara göre anlamlı
Bizlere göre
Hayırsız bir dünyaydı
Uğruna ölünesi mekanların
Üstündeki hamam böcekleriydi
Bazı üst düzey insan kopyaları
Kendilerinden başkalarının
Güzel yaşama şansı yoktu
Üstünde bastıkları toprak

Soludukları hava
İçtikleri su
Eğlenip dönüştükleri
Yerleri bilirlerdi
Ama altında bu mekanlara
Kan, hayat, can verenleri
Çabukça unutup silerlerdi
Unutulan insanlar
Unutanları asla unutmazlardı
Bir oradan bir oraya dolaşırlardı
Bekledikleri gün
Er ya da geç gelecekti
Bir garip insanlıktı
İnsan olmayı
Yeni yeni unutup
Tekrar öğrenmeye çalışırlardı ki
Bu garip bir zaman kaybıydı
Hafızaları su gibiydi
Hangi kaba girse
Onun şeklini alırlardı
Bir tek kendi kaplarına
Sığmaz
Bir tek kendi kaplarını
Dolduramazlar
Bir tek kendi kaplarını
Beğenmezlerdi
Kaplarına marka koyarak
Kendilerini fişlerlerdi

Bir garip yazdı
Aşık olmak
Bile çok riskliydi
Mermi hızında
Birden bitiyordu süren
İzi kalıyordu
Bedenin içinde bir yerde
Hayasızlar imparatorluğunun
Paralı korkak
Sevişken yaratıkları vardı
Aman Allah ım
Bu yaratıklar nede çoktu
Modernlik kisveleri boynunda
Yalanların bini bir paraydı
Ona buna yalakanlık
Yapanlar
Doğrularla erirlerdi
Adamların umurunda bile değildi ki

Garip bir yazdı
Yalanları hep
Aydınlar yazdı
Gerçekleri hep

Garibanlar yazdı

Bir garip zamandı
Tam dibine düşmüştüm
İki arada bir derede
Sevmeye çalışıyordu
Gönlüm güzellikleri
Sözde aydınlığın
Parlak karanlığına
Sevdalandım
Belki dilim
Varmadı
Negatif eksende
Orişinden geçip
Pozitif bir cümle kuramadım
Hep içime işledim sevdamı
Yıkıntıların üstüne bir şehir kurdum
Tuğlaları kayadan
Bir daldan uzansa da kanım
Sevinç çığlıkları atası geliyordu insanın
Atacak organlarım ipotek altındaydı
Ansızın serilebilirdi
Gülden halılar topraklara
Ufuklara sevdalanmışım
Sonsuz bir döngüden çıkıp
Diğer sonsuz döngü için
Beklemek lazımdı
Dil susacaktı
Gönül konuşurdu
Gönülden sesini
Kimsecikler dahil duyan olmazdı
Güz tadında şerbetler
Kış tadında bozalar
Yaz tadında sular içilirdi
Gerçekten seven başkasına
İlişkilendirmezdi kendini
Beklenmezdi sonlar
Duyumlara kulak kapalı
Kar maskeli adamlardı
Sevdamı götüren
Susarak beklemek
Acı veriyordu
İçimi bilen sevdam
Beni beklemişti ama
Ben asla uzanmamışım
Yalancı meyvelere
Her ne kadar gerçek görünseler bile
Dokunmamışım bir dalına
Yukarıdan inmiştik yeryüzüne
Buradan sonra gidecek yer
Sınırlı, sonu sonsuz bir zamandı
Ben seni beklemiştim

Kısır bir gürültüde
Topraklar içinde
Sense bir başka gönülde
Gönül öldüren
Sunmuşsun bronz bir kadeh içinde

Garip bir yazdı
Sonu garip bir hikaye oldu

Hikayeler Bir (1)

Gencay Coşkun

Gecebasan gibiydi

Gecebasan gibiydi
Dipsiz rüyalarım
Açık bir pencereden
Hemen içeri dolarlardı
Haşarı yaramaz çocuklar
Gibi ortada dolanır
Gitmek bilmezlerdi
Sıkılganlık duvarlarımdan
İnsan bildiğim en içime doğru
Kanlarım akardı
Canım çok acırdı
Gözlerim dolardı
Ağlayamazdım

Her yerde ten avcıları vardı
İliklerine kadar günah kokarlardı
Umursamazlık
Vurdumduymazlık gülüşlerinde
Bir çamı tam ortasından devirirlerdi

Ellerimde cam kırıkları
Umutlarım kırılması gibi
Yüreğime batardı
Karanlığa bulaşmış
İs kalmış geleceğimin yollarında
Geleceğe gidiş
Tek şeritten kontrollü olarak gidilirdi
Umudun kış mevsiminde
Tüm köy yolları kapalıydı

Gecebasan çok soğuktu
Üşürdü içim
Sokak lambalarına
Yüreğimi uzatarak
Isınmaya çalışırdım
Isınabildiğim kadar
Dost sesi arardım
Ansızın baskınlarda insan
Bulabildiğim dost yerine birkaç resim
Birde ekonominin
Kirlettiği dünyadan
Arta kalan kırıntılardan
Başka bir şey değildi

Yalnızlıklarda
Yüreğe yapılan
Baskınlar ağırdı
Hüzün çiçeğimi solduran
Geleceğimi öldüren
Gecebasanlar
Acı olsa
Değişmez tek gerçeğimdi

Gencay Coşkun

Gecedir

Gecedir sessizliği üstüne toplayan
Giydiği hırkasında
Dostlarını ısıtan
Gecedir kendi iç sesini duyduran
Yalnızlığı hissettirip
Gideceği yolu gösteren

Büyük sessizlikte
Büyük bir ışık saklıdır
Görebilenin yüreğine düşmesi
An içinde andır

Gidilen yolsa
Gece en güzel zamandır

Gencay Coşkun

Gecekonduydu aşkım

Gecekonduydu aşkım
Nereden geldi kimse bilemedi
Nereden gitti kimse göremedi
Grilikleri ve onun yalancı renklerine
Bürünmeden akıp giden hayatta
Gecekonduydu aşkım
Öylece gitti bir alacakaranlık içinde

Gecekonduydu odalarım
Duvarları kireç boyalı
Birazda çatlaktı
Her yağmurda damları akardı
Oynaşana kedilerin
Kiremit sevdası yüzünden
Pencerelerin soğuk girerdi belki kışın
Benim için en sıcak
İçten dizilmiş damımızdı
Çok sıcaktık yan yana
Meyvelerimiz dökülürdü bahçelerimizden
Sohbetler uzar giderdi akşamlarda
Damaklarda çayın uyandırıcı tadı
Ellerde sigaranın izi vardı
Kapisından geçerdik yarin
Yolu delik deşik ederdik
İki ıslanmada çamura batardık
Sinemaya alınmazdık lüks semtlerde
Umurumda bile olmazdı

Lastik ayakkabılara
Sarılır uyurdum
Dalga geçilecek bir şey değildi
Ama salaklar asla anlamazdı
Gökyüzünü kesen bir şey olmazdı
Caminin minaresini görmek için
Elli sokakta geçmek gerekmezdi
Baksan yeterdi oruçluklarda
Sevgiler duvar aralarına bırakırdı mektuplarını
Salkım saçak üzümler dökülürdü
Yapraklarına dolma yapılırdı
Fakirliğin kalelerinde

İspirto ocaklarında menemen yerdik
Ateşte kaynayan salçalar yapılırdı
Canım mahallem kokardı
Gecekonduydu aşkım
Kalleş belediye tapuluda olsa yıktı

İçlerimizde gecekonanları
Yıkacak delikanlı varmı
Yiğitse çıksın karşıma
Kaç nesil büyüdü kondularda
İçleri adam gibi adam olan

Kaç insan yetiştirdi
Saysa aklı şaşardı yetkililerin

Alışamadım griliklere
Kutu dibinde hayatlara
Uzaklara sevdalandı bu gönül
Geceuyumayan oldu içim

Gencay Coşkun

Gecenin ölümü

Gel üstüme gel lan kahpe gece
Hayatımı sende yorup seni adam etmişken
Sen utanmadan karanlığını sal üstüme
Leşe üşüsen köpekler gibi
Toprağıma hasret bırak beni

Özümü aldın mı sanıyorsun dar karanlıklarda
Bir yıldız gibi parlar yüreğim
Korkarım bu gidişle
Bu yalnızlıkta seni bir gün öldüreceğim
Korkarım bu gidişimle
Seni ebediyen söndüreceğim
Gecenin ölümü
Bana kalırsa bir gün çok ani olacak
Ve gecenin ölümünden
Sonsuz bir ışık doğacak
Ben neredeysem gecede orada olacak
Ve gece yaptıklarından utanacak..

Gencay Coşkun

Geçiyorsa

Geçiyorsa gün
Geçiyorsa gece
Doğuyorsa umutlar
Bulunur bulunmaz bir yerlerde
Bir şeylerin izi kalıyor
Aslında yüreğin en ücra köşelerinde

Bambaşka bir boyutun
Kahramanları oluyorsa küçük insanlar
Küçük insanların yaşanacak
Büyük hikayeleri var
Yaşabildikleri kadar
Yaşatılıyorlar püften bir fanusta

Geçiyorsa zaman
Sebebi mutlak belirlidir
Bulabilirsen yücelirsin
Bulamazsan kaybolursun
Değişim dönüşüm sancısını
Her hücrende hissediyorsan
Sende gidenler yoluna giriyorsun demektir
Bu yol asla uzun
Bu yol asla kısa olmadı
Ne boyunu bilen vardı
Nede huyunu
Mutlak bilinen sonuydu
O sonlar nane, gül doluydu.

Geçiyorsa
Bırak geçsin
Sanki tutabilecekmişsin gibi
Set çekmemek gerek önüne
Salıvermek lazım yatağına

Geçiyorsa
Geçerde adımız kalır
Yüreklere kısmi olarak beyinlerde....

Gencay Coşkun

Gidiyorum

Çok kez
Canım sıkılıyor
İçim bana
Çok numara
Büyük geliyor.

Bildiğim
Sevdiğim
İnandığım
Bir yolum var
Ölümüne gidiyorum
İnan tüm yolların
Sonunda
Er ya da geç
Herkes
Zaten ölüyor..
Ne eksik
Ne bir fazla

Bugün
Daha bir başka
Bir gün gibi aslında
Yürüdüm durdum
Yolumda
Çıkan çıktı karşımda
Umutlarım hep ardımda
Yaşadıklarım aklımda
Kimse çelemez artık gönlümü

Ufacık bir yer vardı
Onuda ben O na verdim
Sevdiğim bir yolum var
Ölümüne gidiyorum.

Ama korkmuyorum

Gencay Coşkun

Gitmelerin yorgunluğunda

Gitmelerin yorgunluğunda
Terkedilmişliğin sabahında
Dönüyorum özüme
Parça parça öğüttüğüm yüreğim
Tozlarını rüzgâra bırakırken
Yağmur yağar mı?
Kuruyan topraklarıma
Lanet ettiğin ne varsa
Hepsi karşımda
Kötü yüzler silinmiyor
Silinse de izi kalıyor düşüncelerinde
Kaçmıyorum
Sadece gidiyorum
Bilinmeyen mağarama
Bilinmeyen çatı aralarım
Damlarım aksa da
Kirli yataklarda yatsam da
Ay gibi yüreğim var benim
Gecelere hüküm saran

Gitmelerin yorgunluğunda
Terkedilmişliğin sabahında
Dönüyorum özüme
Ne olur son olsun bu diyerek
Ağlıyorum sessizce köşemde
Hiçbir canlı varlığa görünmeden
Saçma sapan bir düzenin içinde
Bildiğin tek doğrunun peşinde
Ömür harcamaksa
Sonuna kadar harcıyorum
Acı çekmekse
En derinlere kadar çekiyorum
Susuyorum
Susturuyor zaman
Konuşamadığım neyim varsa
Hepsi içimdeilmekilmek
İşlenmiş yüreğime

Su perisi ağlatma bugünde beni
Susturdum içimi yetmez mi?
İstediklerini verdim sana
Uzak dur yanaklarımdan
Vadilerim aynalara işlendi
Gitmelerin yorgunluğunda
Akıllardan silinmeliyim
Böyle birisi hiçbir zaman olmadı denmeli
Yılmış bir hayalet olmalıyım
Camın buğusundaki gizli dünya
Ben hiçbir zaman gerçekten ölmeyeceğim
Sadece görünmeyeceğim gözlerinize

Gencay Coşkun

Göbeği açık bir masaldı

Göbeği açık bir masaldı
Rüzgar aldıkça
Ben üşürdüm
Ne tuhaftı
Hayat üzerindeki
Mutlak egemenliklerimiz
Bir saman alevi gibi
Eser geçerdi
Elimizde
Tap taze yeni oldum
Külleri kalırdı
Birde çekip çıktığın
Kapının tokmağı

Ben söylemişim
Dedirten çıldırmalık
Uyarılar hiç uyarmazdı
Gönülden uyarılmak istenenleri
Herkes kendi uyanını arardı
Seçeneklerde aksine gibi
Çok fazla değildi

Göbeği açık bir masaldı
Eşmerlikler yanıltırdı
Öpesin gelirdi
Başka gözlerinde görmemesi gerekirdi
Betin benzin atardı
Gözler sözlere değince
Kıyamet kopardı
İster istemez için hep acırdı
Başka içlerde barınmak istemezdim
Neyim varsa alır giderdim
Her gidişim
Asla dönüşü olmazdı
Her gidiş
Bir yerlerden
Tanıdık gibi gelirdi

Gencay Coşkun

Göçüp gitmem an meseliydi

Ansızın söyleniyorduk
Birazda küfrediyorduk
Ekmek derdindeyken hayata
Yapamadığımız ıvır zıvıra
Sen birden çıkıverdin
Civciv nerelerdeydin
Atışmanın ne kadarını duymuştun da
İtfaiye gibi geldin hemen
Geçmişî yaralı bir hikayenin
Ölümcül derece tehlikeli kahramanıydım
Erken bir itirafın cesaretsiz tarafında
Korkumdu kırmak
En çok yerinden kıran olmak değildi
Sonunda çatlattım hayatı
Tam orta yerinden
Ortası değilse bile
Ancak topu topuna
İki parçalık hayat kalmıştı geride
Birisi büyük parçasını alıp gitmişti
Uzak denizlere ya da
Uzaktan daha tuzak gönüllere

Ekmek derdinde dönerken dünya
Çıkamazsan bir çarktan
İşlenip durursun
Pırıldar vurursun alta kalanları
Ben işledim ama hiç vurmadım
Geride kalanlara
Bir yalan uydurdum kendimce
İnanmak istedikçe gittim yollarda

İki akçe bir kuruş içinde
Kısmet miydi bu denkleşme
Birisi çekip götürüyordu içimi
Gelecektekileri
Çoktan batan geminin kaptanı gibi
Şahiplenmişim yok olmayı
Sadece tutan uzatmalardı
Dönemi dolmadan bu hesap
Mutlaka kesilmeliydi

Utangaç bir bakış mıydı
Yoksa ezerek miydi
Karşılaştırmalı mutlak gerçekliklerin
İnce sızılı pişmanlıklarıydı belki
Gözün kaldı
Gözüm kaldı
İçim kaldı
Gelecek kaldı
İçim yandı
Söndürecek bulut
Çoktan başka diyarlara

Umut olup yağımişti hayat
Haksızlıktı bu
İçim yine gerilerde kalmıştı
Bu ne eriten kaybediştı
Mevsim parçalayan
Ömür öğüten
Kimse kızgın değildim
Kırgındım belki
Yutturulmak istenen
Gerçek bu haplarına

Hayalde yaşasaydım
Deli olarak anılacaktım
Şimdi anılmaya değer
Terazileme işler harici
Ne bir adım
Ne bir sanım var
Her şeyden sıkıldım bu kırılğanlıkta
Kıvrımlarda bıraktığım yüz izleri
Hiç birisi birbirini tutmuyor oysa
Kavganın gürültünün ortasında
Ölsek de kurtulsak resimleri yapan benim
Şahitlerim olmasa
Göçüp gitmem an meseliydi
Yaratana hesap vermesi olmasa
Çoktan giderdim
Galiba gidilecek yollarım vardı
Çekilecekte acılarım
Belki de sonunda
Bir arpalık mutluluğum

Gencay Coşkun

Gölgemi takip eden

Gölgemi takip eden
Sinsi bir düşman sandım
Seni ben oysa yalnızlık
Sen ve karanlık
Ucu en açık en havadar hapishaneydiniz
Ben sizi sonsuzluk diye bellemiştım
Kim nereden uydurduysa
Aklıma hangi zibidi soktuysa
Pataklamak lazımdı
Keşke çözümlü olsa

Özgürlük bulutlara bakmak diye
Yutturulan pasaklı dünya
Bildiğim en güzel hapishaneydi
Gökyüzüne bakarken özgür sanırdım
Kendimi ne yazık ki
Camdan bir kürede balık misali
Ne farkın vardı ki
Sen akvaryuma yem atarken
Bize yemde atanda olmazdı

Özgür değildik ulan burada
Anlamamak ta neyin nesi
Kazık çakacaktık sanki
Birbirimize düşman
Asırlar boyu
Bu kürede mahpustuk
Saniyenin gözü gibi
Ağırlığı gecenin gündüzden
Ayrılması gibiydi
İşin en doğrusu
İndikte bu çukura
Çıkartılmayı beklerdik

Gölgemi takip eden
Sirke gibide kendimdim.

Gencay Coşkun

Gözlerim ateşten kor bu gece

Gözlerim ateşten kor bu gece
Ne yana baksam yangın oluyor
Susup kısmak mı lazım kendini
Umutsuzlukların tarlasında
Bir fidan yetiştirmek mi yoksa
Bilinmezliklerle dolu acı bir kavrayıştır
Hayatı yaşayarak öğrenmek
Yada öğrenmeye mecbur bırakılmak
İstemedenden küsüyorsun hayata
Yaşayormuş gibi yapıyorsun insanlara
Sıcak sarmalanası bir beden
Sürgüne gidiyor içinde kendini götürebildiği kadar
Sürgünde aşk daha bir acı olsa da
Gerçekte yaşanandan daha gerçektir aslında
Acının izi yüreğindedir
Gerçek diye yutturulansa gözünün önündedir oysa
Göz yanılır yürek yanılmaz ki
Düşüncenin kıyılarında
Her dalga vurduğunda bir şeyleri alıp götürür dersin oysa
Alıp götürün zamandır aslında
Her dalga başka cumhuriyeti getirir
Her dalga kendini eğlendirir birazda

Of bu kaçınıcı gidişim
Bu sefer bırakın beni gerçekten gideyim
Hep direktten dönüyorum
Kim koyuyorsa bu direkleri yoluma
Ayıp oluyor böyle
Ateşten kor gözlerle yaşamak
Her yangına adını yazmak
Küllerine ellerini yüzünü sürmek
Vakit geçtikçe daha bir koyuyor insana
Daha bir olgunlaşıyorum
İçimdeki çocukluğumu ürkütüyordum
Korkma geçer diyemiyordum
Geçen hep zamandı
Gerisi yalandı
Anlatıldığı kadar

Gözlerim ateşten kor bu gece
Nasıl bir yağma başlamıştı isyanda
Bu yağmurun ardında kim kalmıştı
Tutunulmuş birkaç anı
Umutlanılmış beklenmiş bir kaç yol
Belli belirsiz açan güneşti
Hatırlamak istediklerim
Hatırlamak istemediklerim
Ne yazık ki hatırım daldı
Ben ne kadar çıkarmak istesem de boşunaydı
Küskünlüğümü unutamıyor
Ateş gibi yanıyordum...

İyide benim burada ne işim var
Dedim ya ateşten kor gözlerim bu gece
Dizilimde birkaç hece gidip geliyor içimde
Hepsinin çıktığı tek gece
Ne yazık ki bu gece
Bu sefer bırakın beni gerçekten gideyim
Niye tutmak isterlerse beni
Kime ne faydam olacaksa
Hayatın kilidini kim açar
Kim kapatırdı göremezsin
Ben bakamam ki yakarım ateş gözlerimle
İçimi de yoluma da
Bu terlemem çocukluğumdan beri ondan galiba

Bırakın beni gideyim.
Sonbaharda kuruyan yapraklar kül olmayıp
Toprak olacaklar usulca
Bir kışı da kışın tadında bırakıp eritmeyeceğim
Bir bahara zarar vermeyeceğim bundan sonra
Yaz bile ferah bir nefes alacak ben gidince.

Gözlerim ateşten kor bu gece
Gidiyorum ne?

Delinin ümidi her gecenin başı ve sonudur ancak.
Gündüz çok gerçektir ona.
Ona ben gidince iyi bakın anılarınızda.

Gencay Coşkun

Gri bir mevsim başlamıştı

Sustuğun yerden vuruluyorsun
Sesin çıkmıyor sanıyorlar
Ama yanılıyorlar
İçimizdeki çılgınlık
Paramparça gökyüzümüzden baktığımız her şeyi
Yakarak kül ediyor
Savrulan küllerle
Gri bir mevsim başlıyor

Koşarak kahverengi geliyor
Siyaha sevdalı bir düş düşüyor
Dünyanın en bilinmeyen
En tenha
En ücra yerine
Kayan yıldız falan değildi
Bir ışık geçmişti
Ve kimselere söylemeden gitmişti

Gri bir mevsim başlamıştı
İçinde savruluyorduk
Herkes kendi görmek istediği
Yâda görmek zorunda bırakıldığı rengi görüyordu
Yâda renkleri görüyordu
İnsanların yüzleri gülmüyordu
Günahlar içinde bir kâinat
Yalnızca
Siyahla beyazın kavgasından ibaretti
Sonunda siyahlar kazanacaktı
Bilinmeyen kıyamet bilinecekti

Beyaza öykünüp
Sözlerimizi düşürmeden
Gözlerimizi kaçırmadan
Sevdalar istiyorduk

Gri bir mevsim başlamıştı
Siyahla beyaz kavga ederdi
Diğer renkler seyrederdi

Gencay Coşkun

Grinin saltanatı

Hayata gri tonları sızmış zaman
Aman dinlemeden
Tuttuğunu zorla götürürdü
Karanlık bir yolun
Sadece başlangıcıydı
Geride bıraktıkları
Yürek acıtırđı

Ten toprağa karışır
Toprak griye
Gri dönüp dolaşıp
Tekrar hayata bulaşırdı

Yapraklar içinde
Mermer bir mezar taşı
Dönüşün sadece başlangıcıydı

Taşlar içinde
Grinin saltanatı
Uzun sürerdi

Gencay Coşkun

Gülen bir yüzdü

Belli belirsiz bir anı
Sayılara hapseden
Gülen bir yüzdü
Hazır olda bekleyen
Hüzün değmemişti ona
Hayata bakan yerlerine
Dert sandığı şeyler
Fındık kabuğu masallardı
Bizimkisi ise
Kelle koltukta gidilen arabalardı
Asfalt yollardaki tümseklerden geçerken
Yanına düşerdim
Düşen yerlerim
Fena halde acırdı

Her iç kesişmesinde
Çarpıştırdı düşünceler
Çekirdek çitlerdim
Göllere yakın koruluklarda
Bir rüzgar eserdi
Sessiz ve kimsesiz bu rüzgarda
Tanıdık dost görmüş gibi sevinirdim
Yolla uslanmayan
Derde doymayan
Bin kerede bin daha bölünen
Belalı bir başım vardı
Bu başla bu ayaklar
Daha çok yorulacaktı

Gülen bir yüzdü
Gözler birbirine süslenirdi
Dokunası duygularda
Ellerim terlerdi
Tutamazdım kayıp düşerdi hislerim
Gülerdim dışımdan
İçimi sakın sormayın
Bende bilemezdim ne yaptığını
Mecburiyetler zinciri boynunda
Attığın adım olay olurdu
Attığın adım sonum olurdu
Hiçbir son asla benim değildi
Aslında bu yaşatılan ben
Ben değildi.....

Gencay Coşkun

Gülüksün sen

Yanan yüregimin
Ilık mevsimisin sen,
Asırlar içinde zamanın durup
Asla eskitemediği bir çift yüreksek,
Kuruyan dudaklarımdan bir cümle süzölür
Şenin kıyılarına doğru
İyi ki varsın
Derdin kederin ortasında
Bana gülen gülüksün sen.

Gencay Coşkun

Günah olmasaydı intihar

Günah olmasaydı intihar
Kaç tane iyi yürek kalabilirdi bu dünyada
Çekip gitmek en doğrusuydu aslında
Yüreksizlik değildi kaçmak
Sadece yalan sanallığı
Heveslilerine bırakabilme cesaretiydi
Günah olmasaydı
Gidilecek yol çoktan gidilirdi
Gösterilecek cesaret çoktan gösterilirdi

Yaşamaya
Bu kirlilikte
İstemedен gönüllüüz
Bir zincirin son halkaları gibi
Sımsıkı bağlıydık geçmişe

Yaratana en büyük borcumuz
Sabırdan bir köprüden geçmekti
Onu da geçecektik bir solukta
Beklemesi sinir ediyordu insanı sadece

Bu yalana
Bu düzene
Pisliklere küfür etmenin adını
Günah koyuyorlardı
İçimden edebildiğimden kadar ediyordum
Büyük harflerle
Tartının asla yalanı yoktu
Benimde kendimden korkum yoktu
Doğru bir adamdım
Günahsızlığı özledim
Hepsi bu

Gencay Coşkun

Günün İzleri Yüreğimin Sesi 1/ Yalnızlık

Ne yağmurdu
öyle kesme taşlı kaldırımları
öyle bir dövüyordu ki
aklım şaşırıyordu.
Hangi yağmurda
şaşırmıyordum ki.

Her damla sıçrayıp
öteki kardeşlerine karışıp
akıyordu ve akmak zorundaydı
zamandaki sonsuz devinimine.
Bir yandan yürürken
gözlerimde ıslanıyordu.

Sebepli bir iç boşalması
yaşıyordum bozmuyordum kendimi.
Kendimi kandırıyordum sadece.
Bazen tüm sevdiklerini yitirmenin
yalnızlığını hissetmenin
taze acısını alıyordum.

Kızıyordum kendime
daha önce yalnızlığı
niye anlamadım diye.

Her şey gitse bile
o yerinde besbelli sabitti.

Doğruydu Yalnızlık Sabitti,
Değişen Sadece Hissettiklerimizdi.

Yağmur geçirmeyen giysim,
yağmurdan korumuyordu
ıslanmama birinci dereceden
yardım ve yataklık ediyordu.
İçim, dışım hatta ayıptır yazması ama
iç çamaşırlarım dahi sırlıklam olmuş
yürüyordum.

Havanın açacağı yoktu o gün
içini döktükçe döküyordu.
Döküldükçe yağmur
insanlara da bir şey oluyordu.
Romantizmin yanılığında,
birkaç dünya görmemiş aşık dışında
insanların yüzünden gülümseler çekilmişti.

Ortalıkta garip ve uzun bir hüznün vardı.
Bunca hüznün suçu
tamamen yağmurlara yüklenmesi
büyük bir haksızlık olurdu.

Garipti gizemli ve güzeldi yağmur.
Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığımda ki
bunu yapan tek bendim
oldukça da dikkat çekiyordum.
Yağmurun sicim gibi yüzüme,
gözüme, yeryüzüne
inişini hissedebiliyordum.
Yoldan geçen
yağmurdan kaçmaya çalışan yaşlı bir teyzeyle
birkaç saniye göz göze geldiğimde.
Yüzündeki "yazık yaşı da genç ama
her halde delirdi çocukcağız" bakışını
kuponsuz anında teslim medya şivesiyle alıyordum.

O ana kadar karartılı olan içim
yerine garip çok garip
gülümsemeye bıraktı.
Yaşadığımın ve yaşatıldığımın farkına vardım.
Hissedişiyordum öyleyse vardım.
Daima da var olacaktım.
Belki iyi belki de kötüydü.

Yürümem bile değışmişti.
O kadar kızgın ve o kadar yorgundum ki.
Uyusam bir daha asla uyanmak istemezdim.
Sekerek sözde suya basmadan
kesme taşlardan yapılmış yollardan ilerliyordum.
Çok kızmıştım yağmurda iyi geliyordu
biraz soğumamı sağlıyordu.
İnsanlardan medet ummak
bir şey beklemek yoktu
bundan sonra hayatımda.

Kötü gün dostuydum
iyi günlerde nedense
bulunmak istemezdim.
Benim yerime nasıl olsa
Herkes bulunurdu iyi günlerde.
Kötü günlerde sinek bile yoktu
Buz gibi yalnızlıkta.
Ne zaman bulunsam iyi günlerde
kötüye döndüğünde gün
içimde bir çınar daha yıkılır
içimi çok acıttırdı.

Acıdan korkan bir yanımda asla olmamıştı
gerektiğinde zaten fazlasıyla çekiyordum.

Gökyüzü garip bir griydi,
içimde aynen öyle.
Dalarken grilikler cumhuriyetlerine
herhangi bir renkte pasaporta ihtiyacım yoktu.

İçimi kendimden saklamanın anlamı da yoktu
saklamayacaktım.

Bugün ağır gelmişti
bir türlü bitmekte bilmiyordu.
Yeryüzü yaratıldığından beri
benim gibi kaç kişi vardı bilmiyorum
ama içim fena halde sıkılıyordu.
Sıkılırken süzülen özsuyum,
Devrin asalakları içiyordu.
Ben bana kalanla idare ediyordum.
Hayatı bunca pisliğine rağmen
İdare ettiğim gibi.

Yalnızlık her karede bağıyordu
içimde ben hep buradaydım diye.
Susturmak istiyordum ama nafile
susmazda azgın bu geveze.

Yalnızlık aslında
hep yerinde duruyordu
hep sabitti.

Ancak kimilerimiz hissediyordu,
kimilerimize de hissettirmiyorlardı.

Doğruydu Yalnızlık Sabitti,
Değişen Sadece Hissettiklerimizdi.

Ne zaman kendi kendinle konuşuyorsan ki
o zaman yalnızlığı inceden hissetmeye başlıyorsun
demekti.

Bu iç konuşmalar tehlikeli boyutlarda alışkanlık yapar
yavaştan uzaklaşırsın kalabalıklar kıta sahanlığından hiç gitmeden.

Yapman gerekenler sadece zamanın törpü tozlarıdır
bitirilmesi gereken bir ödevin vardır, yapabildiğin kadar.

Gencay Coşkun

Güz vuruyor

Güz vuruyor yapraklarıma,
Güz vuruyor ufka uzanan dallarıma
ve
uzanamıyorum geleceğe
Tek tek düşünüyorum
Kaldırımlara
Savrulurken rüzgarlarda
Namlular çıkıyor karşıma
Her parke taşının tabanla buluşmasında
Aklımın çakışmasında
Ömür gidiyor yollarda

Kalleşliğe öfkeliyken
Adam gibi düşmanlarımı özlüyorum
Yüz yüze
Göğüs göğüse savaşmayı özlüyorum
Bu densizlik denizinde
Edepsizlik, kalleşlik almış başını yürüyorsa
Bu denizi kurutacak
Yürek hala var bende
Güz de vursa bedenimi
Göz de vursa hayallerimi
Denize düşüp onu kurutmam
An meselesi.....

Gencay Coşkun

Hangi ses içimi dindirebilir ki

Hangi ses içimi dindirebilir ki
Ölürsem mevsim gibi
Tekrar gelemem bu sefer
Bırakın siz gidin beni
Ben zaten yoluma düşeli
Asırlarım oldu çatlak dudaklarımda
Susuyorum belki
Küsmüyorum bu sefer size
Sizin dünyanız size
Benimki kainata yayılsın
Gönlümün kırıntıları da yeter bana

Üşüsem de ısıtmayın beni artık
Ben yanalı kainat yarılmıştı
Güneşime sevdalı
Hayaller içindeyim
Yüreğimdaki yaralarımın azdırdığı
Her hayalin gerçekleşme sancısıydı
Her acıda bir adım daha yaklaştım sana
Bin bir günah içinde olsam da
Koşuyorum sana kim tutabilirse
Kinim yok artık içimde
Kederimi attım denize
Kurursa benden değildir asla
Öteye beri suç atmayın
Sizin size savaşınızdı yakamoza kurutan
Düştüm belki
Bir anda kıyamet koparacak
İz bırakabilirsem semanın ortasında
Düşerken özüme
Tutanımda olmayın her hece
Her hecemde sen varken
Hangi ses içimi dindirebilir ki
Ecelle kol kola giderken
Bu gidişin dönüşü olmayacaktı
Siz kalın
Burası size daha çok yakışır
Ama uzunca soluklanmayın
Uzunca soluklanacak kadar
Bu dünyada soluk kalmadı
Soluduğunuz ve solduğunuz hava ki
Sizden önce kaç nesille soluk aldırdı
Çok farkınız var sanmayın
Şizden sonra çok nesille de kalmadı

Hangi ses içimi dindirebilir ki
Dalarsın birden gülden rüyalar içine
Kaybolmanın şaşkınlığı üzerimdeydi
Bir adanın içinde
Bin bir türlü duygusal işkence
Bastığımız her toprak parçası
Kah küçük, kah büyük adaydı

Bütün topraklarımı deniz sarmıştı
Özgür sanırken kendinizi
Adım adım öğütülürdü ömür
Bırakın siz gidin beni
Ben zaten yoluma düşeli
Asırlarım oldu çatlak dudaklarımda
Geride nemi kalırdı
Şansın varsa kumdan kaleler
Yada mumdan bir ışık

Yemyeşil bir havada
İçin en gizli yerlerine kadar görülen
Mistik bir göldü
Benim ayaklımsa balçığa bulanmıştı
Girsem göle,
Göl kirlenecekti
Büyü bozulacaktı
Uzulca seyrettim gölü,
Gölün rengarenk Allah'ın eseri olan
Genetiği orijinal balıklarını
Dokunup sevemezsin ki onları
Hayatta bazen sevdiğin şeylere
Uzaktan bakmakla mükellefsin
Derken bir göl kızı
Güneş gibi daldı gölün içine
Balıklarla dans eder gibi
Kıvrıldı durdu gözümün önünde
Çıkıp gölün yüzüne
Saçlarını bırakırken rüzgara
Gök kuşağı hazinesinin kapıları açılırdı

Ne kadarda farklı olsak birbirimizden
Kainatın ortak dengesiydi
İçimdekini elimizdekiyle avutmak
İçimdeki bu acı neydi
Sabırsızlığım ölüm gibiydi

Hangi ses içimi dindirebilir ki
Bırakın siz gidin beni
Ben zaten yoluma düşeli
Asırlarım oldu çatlak dudaklarımda

Ben dindirecek ses içimin dinlediği sestü
Bu sesse geçici bir süre
İnsanlık yüzünden
Kıyamet gibi susmuştu....

Ya devam edebilirim
Yada susabilirim
İkisi de aynı şeydi

Gencay Coşkun

Hayalinin gözyaşlarıyla

Gece öksüzdü düşlerim
Sahipsiz kimsesiz bırakılmış gibi
Donuk bakıyordu
Bir noktadan ibaret
Herhangi olası bir yere
Gece üstüne çökerdi
Karabasan gibi
Dert buluyordu insanı
Kaçsan kaçamazsın
İsyanlarda bir anı
Bastırmak için
Kendini sıkardın
Maneviyatın eylemsizliğinde
Tek damla gözyaşı akmazdı

Gidiyorken bir mevsimi
Kanatlarından tutmak zordu
Yoruyordu insanı çarçabuk
Çaresiz kabul ediyordun
Teslimiyet denen
İnmeyecek kutsal bayrağı

Hiç değilse
Denenmeden
Çabalamadan
Bir hayalin
Acı yenilgisini
Yüreğinde hissetmiyordun.
Hayalinin gözyaşlarıyla
Dimdik bakıyordun
Yarın denilen
Artık yarım kalmış zamana

Gencay Coşkun

Hayat Makinesi

Ne kadar acı çektiysem
O kadar büyüdüm
Bir yerlerde
Büyükçe bir parçasını
Unuttum çocukluğumun
Ellerimde
Asla olmayan bir
Hikayeden
Avuntular
Esintiden
Sözler vardı
Nerede nasıl
Kullanılacağını bilemediğim
Fırsat kuponlarımda
Oldu
Ama nedense
Hep kullanım tarihi
Geçikti
Yada ben gelince
Stokları bitmişti
Aklıma gelen
Başıma geldi
Yüreğime gelen
Karşıma gelmedi

Ne söz yaraları
Ne göz yaraları
Var gönlümde
Bir an bile
Aralıksız mutlu
Olamadım
Ama mutluymuş
Gibiydim
Her karanlıkta
Sessiz ağladığımda
Fark ederdim gerçekleri

Dert, keder, bela mikrobonu
Her gittiğim
Yerlere
Memlekete
Bulaştırdım

En iyisi
Herkesin iyiliği için
Çekip gitmek lazımdı
Buralardan
Bir hendekte
Bir gedik
Düşüp
Yitip gitmek vardı

Keşke ölümden
Sonra
Cansız bedenimi bırakamasam
Ne bileyim
Buhar
Ya da
Toz
Olsaydım
Gelip bir yerlerde
Konardım
Sonra rüzgar
Beni
Alır götürürdü
Şansım varsa bir göle
Yoksa bir çöle

Ne bileyim
Su olsaydım
Kıyamete kadar
Yağmur olup
Devinseydim

Kaderime
Küsemem
Kendi kendime
Yaşıyorum
Ya da çoğu kez
Hayat makinesinde
Yaşatılıyorum

Yavaş
Yavaş
Yaşamıyorum
Ne hayatı
Nede acıları
Geldi
Tokat gibi ansızın
Giderken
Pamuktan çekilen
Diken gibi
Benden beni
Alıyor
Kederler

Keder
Acı
Bela
Dert
Gelmeyince
Şaşıyorum
Acaba yolunu şaşırdı
Diyorum postada

Öykünüp duruyorum
Gelse de gelmese de
Beklediklerim
Ben artık

Yavaş
Yavaş
Bitiyorum
Sevdiklerim nerde
Ben nerede

Zorunlu bir trenin
Zoraki yolcusu
Zoraki işlerin
Amansız bitiricisi
Her görevini
Ölümüne
Kendinle
Beraber
Bitiriyor

Herkes yataklarında
Rahat rahat
Yatarken
Ben
Düşüncelerimle
Zil zurna
Sarhoşum

Artık
Yüreğim Kanıyor
Aklım gidiyor
İki kelimeyi bir araya
Bir sevdama
Bir ömre getiremiyorum
Herkes her şeye
Sevdama
Küsüyorum
Yalnızca
Yaşamaya çalışıyorum
Ya da çoğu kez
Hayat makinesinde
Yaşatılıyorum

Birisini bekliyorum
Umarım ki
Makinenin fişine
Takılır
Ya da acır halime
Yetip eziyetlere
Fişi çekip atar

Ne fişten önce
Ne fişten sonra
Her şeye küsmüşlüğüm
Gitmeyecek
Sevdalarım için
Kendimi feda ediyorum
Her şeyde ettirildiğim
Gibi
Galiba
Umarım
Yakında
Gidiyorum.....

Hiçbir zaman
Hayat makinesinde
Bağlı yaşanmıyor

Gencay Coşkun

Hep beyazdın derlerdi

Rakunutara düşünce diyarı
İnşaat Halindeydi o zamanlar;

Bana hep
"sen hep beyazdın"
derlerdi.
Aslında ben saydamdım
Neye baksam onun rengini alırdım
Demek ki en çok beyaza bakmışım

Hep saf görürdüm sevdiğlerimi ben
Mutlu olsun diye
Yağmurlarımı
Işıklarımı salardım üstlerine ben.
Hayat kirletiyordu artık
Temizlenmek renkleri öldürüyordu
Gökkuşağı oluyordum
Salıyordum renklerimi gözlerimden
Sevdiğim gözlere gönüllere
Kötülüklerimde oldu ara sıra
Cehaletten kaynaklanan
Yolların sonunu göremediğimde oldu
İnsancıl sorunlardan kaynaklanan
Hep sarıldım içimdeki yaratana
Dışından beni korusun diye
Yavaş yavaş renklerimi
Esip geçen zamanda soldurdum
Bir kovukta uyumaya çalışan küçük bir çocuğum şimdi
Misketleri çalınmış
Elinde sadece klavyesi kalan
Kendimi ihmal ediyordum aslında
Her şeyi keşfederek bulmam gerekiyordu
Cesaretim olduğu kadar
Kendimi ihmal etmeyi bile bile istedim
Ölümümde hayat süsü vermek istedim
Sevdiğlerimin içi acısın diye değil
Onlara dürüst olduğum için içimden söylüyordum
Benim rengim yoktu
Neye baksam onun rengini alırdım
Bir gün siyahlarla tanıştım
Siyahlara baktım ve onların renklerini aldım
Atamadım içimden

Evet artık
Ben siyahtım.
Bir gün büyük bir ışıktayım yok olacaktım.

Gencay Coşkun

Hepsi oyun muydu?

İnsanların yalanlarını
Vuramam yüzüne
Kuş gibide uçamam
Hayallerime dalmışım
Birde garip bir hüzne
Kendini
Sakin üzme
Yalnızlığı
Sakin çizme
İçimdir
Beni susturan
Çaresizliktir
Kan kusturan
Ezildikçe çoğalan
Sevdikçe kanayan
Dinmeyen yaralar
Hiç Bitmeyecekmiş gibi yasaklar

Hasret sona ererdi
Gözlerinde
Umutlarım yıkılırdı
Sözlerinde
Hiç yoktum ben
Hayallerinde
Ölmek korkutmuyor beni
Geçen zaman gibi
Bende geçiyordum artık
Devrilen koca çamlar gibi
Yasak mıydı yaşamak
Sevmek suç muydu
Anlayamadan sevdiğim
Hepsi oyun muydu
Taşı çatlatan
Yüreği dağılayan

Gencay Coşkun

Her bitişte

Yalancı şeyler
Bir gün biter
Sızısı kalırsa da
Geçer gider
Son dediğimiz yollar
Elbet bir gün biter
Her bitişte
Tutmasını bilene
Yeni bir şey başlar

Gencay Coşkun

Her güne inat yeniden/istanbul ayaklarımın altında [2]

Bir trafik daha başlıyor İstanbul'da
Önceki gecelerin uykusuzluğu yüzümde
Her güne inat yeniden
Yeniden nefes alıyor
Düşünüyorum,
Düşüncelerim işgal edilmiş
Çan çekişmekte
Ölmeden inadına
Ay ışığında geceleri
Sessizliğe boğarım kendimi boğazın sularında
Bin bir kelimem yüreğimde olsa da
Ölümüne susarım
Ölüme susarım

Sıkış tıkış ulan her şey
İstanbul ayaklarım altında
Arabaların park ışıklarından oluşan
Ateş böceği sürüsü
Canımı fena halde acıtmakta
Geçtiğim yerlerde
Kimlerin anısı varsa
Sızlar gibi kemikleri

Yıkılmış odamın duvarlarını özledim
Tuzla buz olan
Kışın soğuk geçiren camlarımı
Eskilerimi özledim
Kaybolan bahçemi
Yemyeşil ağaçlarımı
Yaşamadığım çocukluğumu özledim
Kir pas içinde
Kâh kumun
Kâh çamurun içinde
Saflık kokan çocukluğumu özledim
Tertemiz bir İstanbul istedim.
Doğduğum şehirde yabancılığımıza lanet ettim

Gecekonan evlerde büyürsen
Yeni yetme binalara alışmazsın
Dar gelir sana o koca yapılar
İnsanlar ücra memleketler kadar yabancı
Çocukluğumdaki gibi İstanbul'u koklamak hayal gibi
Çok fazla acı geldi bu dünya
Neyle boyarlarsa boyasınlar
Asla gerçek gibi olmayacak
Astarı tutmamış
Kiri gözüken bir dünya
Yağan yağmur gibi devinmek mi?
Taşlar gibi öğütülmek mi daha güzel?
Bir an önce gitmek lazım sonsuzluklara
Karışmak lazım kitapların kıvrımlarındaki
İki eksik söylenmemiş cümlelerin arasına.

Taksim'de bir geceyi sığdırmak lazım
O gecenin sabahı hiç olmamalı

İşgal edilmiş düşüncelerim
İçten içe bir isyanın eşiğinde
Çok fazla sürmez esaret
Hadi biraz cesaret
Uçuruma atlamak
Gerçeklere düşmek gibi
İçten içe bir isyanın ayak izlerini arar gibi
Düşmek peşine zamanında
Yakalanma korkusu olmadan
Acıların kapısını sımsıkı kapatıp
Ne kadar yükü varsa toplayıp götürmek lazım buradan
Zamanın hırsızları
Soldurduğunuz yetmedi
Doğduğum şehirde yabancıyım
Küsüyorum gibi
Susuyorum

İstanbul'da trafikte mahsur kalıyorum
Bir de düşüncelerimin içinde
Herkes tanıdık gibi
Bir önceki günden devrilmiş
Yeniden yapılandırılmış gibi

Kaçıyorum doğduğum şehirden
Her gittiğim şehrin mecburiyetinde
İstanbul'u buluyorum
Özlüyorum doğduğum şehri
Dönüyorum kentime
Yabancılaşıyorum kendime
İstiklal'e koşuyorum
Sanki bir şey varmış gibi
Lanet edenlere lanet ediyorum

İstanbul ayaklarımın altında
Yüreğim yanıyor...

Gencay Coşkun

Her ıhlamur kokusunda

Her ıhlamur kokusunda
Buluşan
Ellerimiz
Yüregimiz
Bazen de
Ağrıyan ayaklarımız
Var ya
İçimi eriten
Senin sevgin
Hayata bağlayan
Ucu bucağı olmayan
Gözlerin

Milyonlarca yıldızı koysam
Gökyüzüne
Bir tanesi
Senin yerini alamaz
Senin
Benim
Dudaklarım
Solduğumuz hava
Kadar
Birbirine ait
Bir tanem.
Benim
Başlangıcımda sensin
Sonumda.

Her ıhlamur kokusunda
Bir günümüz var
Tüm günlerimizde
Bir ıhlamur tadı var.

Benim
Tek bir adım
Yalnız seninle
Bir tadım var

Seninle
Seviliyorum
Seninle
Seviyorum

Her ıhlamur çiçeğinde
Gün yüzünü
Görüyorum
Her gün ve gecede
Yaşadığım her saniyede
Her anda
Yalnız seni seviyorum

Gencay Coşkun

Her mevsim giderken

Her mevsim giderken
Bir şeylerini bırakır geride
Beni de sen bırakmıştın
Sessiz bir baharın eşiğinde
Gözümde yaşlarım
Tufan olup yağmıştı
Çöl iklimlerinde
İçimin renginde yeşiller açmıştı
Ufkumun uzandığı yerlerde
Sonunun bilemediğim çöllerde
Hüküm sürerdi sarı sabır çiçekleri
Toprağın en yumuşak zemininde

Dur durak bilmezdi bu gönül
Kaç gün uykusuz kalsa da
İçinin en ulaşılmaz doruklarına
İsminden kaleler yapardı
En büyük sır gibi
Ölümüne içinde saklanırdı
En büyük sır gibi
Ölümüne içimdeki içinde saklanırdım

Acı bir çığlık kalır geride
Sonsuza ek içinden yankılanan
Elimle su içtiğim musluklarda
Silinmez izlerim kalır yokluğuna
Bir zamana kaçak firari düşünceler hakim olur
Her mevsim giderken
Bir şeylerini bırakır geride
Ben bıraktığın yerdeyim
Şimdilik.....

Gencay Coşkun

Her sakıncalı piyade

Her sakıncalı piyade
Gün içimizde aslında

Neye huylandıysam
Gözüme herkes tuhaf geliyor bugünlerde
Ne zaman düz geldiklerini hatırlamıyorum bu arada
Kandırılıp alınacak neyim kaldıysa dünyada
Boş hayalimi bile kullardan sakınmak zorundaydım
Birisi gelip en tatlı yerine girip de
bu hayal böyle olmalıydı öyle değil dememeliydi
kendimce, kanımca
Sana ne be insan silsilesi
Git kendi hayaline kendin iliş benimkinle uğraşma
Hayal kurmaktan başka neyim kaldıysa
Zor anımda sizinle
Zopa nasıl öttürülür bedende oynayalım dimi efendim
Birde pis acıtırım, nede olsa alışkanlık
İnsan müsfettelerinin tozunu atıyorum
Kaşınma vakitleri geldiğinde
Nasil tıpış tıpış gelirler hayalin üstüne
Acıtamam dayak yesem bile
En azından üstünü pisletirim adamın griliklerimle
Sana ne be insan silsilesi
Git ait olduğun cehenneme
Benimle uğraşma,
Kim demiş maydanozlar tarlada yetişir diye
Pekala aranızda asalak olarak yetişip kök salanları da var.
Karta kaçsalar da sataşmaktan kendilerini alamazlar
Deli bile değil bunlar
Deliliğin yürek yakan bir asaleti olur en azından

Her şeyi çok mu biliyorsunuz
Bildiğiniz size
Bildiğim bana
Çıkın gidin dünyamda
Benim tastamam
Altı okka aklım
Kainatta kadar yüreğim var
Bana da isteyene yeterde artar bile

Emma su kaçırmamak lazım
Çalışan bilgisayarın iç akmasına
Bir çarpılırsın ki şaşıp kalırsın akşama
Meymenetsiz şahsiyetsiz kişilikler
Para güç dediğin
Kutunda kefen olmaz üstüne
Hor görmen kardeşini niye ha
Sorarım mendeburlar size
Durduk yere insanı bu kadar kızdırıyorsunuz
Neyi alıp nereye götürecekseniz
Ki bugüne kadar götüreni ben hiç görmedim
Götürülen siz oluyorsunuz dört kollu üstüne

Toprakla öpüşmeden akıl başınıza gelmiyor maalesef

Büyük harmanda görüşmemek üzere
Mümkün ayrı tarafta olalım

Her sakıncalı piyadenin
Ölümü sakıncalı ölümü olur
Piyadenin ölümü en şerefli teslimiyeti olur

Gencay Coşkun

Her ses gökyüzünden sahibine ulaşırdı

Her ses gökyüzünden sahibine ulaşırdı
Her ışık durmadan yoluna devam ederdi
Zaman çok aciz bir ölçü biriminden
Başka hiç bir şey değildi
Yaşadıklarımız çok büyük bir fanusun içindeydi
Ve biz bu fanus içinde o kadar küçüktük ki
Fanusun camlarını bile göremiyor
Hapisliğimizin farkına da varamıyorduk
Onları yıldızlardan çok uzak sanıyorduk
Aslında hiçbir şey o kadar büyük değildi
Ve hiçbir şey de o kadar küçük değildi
Soluduğumuz hava dahil
Bizi biz yapan her şey içimizdeydi
İçimizde koskoca bir evren
İçimizde koskoca bir nehir akardı
Biz onların farkında bile değildik

Niye ölmek zorundaydık bilmiyorum
Merak ediyorum içimden
İsyan etmeden kabul ediyorum
Niye düşman olmak zorundaydık bilmiyorum
Gönlümde kardeşliği büyütüyorum
Niye uyumak zorundaydık bilmiyorum
Gecenin güzelliğini kaçıryorduk
Bu yüzden mi nedir?
Çok az uyuyordum.
Yoruluyordum zamanla küsüyorum
Hayat denilen kırmızı çizgilerle
Kanı döken döktüren
Kavgayı atmosfere düşüren her şeye
Ve herkese kızıyorum
Hayatı zehirleyen parçacıklar
Aklımızın kıvrımlarında saklıydı

Bir damla düşer gibi düşüyoruz yeryüzüne
Dalgalarında hayatı buluyor
Kıvrımlarında karışıyorduk özümüze
Gökyüzüne hasret
Bakıyoruz bize verilene
Ve en büyük oyunu oynuyoruz bedenlerimizle
Geldiği gibi gidiyoruz
Vakitli vakitsiz
Bir ağacın düşen yaprakları gibi
Toprağımıza
Bilinen en karanlık özümüze düşüyoruz.

Gencay Coşkun

Hırpalandık

Hırpalandık
Düşüyorduk gönülden
Gözden iraklaşıyorduk
Kimsenin müdahalesini istemiyordum
Kendi kendime
Müdahalem bana yetiyordu zaten
Huzur alınacak
Nöbetçi eczaneler aranıyordum
Yıkıntılar arasında
Şahipleri gitmiş resimler buluyordum
Üzülüyordum
Anlık hayat kopyalarının
Sahipsizliği de acıyordu yüreği
Sayısal bir ifadede donuyordu hayat
Binlerce sıfır binlerce bir dans ediyordu
Ay ışığında bir yerde
Yakalamak mümkün değildi
Gidenleri
Gidişleri hep tek yönlüydü
Haklanıp
Haklanmamak
Hakkın olduğu yerde
Haksızların haksızlıklarında zordu
Bu zorluklar içinde
Çıldırılmamakta zordu
Çıldırılmakta zordu

Ekmek gibi ufalanan yürekte
Neler törpülenmişti
Biriktirdiğim tüm gazoz kapakları
Kıramadığım tüm komşu evlerin camları
Olmayan bisikletimden düşüp yaraladığım dizlerim
Çamur içinde kaleciğimle
Hayatta hayattan tutamadığım şutlardan
Yediğim ofsayttan gollerim
Hakemlerin görmediği

Büklüm bükümdü içim
Son hecemdi
Pes dediğim
Son gecemdi
Bitsin artık dediğim.
Hırpalanmışım ama hiç hırpalamadım.....

Gencay Coşkun

Hiç ağlamadığım kadar

İçimi dökcek temiz sayfa gelecek
Birazdan ve ben
Hiç ağlamadığım kadar
Ağlayacağım bu akşam
Sabahı, Rüzgarı,
Çiğ düşmüş çiçekleri
Doğacak güneşi
Görmeyecek gözlerim bir daha
Işık özüyle
Yoğrulup yıldızların
Yamalarını kapatacağım
İçim acısa bile
Sevdiklerimi bir daha üzmeyeceğim
Son gidişim sessiz olmalı
Ama birazdan
Hiç ağlamadığım kadar
Ağlayacağım
Gözlerim şişene kadar
Aralıksız ağlayacağım
Sıka sıka
Geçmişti gürültü patırtıyla bir ömür
Geride bıraktıklarına
Üzülün demiyeceğim
Ben sıkmaktan
Çocuk gönlümlle
Büyük olmaktan
Çiçeğe böceğe öykünüp
Her gidende
Her dertte ayakta kalırken
Sessiz ama dimdik
Ağlamak isterdim sonsuzluğa
Sırası gelmişken
Hiç ağlamadığım kadar
Ağlayacağım
Ne kadar çok yazsam
O kadar az anlatırım kendimi
Bir daldan düşmüştüm
Gamzesi çok üzümüştüm hem beni
Hem de sim siyah gülümü
İçim yanmıştı
Ağlamak istemiştin
Siyah gülüm ağlarken
İçim sel olmuş akarken
Dimdik ayakta
Korumuştum
Sevdami gömmüştüm
Gönlümün susuzluğuna
Her düştüğümde
Acımişti bir yerlerim
Güzel güne hasret
Şırmak isteyen kalbim
Kendini taşıyamazken

Kaç yüreği kurtarmak isterdi
Korkum yoktu Allah tan başka kimseden
Birde sevdiklerimin üzümesinde
Gamzesi üzmüştü beni
Beddua etmedim hiçbir zaman
Bu gece giderken
Affettim tüm üzenlerim
Yüreğimi derinden çizenleri
Son kez kokladım
İstanbul u
Diğer memlekette
Son tadı damarlarımda
Hissetmek ümidiyle
Ağladım
Usul usul akmak istedim
Sevenlerime
Doğru ya onları üzmem istemem
Gidişim
Suskun olmalı yine

Hiç ağlamadığım kadar
Ağlayacağım bu akşam
Boşuna yıkamasınlar beni
Kendi göz yaşlarımla boğulacağım.....

Gencay Coşkun

Hoş geldin hecem

Hoş geldin hecem
Nerelerdeydin nasıldın sen
Yalnız bir başıma ben
Bir anlamsızdı dünya
İki dünya zaten hiç olmamıştı yan yana
Beni sakın sorma
Sen gelmeden az önce dikip bitirdim kefenimi
Hiç ama hiç konuşmadım kimseyle yeminlen sen gibi
Pusulü hain bölgelerde
Hep suskundum

Elimdekiler mi?
Düşen yıldızlardı sadece.

Hayır, ben koparmadım dallarından
Bunlar düşlerimden düşenlerdi.

Ne mi yapıyorum?
Birleştirip bayraklar yapıyorum
Gönlümdeki tepelere durmadan dikip
İnadına inadına dalgalandırıyorum.

Sen giderken
Küsülüydüm ben kendimle
Zamanla alıştım kendi kendime
Kelimeleri yitirdim önce teker teker
Aynalardaki beni tanımaz
Kaçar göçer isyanda bir renk olurdu silinmeyen
Sen yokken ben
Hep suskundum hecem
Yan yana gelip bir kelime
Kelimeleri bir cümleye
Bir cümleyi bir hayata yayamadık
Damlara kurusun diye serilen tarhanalar gibi
Her rüzgâr ayrı savurdu bizi
Darmadağın kaldım
Asla toparlanmadım sustum
Onca cümle içinde yalnız ve karanlıktım

Tam çıkarken aksi gibi sen geldin hecem
Yüzyıllardır tutup da içime sakladığım gözyaşlarımı
Şimdi seninle sebepli dökülüyor
Sıyrılan bir içim oluyor ister istemez

Sen gelirken ben nereye mi gidiyorum hecem?
Bu sefer senin geldiğin yere ben gidiyorum.
Gidebilmenin acısını yutmuşken ben
İstersen beni bulabilirsin hecem.
Ama sakın sen yorulma
Yüreğinden geçenlerden biriydim sadece
Bıraktığında bir ben olsun ne çıkar dimi hecem

Gittin diye kızdığımdan söylemiyorum ki hecem bunları
Bu sadece güzel bir hayata uzanan kelimeyi
Olmadık gidişinle tamamlayamamanın acısı sadece hecem
Giderken de seni götürmeyecek olmamın sancısı birazda

Hoş geldin hecem
Ağlaya ağlaya ben

Gencay Coşkun

Hüznüm düşünce üstümden

Hüznüm düşünce üstümden
Çırılçıplak kalırım
En ufak rüzgarda
Üşürüm ölüm gibi
Suya öfkeli
Toprağa sevdalı
Bir aşk başlar yürekte
Adım başı yalnızlığımı ararım
Kirli yüzlerin içinde
Hüznüm el olduysa bana
Sığınacak tek kalemde düştü demektir
Hüzünde çiçekler yetiştirim ben
Rengarenk kırmızıya çalan siyaha sevdalı
Kokusunda cenneti barındıran
Haramdan olabildiğince uzak
Hüznüm düşünce üstümden
Kaybolmuş bir mezar gibiyim
Bir tanıdık yüze
Bir tanıdık sese hasret
Sevdası müebbet

Yazın fermanı gidiyorum ben
Dönersem namerdim.....
Tarlamdaki toprak çeker beni

Gencay Coşkun

Hüznün etiketlerini yapıştırdım gökyüzüne

Hep eksigim
Hep yarım
Düşüncülerim uyutmuyor
Fırtına dinmesi lazım
Uğultu kulaklarımda
Sığınmalık duraklarımda
Gelmeyecek bir geceyi beklemek
Bitmeyecek bir acıyı perdelemek
Ne haddime
Hayal kurmak senin neyine
Akıllara zararım ben
Aklıma da

Çok pis bir göz değdi
Fena düştüm ağırlıkların altına
Parçaları yapıştıracığım derdinde
Hüznün etiketlerini yapıştırdım gökyüzüne
Sökmemek lazım
Söktükçe kanar yaralarım

Kıyamete az kala
Dinmedi fırtına

Gencay Coşkun

Hüzün Çiçeği

Deniz böyle mi yarılırdı
Bir diyeti alır gibi
Kesiyordu umutları
Yönü belirsiz hain rüzgar
Eklenen günlerini
Fazlasıyla eksiltiyordu
Bir hesabı olmalıydı yaşanların
Muhasebesi uzun sürüyordu

Çiçek açıyordu
Ne toprağında
Ne suyunda
Ne huyunda
İçinin en kaybetmiş coğrafyasında
Kalanla giden arasındaki savaşta
Yürek kalıntılarında
Umut kırıntılarında
İklim ölür gibi değişiyordu
Terden terleyen tenler
Tütsü zamanlarında
Bin bir renk rüyalarında
Göç uykusuna kaçıyorlardı

Garip bir iç kalıyordu
En gerilerde tutunamayan
Sevda susuyordu
Dudakları kupkuru
Kırmızının ihaneti
Toprağa yaklaştırıyordu içi
Kökleri derin bir acılı sarmaşık gibi
Bir çiçek büyüyordu
Işıksız
Sevgisiz
Kanlarla beslenen
Soğuk demirle tavlanan
Bir çiçek büyümüşü

Kopardım yüreğim gibi
Kanlar içinde
İhanet kırmızılar içinde
Parmaklarımdan süzülen
Al işte Hüzün Çiçeği
Soğuk bir gelecekte

Tohum verecekti
Alıp onu son kez gönlüme
Dikecektim

Gencay Coşkun

Hüzün çiçeğim - Hüzün soluyorum seninle

Hüzün çiçeğim
Hüzün soluyorum seninle
Biliyorum senin suçun değil
Bu derin manasızlık

Bu derin manasızlıkta
Hüzün çiçeğim
Hüzün kokluyorum seninle
Biliyorum senin suçun değil
Bu garip yalnızlık

Bu garip yalnızlıkta
Hüzün çiçeğim
Yıkıyorsam dünyayı
Bir sebebi var tabi ki
Küsüyorsam sessizce
Bir sebebi var tabi ki

Bir sebebi olmalı hayatın
İşine gelene göre değişmeyen
Tek bir sebebi olmalı
(Ben biliyorum yine susuyorum)

Kahverengi mevsimlerde
Sarı yazları özlerken
Kahverenginin hakkını vermek lazım
Esir düştü gönlüm
Hüzün çiçeğim
İçimdekilerden ancak bir seni büyütebildim
İçimdekilerden ancak bir sen anladın beni
Asıp kesmek lazımdı birilerini
Kırmızıları sadece güller içindi
Dünyaya başka şekillerini çizmemek gerekirdi

Ne su istersin
Ne toprak
Benimle büyür gidersin
Hüznümün çiçeği
Canımın yoldaşı
Karnımın ağrısı
Başımın püsküllü tacı
Delilik kıvamını aldık çoktan
Ne de olsa biraz da mayamda
Ne de olsa çokça da kanımda var

Bu garip yalnızlıkta
Hüzün çiçeğim
Bir tek senin yüzün
Gülüyor benim yüzüme
Seviyorum hüznüm
Seviyorum seni hüzün çiçeğim
Kaybettiklerimden kolyemi taşıyorum boynumda

Sustuklarımdan çok keskin bir kılıç taşıyorum ellerimde
Bir vuruşta kainatı yarabilir miyim dersiniz
Bilmiyorum en azından denerim diyebilirim
Yaramazsam da kainatı ortadan
Denemedim demem
Yaramazsam da kainatı ağır bir yara verebilirim

Seninle büyüyorum
Hüzün çiçeğim

Herhangi kahverengi mevsimde
Seninle öleceğim hüzün çiçeğim
Biliyorum
İşte o zaman ilk defa toprağına kavuşacaksın
Biliyorum
Benim için benimle beraber son açacaksın

Hüznümün çiçeği
Al götür beni....

Şiir Notu:
(Şiir Notu: Olur mu demeyin bende bilmiyorum
içimden geldi, gitmeyin bunu da yazdım)

Olan ve olacak zamanların en büyük zahmeti
Yaşamak zorunluluğuydu
Gözlerinizi bir kere açtığınız zaman
Onu ölümün bile asla kapatamadığının
Bir farkına varın lütfen
Neyle büyüyorsak
Neleri büyütüyorsak
Ondan bir parça alıyor
Ona bir parçanıza veriyorsunuz
Derin sonsuzlukta
Size düşen parçalarınız
Sevdiğiniz ve istediğiniz parçalar olsun.
Hissedebildiğin kadar güzeldir yaşamak
Hissedebildiğin kadar yalnızlıktır hayat

Hüzün bile çiçek verebiliyorsa
Büyütmekten korkmayın
En azından kendinize ait saklı bir bahçeniz olacak gönlünüzde
Bahçenizde ne isterseniz onu yetiştirirsiniz
Bu güç sadece sizin elinizde.....

Gencay Coşkun

Hüzün kıyılarında

Hüzün kıyılarında
Saatler geçmezdi
Ne başı belliydi
Ne sonu belliydi
Karşında çıkmalık umutlar
Kollarında sargı bezli yaralar
Olurdu
Olmasa durulurdu
Bu su
Bu su çok soğuktu
İç ısıtmak için
Göç etmek lazımdı
İçler göçü
Hiç mi hiç kaldırmazdı

Hüzün kıyılarında
Hüzün tarlaları olurdu
Doğal ürünüydü
Hüzün çiçeği
Serseri arılar
Acı bir bal yapardı
Dile düşse bir damlası
Kelimeler susardı
Susan kelimeler
İçleri acıtır
Çıkmak için
Bir yara
Bir gedik ararlardı
Çıktıklarında
İçi hep kanatırlardı
Dışarı atarlardı
Kimsesiz
Şahipsiz
Ömürlere
Yeni bir ömür katarlardı

Gencay Coşkun

Hüzün Yağardı

Ayaklarımdan
Yüreğime işlenen
Bir hüzün yağardı
İçim
Dışım
İliklerim
Hüzün olur
Görünen gökyüzüm
Hüzün kokardı
Gönlümde
Güzün rengi
Ellerimde
Hayal kırıklıkları
Tutunamamış
Açmak zorunda
Kalmış bir tohum gibi
Yalnızdım

Hayat çoğu
Zaman
Sanatsal değeri
Anlaşılamayan
Tartışıl原因ayan
Tek gösterimlik oyun
Gibi gelirdi Bana

Ben bana aldırılmazdım
Ama hayat fena halde
Aldırıyordu
Ve hiç ama hiç acımıyordu

Açan çiçeklerim olmadı
Çokça sararan yapraklarım
Kırılan dallarım oldu

Her şeye rağmen
Güneş her gün farklı doğardı
İçime
Ama her akşam nedense
Hep aynı batardı yüreğime

Hayata uzanan yerlerim
Fena halde ağrıyordu
Her uzanış
Bir küskünlük getiriyordu
Her küskünlük
Hep yalnızlık
Her yalnızlık
Tek bir anlamlı
Anlamsızlık veriyordu

Yenilir yutulur

Tadı yoktu
Yaşadıklarımın
Zoraki rejimler
Yapıyordum

Yenilmiş
Hüzün dolu insanların
Hayalleri
Bir kibrit kutusu
Kadar küçüktür

Sorsan onlara
O hayalleri
Nasıl da büyüktür

Hüzün yağardı
Caddelere
Bir sokak lambasından
Görürdüm
Oynaşan damlaları
Yağmasını bile kıskanırdım
Çok fecide ıslanırdım

Hangi hikayeye başlasam
Hikaye bana kendini veremezdi
Hep bir yerleri
Özellikle de sonları
Tanıdık gelirdi
Bir modernlik havası
Sarmış yeryüzünü

Hiçbir hikayeye
Göründüğü gibi asla
Modern değildi
Görmek isteyen görürdü.

Hüzün yağardı
Ben ağlardım
İçim içim

Gencay Coşkun

Hüzüdü

Kendi içime çekilmiş
Hasadı bekliyorum
Sesli sessiz
Bir yerlerde bir düşün vardı
Düşmesini bekliyordum
Dertli dertsiz
Yorgundum geceleri
Huzurluydum hüznümde
Nereye gitsem peşimdeydi
Nereye gitsem bendi hüznüm
Hüzün hep içimdeydi
Ne zaman bir yere
Bensiz gitmişti ki

Avuçlardaki maşum terlemeyi kurutan
Yeni açan çiçeği solduran bir tabiatı vardı
Hüzüdü ve yalnızdı
Kime bulaşsa
Yalnızlık kokardı
Çürüyen bir çınardı
Zamana öfkeli
O kadar şeyi gösterip yaşatacak ne vardı
Ya da ne yoktu
Yaşanmamışlığın sancısıydı
Kuşlara atılan mısır tanesiydi umut
Kime atarsa onun elindeydi
Doymalık hikayelerin sonu

Bir yıkık kenti
İçi kırar geçerdi
Hüzüdü ve yalnızdı
Aklıma istemez kusardı
Alışamadıklarını
Alışmak zorunda olduklarını
Terli bir coğrafyaydı
Derinlerde hayat çatallaşırđı

Gencay Coşkun

Ihlamur kokardı

Ihlamur kokardı
Demi yüreğinde
Bir tanecik sevdamdı
Gülcük açardı
Yanaklarında bahar
İç ve dış diyarlarında
Bambaşka uçardı
Kupası elinde Kartal

Bükülen dudaklarında
Aklım erirdi
Olduğu kadar
Hışırdayan bir yaprak
Gülümseten bir oyun olurdu
Ufacık ayaklarında

Neye baksa
Gün olurdu
Neye kızsa
Güz olurdu
Ellerinde zaman

Düşsü bir peri gibi
Elinde görmediğim
Bir değnek vardı sanki

Yanında ayaklarım
Hep yerden kesikti

Ihlamur kokardı
Yollar
Çalarken Çiçeklerini
Yakalanırdım ellerimde

Gencay Coşkun

Irmaklar hep yalnız akardı

Solgun anılardı
Rengi bambaşka diyarlardı
Ne gökyüzü gökyüzüne
Ne yeryüzü yeryüzüne
Benziyordu
Belki birazcık
Benzetiliyordu

Bir garip yeşildi
Küçük volkanların kustuğu
Beynimde
Gri Bulutlar vardı
Dokunsalar
Yağacaklardı

Irmaklar hep yalnız akardı
Bense yağmura camlardan bakardım
Demini çoktan almış çayım
İçtikçe uykusuzluğa
Sözde bahanem olurdu
Çakmaklardı hediyelerim
Ömrümde sigara içmemiştim
Bahardı başımı döndüren
Hayatta kıştan başka mevsim tanımazdım
Yeni gelen baharla
Az önce tanıştırdım
Konuştukça yeni gelen mevsimle
Nedense bir garip tanıdık geldi
Sonradan öğrendim
Kendi yağmurlarımda
Islanmayı
Eritemediğim duygularımı
Islatmayı
Tüm baharlar benim için
Islatırdı dünyayı
Toplanırdı damlalar
Akarlardı bir yerlere
Ama
Irmaklar hep yalnız akardı

Düşünmek
Zorunda olmadığım
Anlarım
Savunulmadan geçen tek bir günüm
Ve bir sinema
Sinemada uzun bir film
Filmin sonu
Benim sonum olsun

Gencay Coşkun

Işıksız bir halkada

Sevgi biter miydi?
Gün biterdi
Aşklar unutulmuştu
Kıpraşmanın baharında
Yaşanan herşey boş
Her saat anlamsız
Sonbaharda savrulan
Yapraklar
Ve ömründen geçen
Günlerin
Farkı nedir ki

Dünya yakılırdı
Sevgisiz odamda
Işıksız bir halkada kalırdım

Gencay Coşkun

İçim bin bir hasret

İçim bin bir hasret
Yüreğim kayıplar şehrinde
Bu şarkıda neyin nesi kulaklarımda
Ağlatıp duran

Zorunluluklardan bir kolye
Takmışım boynuma
Üstüm başım yırtık pırtık
Yüreğim kırgın
Çok kırgın
Bronz bir hikâye olup çıktım
Çokça küstüm
İçimle bende gittim
Kederlerin yüzü sıcak
Yarası derin oluyor
Hangi bıçak deyse
Süründürüyor zamanı
Köreliyor en keskini bile

Ne zaman bırakacaksınız yakamı
Hiç bilmiyorum
Ceviz kabuğuma çekilip
Kendimi yaşlandıracağım günleri istiyorum

Kimseye ah etmeden
Kula kulluk etmeden
Bir ömrü şerefle teslim edebilmek istiyorum

Gözlerim nemli kahverengi mevsimine girdi
Kuruyan yaprakların
Hişirtisinde sakladım kendimi
Sustum kurudum
Hiç üşenmedim
Kendimi sakladım
Kuruyan yaprakların
Hişirtisinde

Kimse bilmiyordu
Ölüyordum günden güne
Sönen bir volkandım
Herkes beni patlayacak sanırdı
İçimi yakalı asırlar olmuştu
Geride göstermelik bıraktığım
Deli bir heybetim vardı

Birde size görünen suretim

Gencay Coşkun

İlim bilmediğimi sananlar

İlim yaratana anlamaksa
Sonsuza kadar öğrenciyim ben
Her gün yeni bir şeyleri görüp
Her gün yeniden aşık olurum
Ona ben.
Gözlerim dolarken
Gözlerimde Onun izi vardır.

Yazdığım her satırda
Onun bir sözünün dosdoğru izi var

İlim benim yüreğimde
İlim benim beynimdedir
Tek kılavuzum
Tek okuduğum
Biricik Mesaj'ım dır.
İlim Mesaj'ı adam gibi okumaktır.
Mesaj'ı anlamadan seslendirme yapmak
Ona hakarettir

İlim bilmediğimi sananlar
Yoğun aldanıştadırlar
Gözleri sadece
Onlara gösterilen dar pencereyi görüyordur
Sen neyi biliyorsun ve
Ben neyi bilmeden yazmışım
Kelimelerden deryalarım Ona
Her satırım ona doğruyken
Görmezden gelmek niye

İlim yolunda bir yolcuyum
İçinde geziyorum gariban gariban
Baş ucundakini okusan
Ne anlattığını bilerek
Sessizce içine döken garibi anlardın
İki sözü anlamak için
Temiz bir kalbin olsun yeter....
O yol bizi dosdoğru bulacaktır.....

Not: Bilmeden, sevmeden bir şeyi asla yazamam.
Bir günah işledik ve buradayız
Ben gideceğimiz günü iple çekiyorum
Çünkü oraları özlüyorum
Buralarda bana göre
Artık bir şeyler yok.....

Gencay Coşkun

İncecik bir rüzgâr eser

Düşün içine
Bir düşünce
Çıkman imkânsız
Griliklerin içinden
Yada adını koyamadığın renklere bulanmış
Yitirilmiş bir şehrin sokaklarından

Öyle garip öyle kimsesiz gezersin ki
Kendini sana hatırlatacak hiçbir iz bulamazsın
Yitirilmiş bir şehrin sokaklarında
Düşüncelerin dağınık
Saç sakal karışmış
Perişan bir haldesindir
Bakanlara umursamazsın
Sadece sen yürüdüğünü sanırsın
Sonradan yaratılan ve nefes alan hiçbir canlıyı hatırlamazsın
Küçücük çatında
Kimsesiz ağlarsın
Ağlayabildiğin ve çaktırmadığın kadar
İçine yara olmuştur
Kapkara baharın sancısı
Bir daha yeşil görmek istemezsin sanki
Her çiçek elinde kuruyup gider gibi
Kendi küslüğün yüreğinde
Kuruyup savrulmak istersin
Bir rüyaya inanırken
Kâbusun içinde ebediyete uyanmak çok zor

İncecik bir rüzgâr eser
Ruhu alıp bedeni düşürür toprağına
Çırpınmazsın bile
Geç kalmışlığına kızarsın üstüne birde
Huzur veren derin bir yalnızlık kaplar üstünü
İklim sonbahar olur
Üstüne yağar toprak
Yağmuru iliklerine kadar hissedersin
Yetiştirmen gereken bir şey yoktur artık
Neyin varsa seninle beraber teslim olmuştur

Bir kere uyudun mu?
Asla uyanmak istemezsin
Ne kâbusun vardır
Nede binbir kuyruklu derdin.
İncecik bir rüzgâr eser
İlk defa gerçek olduğunu hissedersin
Bir çocuğun bakışındaki
Tatlı bir düş olursun
Bir daha da düşmezsin düş kırıklıklarına..
Yetişmiş bir fidanı teslim edersin sahibine....

Gencay Coşkun

İnsan Kalıbı

Hayatın derin manasında
Negatif güçlerin etkisi altında
Pozitif tavırlarım oluyordu
İklimlerim karışıyordu
Alnımın akına
Terlemelerim bahaneydi
Gündüz vuran duygu fırtınalarında
Çer çöpün içinde
Gazoz kapakları biriktirirdim
Geleceğe yatırımlarım
Beyin görmemiş anılarım olsun diye
Yanmamış Kibrit çöpünden
Evler yapmazdım
Ansızın yanıp kül olmasın diye

Güneşi herkes severdi
Herkes isterdi
Ama çok az kişi tutabilirdi
Tutanları da
Yüzümüze değen ışıklar haricinde
Bir daha görende olmazdı
Elinde yüzünde gözünde
Güneşe yaklaştıkça
Dıştan içe
Derecesi yüksek yakardı
Ortalık fena halde kokardı

Bembeyaz göz boğan karlar yağarken
Yürürdüm yollarda
Ayaklarımın tatlı sızısı
Yüzüme kadar vururdu
Terkedilmiş sırası beklenen bir yalnızlık olurdu
Ne yana baksam
Yolun başında sanırdım kendimi
Yolun sonunu hiç bilemezdim
Kim bilir belki de gelmiştim
Bu beyaz yangınlarda
İçim fena halde soğurdu
Görüntüyü bozan
Sosyal hayata alışan
Tekil bile tehlikeli
Çoğulcu kargalardı

Sıkmadan kendini
Umudu yakalamak imkansızdı
Böyle konulduysak insan kalıbına
Dışarı çıkamıyorsak
Düşüncelerimize kimse gem vuramazdı
Yitik bir insanın en tehlikeli gücü
Düşündükleridir.

Gencay Coşkun

İnsan oluyorduk

Karlı bir dağdı
Zirvelerinde ölüm beklerdi
Soluk soluğa kalsam da
Çıkmaktan usanmazdım
Ne yana baksam hep sen vardın
Kan ter içinde kalırdım
Geçit vermeyen kayalıklarında
Gün bu kadar güzel gözükürdü
Bembeyaz zirvende
Eteklerinde bir yeşillik
Karınca sürüsü şehirdi
O kadar uzaktan beni ürkütemezdi
Kötülükleri bana uzanamazdı

Morarsa da ellerim
Ecelim sendin
Yolum sendin
Senden başka anlamım
Senden başka sığınağım
Umutlarımdan başka
Sancağım yoktu

Yolsa bizimse
Yürümek lazımdı
Yorulmak lazımdı
Uğruna yoruldukça
İnandığımız gökyüzü
Bizim oluyordu

Bizim oluyordu
Zamanın sayılmadığı diyarlar
Bizim oluyordu
Hiç olmadığı kadar insanlık
İnsan oluyorduk
Bugüne kadar hiç olmadığı kadar

Gencay Coşkun

İstanbul ayaklarımın altındaydı

Anlamsızlığın ortasında
Ucu bucağı olmayan bir dağdım
Adım dağlıydı
Gönlüm bağlıydı
Üzümün fazlası da
Bekletilmiş suyu da zararlıydı
Tüm sokaklarım tutulmuştu
Bana bir tek çatılardan yollar kalmıştı
Yüksekten korkamazdım ama
Bu çok çatılar tehlikeliydi
Kiremitlerden büyük şehir
Ayaklarımın altındaydı
İstanbul ayaklarımın altındaydı
Hafif bir kaydın
Yandın
Şehrin yekpare ayakları
Altında kalırdın.
Niye peşimdeydin İstanbul
Sıkılmadın benden
Benim gibi niceleri vardı
Senin sarıp boğan ellerinde
Hepsinin suyunu sıktın
Akıttın kendi denizine
Çatılarından çok görkemli gözüküyordun
Her yerde ışık
Her ışıkta ayrı bir hikaye vardı
Kaçıp gitmem lazımdı
İmkansızlıklar içinde
Mucizeler yaratıp
Mutlaka bir şeyler yapmam lazımdı
Hikayeleri görmek istemiyordum
Hepsinin sonunda
Hep ölüm vardı
Ölüme kadar geçen sürede
Mutlaka bir şeyler yapmak lazımdı
İstanbul ayaklarımın altındaydı
Yürüyordum kesme taşlı yollarından
Çıkıyordum çatılarına
Damdan dama atlayan
Kediler gibi dolaşıyordum
Her yerde gözümü bırakıyordum
Kaç yitip gidecek insana rastlayıp
Ait olduğu kaldırımlara gönderiyordum
Beni görmeleri gerekmiyordu
İstanbul un çatısından atlayan
Onun tam kucağına düşüyordu
Bir ağacın meyvesi gibi dibine düşüyordu
Kucaklar ölüm doluydu
Çatılardan yollarım bitince
Çaktırmadan kılık değiştiriyordum
Ben, ben olmayınca
Ben dahil kimse tanımiyordu benim

İstanbul ayaklarımın altındaydı
Ne kadar çok insan vardı
Her gün yüzlerce yüzü görüyordum
Nasıl bir fabrikaydı
Her saniye iş başında
İstanbul un gecesi gündüzü ayrı olmazdı
Hayatlar devamlı akardı
Yürü, yürü bitmezdi yollar
İstanbul ayaklarımın altındaydı
İki kalem bir oda
Yarım bir çatı arası
Dağlının mağarasıydı
Bir pencerem bile yoktu ki
Yıldızları görseydim
Öyle uzaklardı ki bana
Baksam ne olacaktı sanki

İstanbul ayaklarımın altındaydı
Çabuk yaşlandırıyordu
Her ışıkta bir hikaye
Her karanlıkta sonu kanlı
Bir efsane yazılırdı
İstanbul un acı bir tadı
Tatlı bir düşü vardı gönüllerde
İçmeden bilemezdin tadını
Bir kez içtin mi
Boynuna ömürlük belayı sardın demekti
Yağmur yağanda şenlik olurdu
Sokak lambalarında
Seyirlik damlalar olurdu
Şicim gibi düşerlerdi yerlere
İstanbul ayaklarımın altındaydı
Bu yağmurlarda
İç dış hep ıslanırdı
Gece gündüz İstanbul'dan
Işık eksik olmazdı
Bu ışıklar sönmeden
Hikayeler asla bitmezdi

İstanbul ayaklarımın altındaydı
Benim ışığım sönmüştü

Gencay Coşkun

İzim kalmasın isterdim

İzim kalmasın isterdim
Bastığım kaldırımlarda
Koştuğum oynadığım sokaklarda
Sessiz bir ışık gibi
Görünmeden bilinmeden
Geçip gitmek isterdim
Karla kaplı dağlardan
Kum dolu çöllerden

Taştan evlerim vardı
Kapısında adlarım yazılı
Damları toprak doluydu
Derken günler geçerdi
Otlar biterdi
Köklerim derindeydi
Mevsimler geçerdi
Köklerim kandaydı

Sessizdi evlerim
Bir gece bile uyumamıştım
Çatılarımın altında
Yolları kaybolmuştu
Yolları dikendi
İçim yalnızdı
Çok yalnızdı

Esip geçmek isterdim
Hiç değmeden
Yeryüzüne
Sonsuzlukta kaybolmak
Kuyruklu yıldızların peşine takılmak
Yangınlarda deliksiz uyumak isterdim

Eski kavimlerin
Güne uzanan anıtlarında
Asla okunamayacak yazılardım
Bin bir duyguyu
Bin bir günahı anlatan
Taştan kalıntıların
Hep iç taşıydım
Acıyla örülen duvarlarım
Sevgiyle yıkılırdı
Asla gün görmeyecek
İçlerim olurdu

Şifremi yaratana verip
Geçip gitmek isterdim
Hiç adım atmadığım ormanlarda
En vahşi hayvanlarla oyun oynamak isterdim
Adilere, kalleşlere, ömür törpüleyenlere inat

İzim kalmasın isterdim hayatta

Günü gören gözlerime
Eziyet edilirdi
Griliğin dünyası gösterilerek
Gözlerim akı kararırken
Bir sabah çiğ düştüğünde
Günle beraber uçup gitmek isterdim
Gidebildiğim kadar.....

İzim kalmasın isterdim
İzimden gelen olmasın diye...

Gencay Coşkun

Kaç mumluktu?

Kaç mumluktu
Tavanımdaki ampul
Ciliz odamı
Güneş tadında doldururdu
Yeterdi artardı bana
Zaten kendini bilen için bu ışık

Oysa bu ışığı
Hiç gönlü görmeyenlerde vardı
Umutla oynanırdı
Hayat oyunu

Her yerine bir çentik atılırdı
Falanca tarihte ben buradaydım
Unutulmak korkusundan yazılan
Aslında bir zamanlar vardım mesajıydı

Sonra mı?
Silinirdi mesajlar zamanda

Sabahı akşamı karışsa da hayatın
Sonu karışmıyordu
Hep aynı yere akıyordu
Yalandan güçler bulup
Peşine kurtarıcımız olur diye
Üşüşen balıklardık
Yar kollarında ölümü beklerken
Otobüs duraklarında kalanlar olduk kimi zaman

Kimi zaman
Küstük
Kimi zaman
Coştuk

Hayatımı?
Sonuna kadar
Yaşadık
Bir biçimde
Çok biçimde
Başka bir biçimde

Ama tek bir biçimde
Aynı yere gittik.

Gencay Coşkun

Kafiye uysun diye

Kafiye uysun da
Şekil yerine otursun diye
Yazmadım ben şiirlerimi
Bir ölçüm bir sınırim yoktu ki benim

İçimden geldiği gibi
Kendime öykünerek yazdım
Yaşadıklarımı, duyduklarımı
Duymak istediklerimi
Ya da duyurmak istediklerimi

Her diken batışında
Her gül açısında
Tavşandan şapka çıkınca
Bir şey geldi mi zihnime
Tut tutabilirsen parmaklarımı
Ne dağlar
Ne tepeler
Aşarım ben yazdıklarımda
Soğuk bir su içerim bilmediğim diyarlarda
Bilmediğim çeşmelerde
Misketleri çalındığında
Oturup bir çocukla ağlarım ben
Tarihi baştan yazarım
Pamuk dedelerimin, ninelerimin hikayelerinde
İçim acır kırılan bir dalı gördüğümde
Çaresiz susmam yazarım ben
Hepsinde ötesi hayatı yaşarım ben
Kendi tavında kendi acımasızlığında
Kaç mutluluk resmi gösterebilirsiniz bana
Sonsuza kadar süren
Sonsuza kadar yaşanan
Sonsuza kadar uzanan şiirler yazarım ben.

Zorlamayla şiir yazacağıma
Mağaranın duvarlarına resim yapan
Mağara adamı olurum daha iyi
Süslü cümleler yorar beni
Bazen Bakkaldan ekmek ister gibi
Bazen çeşmeden su içer gibi
Bazen de rüyamda yaşadığım gibi
İçimden geldiği gibi yazarım ben.

Kafiye uysun diye
Yazmadım ben
Ortalıkta
"Beni yaz" diye bağırın öksüz cümleleri
Toparlayıp bir araya
Operek yanaklarında
Salıyorum kendi tabiatlarına

Kafiye uysun diye değil

İçimin istediği için yazıyorum ben
Biliyorum ben olmasam da
Biri yazacak bu garip
Çok garip şiirleri..

Gencay Coşkun

Kahverengi mevsim

Bak işte gene kayboldum iyimi?
Bu kahverengi mevsim
Hep aldatırdı beni
Durduk yere
Gözlere gömülmek
Aslında ölmekti
Toprağını hissetmeden.

Bugün erkenden geçtim
Gececeğim yollardan
Aklıma gelenleri bir bir
Uğurladım gidecekleri memleketlerine
Yol kenarında ayak yürümekten şişerken
Olmadık hayalleri de olmaz değildi insanın
Yürüdüğünü bilmeden

Durmuyordu bu beyin
Çoğu insanın her gün yaptığı şeyi
Bende yapmak istiyordum delice
Sadece birkaç dakika düşünmeden
Deliksiz yaşamak istiyordum
Düşünürken ağırlaşan zaman
Çok acımasız oluyordu.
Bu acımasızlıkta kan
Kabında hiç durmuyordu.
Durulacak zamanda
Gidilecek yolda
Hiç bitmiyordu.....

Kahverengi mevsim
Hep aldatırdı beni
Özün güzüne hasret
Güzün özünde müebbet
Bitecekti bir gün hasret.

Kahverengi mevsim
Hep aldatırdı beni
Çocuğu gibide severdi

Gencay Coşkun

Kainatı böler gibi

Şimdi düştü elimden
Sarpa saran bulutlar
Şimdi gitti dünümden
Şaçma sapan umutlar

Gülsem
Neye gülecektim
Ağlasam
Şusmaz
İçim yanar

Haritaya hapsolmuş düzlem
Saniyelerini sayarken
Acı veren yükünü
Sızdırırdı hayata
Dudaklarda ihanetin
Garip bir tadı olurdu

Sisler ülkesinin yolcusuydum
Elimde bir anı sepeti
Boynumda ihanetinin
Acı kolyesi takılıydı
Göz görse bile
Yürek kaçmak isterdi
Bildiklerini de unutmak
Paslı bir kelime
Çıkardı ansızın gün yüzüne
Kainatı böler gibi
Bölerdi gün yüzünü
Ayçiçekleri öksüz kalırdı
Kainatı böler gibi
Bölerdi iç düşümünü
Sevinçler yetim kalırdı
Yüreği keser gibi
Keserdi ışığını.....

Hepti artık karanlık
Siyah rengiydi rengim
Ellerim terli
Gözlerde bir cumhuriyet vardı
Sözlerinde insanı yorardı
Sarı değildi benim rengim
Güleç yüze sarı vururdu belki
İç hep karanlıktı
Gülen bir yüzün
İçi hep hüzündü
Hüznün rengi siyah
Hepti artık karanlık
Siyah rengiydi rengim ki
Hiçbir zaman sarı değildi adım
Ellerim terliydi
Sinirin iziydi belki

Belki de ellerimdeki,
Gariban gönlümdü

Gencay Coşkun

Kaldım / Konanda

Bir gülde bir sende kaldım
Gün doğmadan hep gecede kaldım
Garip bir adımdı
Hayal olmadan en dibe daldım
Belaların içinden
Kılıç gibi kestim, geçtim
Yıkıntılarda bir dünya yeşerttim
Çiçeklerini göremeden
Gece kaldım
Ağrı dağının soğuşunda
Çıplak ayazda kaldım
Özüme dönende
Garip öksüz kaldım
Yalnızlıkta bir deli
Abide kaldım

Bir sen gelende
Yüzümde özüme dönerdi
Ihlamur kokanda
Gönlüm gönlüne konandı
Uzaklık bana görünende
İçlerim çok acıyandı

Sensizlik
Sessizlik
Kelimelerimi bile
Karıştıran bir zamandı

Kendi kendime gülende
Beklerken uyuya kaldım

Gencay Coşkun

Kaldırımlarda

Yürüme zorundasın şimdi
Yalnız başına
Sap başına
Taş Başına
Parke taşlı kaldırımlarda
Hesabını almak var şimdi
Her kaldırım taşında
Akıtılan gözyaşlarının

Sadece benliğini alıp götüren
Parke taşlı kaldırımlar
Birde ayak sesleri
Kaldırıp kafanı
Diksen semaya
Bir tek ay vardı yalnızca orada
Ha gayret yollara
Ya Allah kaldırımlara
Hadi Yallah kaldırımlara
Şaka maka gidiyorsun
Dipsiz yıldırımlara
Onu bunu gördüğümü
Katarak anılara
Yürüme var şimdi
Yalnız başına
Yağmurlarda
Parke taşlı kaldırımlarda
İliklerine kadar
Tüm dokuma yada sentetik kumaştan eşyalar
Sıklam sıril yada sıril sıklam
Suya doyup aşık oldular
Açıkçası zoraki bir birlikteliktir onlarınki
İç çamaşırına kadar ıslanmak
Ahmaklık mıydı sabır taşı mı hiç bilinmezdi
Hem yağmurun sesi
Hem kaldırımın sesi
Hem kendim sesim
Çıldırıyordu beni
Sesi kesmek lazımdı
Yaşamak aşkına
Kimseye kıyamamak başa bela
Kaldırımlarda sen varmışçasına
Aramak önüme çıkan her şeyde
Üzölmek var yokluğuna
Bilsem de bilmesem de

Gencay Coşkun

Kanlar süzülürken / Hikayeler iki (2)

Bir zorunlu haykırıştı
Hiç sesim bile çıkmamıştı
Kaygan bir yapısı vardı
Hayat denilen
Keskin nesnenin
Tutmak zorundaydım
Onu sımsıkı ellerimde
Kayarken ellerimden
Kesiverdi bileklerimi
Bu sevgisizlikte
Tüm gücümü yitirirken
Gözlerimde belirmişti hayali
Ulaşılmaz olanın özlemi
Hayatın kalan kırıklarını
Kimselerin ayaklarına
Batmasın diye
Toplama telaşından
Bileklerimden
Kanlar süzülürken
İçim özgürlüğün
İlk dalgasıyla
Dışarı akıyordu
Çaresiz bakıyordum
Allı ama pulsuz renklere
Canımda acıyordu
Bir yandan
Başkasının acımasın diyeydi çabam
Çabalayıp
Debeleyip
Güllere su verir gibi
Siliyordum hayattan
Bıraktığım son izlerimi
Kanlar süzülürken
Anılarımda süzülüyordu
Büyük eleklerin
Küçük ilmeklerinden
Geçiyorlardı
Geçtiği yerlerde sanal hüküm sürüyorlardı
Bir şeyler belli belirsiz
Kayboluyordu gözlerimin önünden
Ne geleni
Ne de gideni biliyordum

Kanlar süzülürken
Tek çözenli
Çok bilinmeyenli
Hayatsal Denklerimi
Hayati saniyelerde çözüyordum
Süzüldükçe kanlar
Bende çözülüyordum
Durduk yere
Aklıma geliyordu

Gidenlerim
Daha gelme diyorlardı
Az durup düşünüyordum
Ben nereye gidiyordum
Kuş sesine uyanıyordum
Allarla dolu yorganımdan
Yoğurda bulaşmış parmaklarıma
Zedelenmiş etime bakıp
Öpüyordum usulca
Düşürdüğüm için kendimi
Hayattan alların içine doğru
Af diler gibi
Sarılıyordum beyazlara
Bem beyaz ufuklara
Denize açılmıyordum
İki ayağım hep karada
Zaten açılmazdım
Bir kez olsun
Yüzmeyi bilememiştim

Kanlar süzülürken
Umutlarım azalıyordu
Bir yerlerde
Sevdiğim çiçeklerle
Dolu tek bir dünyam vardı
Namzet bir gamze
Laf bile dinlemezdi
Sevgiyi hiç bilmezdi
Ezip ezip geçerdi
Bozulan hep içimdi
Bu yüzden dışıma
Taşmak istemişti
Belki düşüş bir bahaneydi
Gidişim tamamen
Bir kaza süsüydü
Tek farkı okullarda
Camları süslemeyecek kadar
Etkili olmasıydı
Kapıdan çevrilmeseydim
Çoktan gitmiş olacaktım

Kanlar süzülürken
Yep yeni bir koku alıyordum
Ya da koku beni alıyordu
Yavaş yavaş beyazlıyordu dünya
Tüm renkler ilk
En temiz
En saf
Haline doğru açılıyordu
Affediyordum
En azılı kalp kıranlarımı

En azılı düşmanlarımı
Şizi en yüksek makama
Özenle affedilmiştir diye
Havale ediyordum
Giderken mutlu olsunlar diye
Aslında onlar hep mutluydu
Sevgiyle oyuncak gibi
Oynadıklarında

Kanlar süzülürken
Kendime geliyordum
Gidersem
Sevdiklerimin sesinin duyamazdım
Her ne kadar benim olmasalar da artık
Bir günde sırtını dönüp gitmek varmıydı
Gidenlere inat ben
Durmaliydim
Duracaktım
Son durak geçmeden
Arada bir yerde
Elimde yoğurtlu bir kase
İniverdim
Bir şey değil yoğurdu bile yemedim

Belki bundan sonra
Sevdiklerime candan gülemeyip
Sanal gülüşler çabasına girecektim
Belki bundan sonra
Tüm kalabalıklarda
Hep tanıdık bir yabancı olacaktım
Adı bilinen içi bilinmeyen
Bir iç kaçak olup
Kendi çölleriimde
Sevgiyi arayacaktım
Belki bundan sonra
Kendim hariç herkesi
Affetmenin ağırlığını
Ömür boyu taşıyacaktım
Kalp kıranı da sevecektim
Cahilliğine bir şey diyemezdim
Bir gün bir şeyleri
Benim gibi acı olarak
Öğrenmesini de asla istemezdim
Ama kalp kıran
Sevgiyi öğrendiğinde
Zaman başını çoktan almış
Bende kuyruğunda kalmış olacaktım....

Belki bundan sonra
Kanlar süzülmecekti
İçim hep birisini özleyecekti
Her kaybedişte olmazdı belki ama benim

Ömrüm
Yalnızca
Sığıntı tanıdık barınakların duvarlarında
Ve birazda şansım varsa ki
Hiç olmadı
Tek damla sevgisiz
Küçük bir pencereden
Dünyaya süzülecekti

Not: Kaseye kavanozda diyebilirsiniz.... Ben dedim...

Gencay Coşkun

Kapıda durdum

Kapıda durdum
Yılların arasından
Elini verdin bana
Tuttum sımsıkı
Yüzüm güldü
Yüzün güldü
Rüyalarımındaki gizli geçidin
Anahtarı senin kelimelerindeydi
Usulca sızdın içlerime
Çıkardın çocukluğumu
Çıkardım çocukluğunu
Kara lastik ayakkabıyla
Gittiğim okulum
Tebeşir tozlu tahtalarımı
Arkadaş kokan sıralarımı
Hatırladım seninle
Özledim üzüntünün
En güç ulaştığı anılarımı
Düşüncenin köprüsünü
Ömrümün törpüsünü
Attım derinimin denizlerine
Selam verdim yeni gelen
Sahipsiz düşleri
Sahiplendim sabahlar içinde

Gencay Coşkun

Karanlıklar vardı

Öyle kızgın
Öyle küskün
Bir mevsimdi
Yapraklar
Dökülmezdi
Bodoslamasına
İntihar ederdi

Gözlerin renklerinde
Gizli gizli
Karanlıklar vardı
Bu karanlıklar
Saklanmış
Aldatan
Yalanlara
Yardım ve yataklık
Yapardı
Küfür gibi
Acıtırđı canı
Çıkmadıkça can
Acıda çıkmazdı
Çıkacaksa bile acı
Yine acıyla çıkacaktı

Acıda olsa
Gerçek
Yalan kadar
Acıtamazdı canı
Gün ışığına çıkamamış
Gerçeklerin
Sızısı
Fena halde acıtıyordu canı

İkiliklerden fazlası
Daima zarardı
Gönülde tek
Olan
Sonsuza kadar
Tek olacaktı

Kökü olmayan
Düşünceler
Karanlıkta
Ateş kadar
Tehlikeli
Ne kadar
Söndürsen
O kadar
Derinden yanardı
İçinden dışından
İnsan karardı

Gencay Coşkun

Kargacık burgacık

Kargacık burgacık
Bir hayatın
Bırgalanması
Üzerdi insanı
Hangi akıllı gelip de
Üstüne vazife olmayarak
Çomak sokardı
Duyguların en gizemli yerine
En derinden kanardı

Yaralardan bir acı türkü doğardı
Dağlanan tertemiz yüreği
Gönderirlerdi kendi öz memleketine
Geride bir yazı mahkumdu
Oda silineceği günü beklerdi
Kargacık burgacık bir umutla

Gencay Coşkun

Karşı Kıyıda

Birilerinin uykusuz kalması
Lazımdı
Gözünü kırpmak imkansızdı
Umutsuzluk zamanlarında
Geceyi bölenler
Hep ayazdı
Hep uykusuzdu
Yükleri susuzdu
Derin çatlakları açılmıştı
Derin vadilerinde
Diğerleri uyurdu, yerdı, içerdı, yutardı,
İçini dışarı atarak zevklere dalardı
Gün sayılıydı
Bileni olmazdı
Birileri tenlere akardı
Günahlara salardı
Beyin kıvrımlarında
Beklerken sabahları
Günaha sevaba takılan
İnsan taneciklerine takılırdı
Bir el açılmışsa
Utanarak çekinerek
Kapanmaması lazımdı
Milyon tanesi seni itmiş olsa bile

Kopyacı sürüsüydü
Önceden klonlanmışlar gibi
Ellerinde günlük yıllık ömürlük
Talimatlardan bir sepet
Taşımamak gerilikti
En geride olanların
Hiçte ileri gitmeye niyeti olmamıştı

Güneşi doğduran batırırdı
Gecelere yıldızları ayı salardı
Kum gibi dökülürdü ışıklar
Çok uzaklardan gökyüzüne

Uykusuz gecelerde
Düşünceler cam gibi saydamdı
Sayıyı fazla olsa da
Dertlerin
Sabah nasılsa güneş doğacaktı
Umutlar devamlı olacaktı
Denemeden yenilmek
Savaşmadan ülkeni teslim etmek gibiydi
Savaşıp kaybedenler
Düşmanlarının gözünde bile
Kahraman olup boyun eğmezlerdi
Sapır sapır ölürlerdi belki
Gururla bakarlardı
Geride bıraktıklarına

Geçmişlerini utandırmazlardı
Kimseyi arkadan vurmazlardı
Vuramazlardı
Gözleri acırdı kalleşliklerde
El kaldırana bile dokunmayıp
Yaşamı kucaklardı
Meydanlarda
Ölüm kadar basit
Ölüm kadar zoru yoktu
Şeref kadar asili ise
Hiç olmadı
Denemek lazımdı
Düşünmek lazımdı
Ve onurunla yerinde ölmek lazımdı

Bir bayrak açılmışsa
Açanların hakkını vermek
Rüzgara sonsuz isimlerini
Tekrar tekrar salmak lazımdı

Bir şeyler yapmadan
Bir şeyler istememek lazımdı

Uykusuz gecelerin sonu
Derin gözyaşı olsa da
Sularında boğulmak
En güzeliydi
Gücümün sonunda
Adlarımız kazınırdı zamana
Yontularında
Çocuklar oynardı
Çiçekler açardı
Güneş hiç doğmamış gibi
Tekrar doğardı.....
Bir daha doğana kadar
Beklemek lazımdı

Karşı kıyıda
Bekleyen arkadaşların yanında
Gelecek arkadaşları
Tutup ellerinden çekmek lazımdı
İncitmeden üzmeden üzülmeden.....

Gencay Coşkun

Kaybedilenler Bir (1)

Tüm renklerden
Bir gökyüzü çiziyorum
Beynimin ücra köşelerinden
Pınarlarım fışkırıyor
Dünya tartısına
İsyan bayrağını çekiyorum
En önde ben koşuyorum
Rüzgara doğru
Dalgalanırken çocukları gülüyor görüyorum
Okul camlarına duvarlarına astıkları
Ellerinde çiçeklerle
Resimleri veriyorlar bana
Telli ucuz arabalarla oynuyorlar
Şeytanlara çelik çomak fırlatıyorlar
Bitmeyen koşuda çok şehirler
Çok fazla insanlar görüyorum
Bu kadar çok kaldıklarına şaşıyorum
Güneşin doğduğu toprakları kokluyorum
Kuruyan deniz kabuklarını topluyorum
Bir yerlerde kaybedilenlerin
Toplandığı yerleri arıyorum
Gittikçe yaklaşıyorum
Hem onlara
Hem ateşe

Gencay Coşkun

Kayıp ve yitik bir şehirdim

Kayıp ve yitik
Bir şehirdim
Ağlıyordum
Birazdan
Kendi göz yaşlarımla
Sular altında
Kalacaktım
Cıvıl cıvıl sokaklarım
Sessizliğe bürünüp
Yalnızlığın efendisine
Kendi kendi
Teslim edecekti

Kayıp ve yitik
Bir şehirdim
Susuyordum
Kendi yalnızlığımda
Kendim boğuluyordum

Kayıp ve yitik
Bir şehirdim
Susuyordum
Kendi yalnızlığımda
Kendim kendime küsüyordum

Bir ışık gelsin diye
En uzun kulelerimi
Sular üstünde tutmaya
Havayı solumaya
Güneşi tutmaya
Acı acı
İçimden
Çabalıyordum

Küsüyordum hayata
Hayatın umuru
Bile olmuyordu
Nede olsa
Benden
Geldiğim
Yerlerde
Daha çok vardı

Benimse
Benden başka
Bir yaratırım
Birden birlik
İçinde
Bir ben vardı

Kayıp ve yitik
Bir şehirdim

Çok geçmez
Birazdan
Şevgisiz
Ölüyordum

Kayıp ve yitik
Bir şehirdim
Erkenden
Törensiz
Kendi içlerime
Gömülüyordum

Gencay Coşkun

Kıran fırtınaya inat ayaktaydım

Sersefil bittim sandın dimi beni
Acının ortasından ateşli bir yol gibiydi
Edalarının hisımlı yağmuru
Kıran fırtınaya inat ayaktaydım
Ne kadar esersen es
Aklınca büyük sandığın gökyüzünde
Gerçeği kaç gram değiştirebilirdin
Yalandı düşlerin vallahi yalan
Anlayana kadar iki kere kıyamet kopacaktı
Apaçık gerçek ortaya çıkıp
Kapıyı gösterecekti

Güneşi perdeleyebilirsin ancak
Gücün yetip de asla söndüremezsin
Söndüremediğin gerçek
Bitmeyecek kabusun olur
Saltanatın altında
Üşüse de bu yürek
Kıran fırtınaya inat ayakta olacaktı
Yüzüm susardı
İçim susmazdı
İhanetinin kanlı coğrafyasında
Saltanatının esaretliği
Bir ayak sesi kıyısında sona erecekti.....

Fırtına mı?
Çıkar mıydık çıkmaz mıydık bilinmez ama
Geride sabredebilme cesaretimiz kalacaktı

Gencay Coşkun

Kırık döküktüm

Belli belirsiz bir anı
Sayılara hapseden
Gülen bir yüzdü
Hazır olda bekleyen
Hüzün değmemişti ona
Hayata bakan yerlerine
Dert sandığı şeyler
Fındık kabuğu masallardı
Bizimkisi ise
Kelle koltukta gidilen arabalardı
Asfalt yollardaki tümseklerden geçerken
Yanına düşerdim
Düşen yerlerim
Fena halde acırdı

Her iç kesişmesinde
Çarpıştırdı düşünceler
Çekirdek çitlerdim
Göllere yakın koruluklarda
Bir rüzgar eserdi
Sessiz ve kimsesiz bu rüzgarda
Tanıdık dost görmüş gibi sevinirdim
Yolla uslanmayan
Derde doymayan
Bin kerede bin daha bölünen
Belalı bir başım vardı
Bu başla bu ayaklar
Daha çok yorulacaktı

Gülen bir yüzdü
Gözler birbirine süslenirdi
Dokunası duygularda
Ellerim terlerdi
Tutamazdım kayıp düşerdi hislerim
Gülerdim dışımdan
İçimi sakın sormayın
Bende bilemezdim ne yaptığını
Mecburiyetler zinciri boynunda
Attığın adım olay olurdu
Attığın adım sonum olurdu
Hiçbir son asla benim değildi
Aslında bu yaşatılan ben
Ben değildi.....

Gencay Coşkun

Kırılıyordu Yüreğim

Eksi kırk derecede
Seninle
Üşümüyordu
Yüreğim

Bir sert
Bakışından
Un ufak
Kırılıyordu
Yüreğim

Gencay Coşkun

Kırılıyordum

Yerim bambaşkaydı
Ellerim
Kollarım bağlıydı
Bir pamuk ipliğindeydim
Doğal düzeni koruyan
Gamzet kabadayı
Koparıverdi dallarımı
Budaklarımı
Güne bakan
Gözler vardı
Gözlerimde
İçimi ısıtırdı
Bembeyaz tonlu kışlarda

Bu karda
Bu soğukta
Yürümek bile zorken
Hep koşmak zorundaydım
Karda dallara
Takılmakla
Aynı şeydi
Gamzetlerle uğraşmak
Doğru yanlış delisi insanlardı
Kendileri haricinde
Herkesle uğraşırlardı
Bu gamzetlerde
Yeminlen pipet kadar
Akıl yoktu
Ama kımıl kadar zararlıydı
Geldi mi gönlün ekinlerine
Kökünü kurutup atardı
İçimde bir sıkıntı vardı
Çok geçirtmediler
Artık dışımda da bir sıkıntı vardı

Güle oynaya geçerdi zaman
Zaman zaman olalı
Böyle güzel anlar
Yaşamamıştı ki
Ki İi geçmiş zamanlar olmuştu
Fırtına bahçelerinde
Ortaklıkta kırılacak çok gönül vardı
Birini feda etmek gerekecekti

Fırtına bilinenden çok ağırdı
En sümüklü gamzetti
Kendini bilmeyen
Bizi bildiğini sanıp
Kan kusan
Psikolojik dengesi bozuktu
Benimkine de bozacaktı
Belki de kırarken bozdu

Elin düşünden sanan neydi
Be insafsız
Ellerinde kırdığın
Benim yüreğimdi
Benden günah gitti deyip
Günah işleyen
Yaratıkların
Topunun köküne kibrit suyu
Dökülsün
Merhem yerine
Zakkum çiçekleri
Zikkimda olur
Ellerinde kırdıkları yüreklerde
İz kalacak elbette
Yandıkları ateşe
Yakıt olmak bile
Az bu kendini beğenmişlere

Kırılıyordum
Sesim çıkmıyordu
Sesi çıksaydı
Sevenlerim
Sevdiklerim
Yıpranacaktı

Kırılıyordum
Kıran beş para etmezdi
İndirimli satışa koysam
Yüzüne bakan olmazdı
Yangın en son bile kurtarılmayacak
Kadar değersizdi
Açtığı yangın
Daha yüreğimde sönmedi

Bu karda
Bu soğukta
Yürek yangınları
Biraz olsun bile
İsıtmıyordu geleceği
İnce buz tabakasıydım
Su birikintilerinde
Hayatı kaldıramıyor
Kırılıyordum

Gencay Coşkun

Kırmızı eserdi aklıma

Kırmızı eserdi aklıma
Dilimde iki hece
Koskoca gönül, evlat edinmiş
Tek bir cümle
Gözlerin keserdi
Dökülürdüm kaldırımlara
Ellerim titrerdi
Bu kırılگانlıkta
Yazın kahpe soğuğu
Başıma mı vuruyor ne?
Alınan gripte
Kırmızı yakıyordu
Sözlerin geçmiş ahlı zamanların
Tamamlanmamış bir cümlesiydi
Benimse bu şansızlıkta
Yüreğim titrerdi
Yorganım hep siyahtı
Üstümü baştan ayağa örterdi
Ansızın sarılısam
Havayı sıkardı yumruklarım
Parke taşlı kaldırımlarda
Sarı şeritleri çekilmemiş
Yol çalışması vardı
Dengesini yitirmiş
Aynı rutin hayatlı
Yüzü gözü pis serserisi
Kırmızılara takılırdı
Çekip çıkaranı
Yine karanlıklardı

Gencay Coşkun

Kırmızılıklar

Kalbin kalbe bakarken utanmasıydı
Yürek deviren kırmızılıklar
Ellerimden süzülüp giden
Bir kasım rüzgarıydı
Bu kırmızılıklar bu mevsime ait değildi
Bir baharı ararken
Sonbaharın tam koynuna düşmüştü
Çekip kurtaranı yoktu
Şarının koynunda yer turuncu olacaktı
Az kalsın
Korkup kaçmasaydı
Neden celallenmişti ki
Neden kaçmıştı
Mevsimde, zamanda yanlış olabilirdi
Ama yüreğe saplanan kırmızılık
Ancak ölümlerdi
Kırmızı bir düştü
İnsanın içini kıpır kıpır yapan

Bir uzak yol yürüyüşünde
Kesilen soluktu
İmkansızlığın ayak sesinde
Hayaller kururdu
Tüm kırmızılar gül kurusuna dönerdi
Ama asla özünü kaybetmezdi
İstersen gerçekten
Özün asla kaybolmazdı
Gözün takılırdı ister istemez
Umutların püsküllü halayına
Çekip alırlardı yanına
Hiç gitmek istemezdin dünyaya
Gülden, rüyadan arta kalan ne varsa
Gerçeğe dönüşür
Alabileceği en güzel kırmızıyı boyarlardı
En sevimli karelerinde
Hiçbir kötü niyetli siyah tutunamazdı yanında
Enine boyuna düşünsen
Çıkamazsın doğru diye yutturulan
Düpedüz aldatmaca olan bulmacanın içinden
Yağmurların getirdiği yollar
Tez kaybolurdu
Buldun buldun zamanı
Yoksa kaçırdın

Kapalı bir kutuydu kırmızı
Açılınca bakardı
Bir düş kırmızı
Bir kabus siyahtı
Yumuşak, hafif bir temastı
Doğmadan daha
Niceleri gömülürdü içlere

En iteki kırmızılıklar
Hayatın kırıklıklarında
Hiçbir zaman solmazdı
Ona teslimdi hayat
Demirlerin ucunda
Ancak beyazla kardeştik
Ay yıldızlı akşamlarda

Gencay Coşkun

Kırmızının sancılı kalesi / Küstüm çiçeği

Düşüyordu
Kırmızının sancılı kalesi
Siyah kesme bakışlı silahla
Vuruluyordu gönül
Küsüyordu kendine bile
İç dış kanıyordu
Kırmızı dere
Bir tuhaf akıyordu
İçinde balık yoktu
Dibine kadar batmış
Umut doluydu sadece
Tek kurtulanıysa
Çiğ düşmesinden
Yaralanan küstüm çiçeği
Yapraklarını sınıksıkı kapamış
Köklerini kopararak
Hayattan apar topar kaçıyordu
Kaçarken düşürdüklerinde
Sessiz bir çığlık atıyordu
İçler acıyordu

Düşüyordu
Kırmızının sancılı kalesi
Yalnızlığın sancağını tutan
Elleri nasır tutmuş bir sevdandı
Vuruluyordu gönül
Küsüyordu
Tadın daha özünde kayboluyordu
Bu dengesizlikte
Tüm çabalara rağmen
Varolma denklemi tutmuyordu
Köklerini koparan küstüm çiçeği
Özünün suyunu kaybedip
Zamanın denksizliğinde kuruyordu

Düşüyordu
Kırmızının sancılı kalesi
Küstüm çiçeği kuruyup
Ağır ağır karışıyordu
Kendini gömdüğü toprağına

Kırmızının sancılı kalesinde
Bambaşka bir bayrak dalgalanıyordu
Kale için için
Duvarlardan süzülen
Gözyaşlarıyla
Küstüm çiçeğine ağlıyordu

Küstüm çiçeğiye
Toprağına gömülmüş yapraklarını
Bağına kadar açıyordu

Vurulan gönölse
Sızma bir acı tadıyordu

Gencay Coşkun

Kısa bir adım

Kısa bir
Adım vardı
Sen
Sorunca
Unuttum

Güzel bir hayalim
Vardı
Sen gidince
Bitti

Gencay Coşkun

Kıstırılmışım zamana

Kıstırılmışım zamana
Kaçmak ister gibi
Hayata küfrediyordum
Ellerimde kederler çiziliydi
Çiziktirmenin sahibi ben değildim
Hayatın kesişme noktalarında
Garip bağımsız paylaşımdım
Kaynaklı seviyesiz bir sorundu
İz düşümünün ters yansıması
Nutku tutulmuş
Bir avareydi gönül
Yüzünde hayatın
Yamalı izleri
Karla kaplı bir mezardım
Mermer taşımı bulmak için
Mevsimi kökünden
Devrilmesi gerekirdi
Devrilmesi an meselesiydi

Gideceğim sonum olsun derdim
Ardıma bakarsam namerdim
Tozu dumana katarak
Yüreğimi sıkarak gidecektim
Yalancı bir hayalin
Geçici oyuncularıydık
Anlamadan hayatı çok ciddiye aldık
Kazık çakacakmışız gibi sonsuzluğa
Kısacık yalancı dünyada
İstiridye kabukları toplardık

Attıkça herşeyi sırtımdan
Hafifliyordum
Belki de ilk defa gülüyordum
Kıstırılmışım zamana
Mevsim devriliyordu
Yazım yazılmış
Gülerek sırtıyordu....

Gencay Coşkun

Ki li zamanlar

Yazamıyorum umut kırıklıklarımı
Sevda çekirdeğine sığdıramadıklarımı
Tokat gibi çarpıyor
Çaresizliğin haykırırları
Damdan düşer gibi
Düşerken göklere
Geride teninim parçaları kalıyordu
Ellerinde yırtılmışlığın kanlı izleri
Duvarlar korkar oluyordu yumruklardan
Hissedilen her şeyi yazmak mümkün değildi ki
(cümlede adı geçen "ki" ayrı yazılmalıydı ki kural yerini olsun.
"ki" nin ardışık aşkları ne olacaktı. Sonuç belli hep ayrılık olacaktı.)

Yazılası zamanlar çoksa gönüllerde
Eksilenlerde o kadar artıyordu gölgelerde
Dereceleri patlatan bir ısı vardı
Kıpkırmızı yanaklarda
Solukların kesildiği
Damarlarında çatladığı anlarda
Öfkeyle kalkan trenlerin
Kalkış saatleri doluyordu
İnecekler şimdiden
Yenik sayılıyordu
Ve ben hep yenik inenlerden oluyordum
Gökyüzüm grilikler içinde
Beyaz bir buluta hasret bekliyordu
Leyleklerin tekrar geleceği mevsimleri
Yada sızıl sızıl eden nisan yağmurlarını özlüyordu
Sonu hep toprak kokan
Hüzün kokuyordu
Sulanmamış kuruyan sevdalar
Düşünce kurdu sarmıştı mahsulleri
Kemire kemire damarları kalırdı ki
"ki" ler nedense hep ayrı yazılırdı
Bitkisel beklentilerim olurdu
Köklerim hep harap olurdu ki
Bu "ki" li gelmiş geçmiş gelecek zamanlar
Ömrümden hiç silinmezdi ki
Hayatımın çentiklerine son verebileyim

Gencay Coşkun

Kimi Zaman

Güz demiştim dimi?
Oysa güz değildi o
Kızgın ve kırgın çıkılmış bir yazın
Küsme zamanının başlangıcıydı
Küsmeyle girilen güzün sonrasındaki
Kulaklarda beyazı uğuldatan kıştan
Çıkışı asla olmazdı
Baharı görmek
Bir dahaki hayata kalırdı ancak...

Her şey çok güzelken
Yada çok güzel olduğunu sanırken
Su akarken
Ben derken
Sevgili giderken
Daima kötüye vardır bir etken
Bu etkenler içinde edilgen bir yapı alıyorduk
Gördüğümüz şeyler göremediklerimizi gizlerdi kimi zaman
Her iyilikten bir kötülük
Her kötülükten bir iyilik çıkardı kimi zaman
Her ayrılıktan bir sevgi
Her sevgiden bir ayrılıkta çıkabilirdi
Zaman her şeye gebeydi
Hangi anda ne olacağı belli bile olmazdı
Bilerek dalıyorduk hayata
Kumdan kalelerle koruyorduk kendimizi
Zamanı gelince kumdan kalelerle gömülüyorduk
İçimizden taşan yaşanmışlığın
Hesap sonrası sonsuzluktu
Sonsuzluğa atılan adımlarda
Sevmeyi seviyordum bir tek
Bir tek o gerçek gibi gerçek
Gösteriyordu kendisini
Diğer maddelerin hepsi yalandı oysa
Zaman içerisinde mutlak kaybolacaklardı
Nicelerinin kaybolduğu gibi
Bir tek yaşanmışlık vardı
Sonrasında sonsuzluk
Sevgiyi hatırlardı küçük gönüller önce
Tutunulmuş bir zamanda
En büyük nimet sevgiydi sonsuz zamanda
Gönlümüzü götürdüğümüz yerde
Sevgilerimizde olacaktık mutlaka

Harman edilmiş düşüncelerle
Çıkılmış yollar hiç bitmezdi
Bittiğini sandığında
Büyük bir göç daha yeni başlardı
Her telaşta biraz daha yaşlanıyorduk
Yaşlandıkça birikiyordu yaşanmışlıklar
Nereye saklamıştım bulamıyordum
Bir solukluk limanlarımı

Aldığım her soluk bir başkasından emanetti aslında
Aslında aldığımız solukta
Kaç hayatın hikayesi
Kaç kelimenin gücü vardı
Yada güçsüzlüğü kimi zaman

Harman edilmiş düşüncelerle
Çıkılmış yollar hiç bitmezdi
Camadan bakışık yolculuklarda
Gönül kayması çok olurdu
Düşünceler bayramı olurdu içlerde
Ne gelirse aklına
Daha önce hiç uğramamışlardı sana aslında
Hani sen yoldasın ya
Yanına arkadaş olmak için sıraya girerlerdi
Sizi çağıran olmamıştı ya
Bu düşünceler insanın başına belaydı
Nereden gelir nereye giderler
Kim bilirdi ki kimi zaman

Kimi zaman
Ruh ölmeden göçmek isterdi
Tutanlara küserdi
Göz güzden başkasını görmezdi
Gördürenlere öfkeli
Kayıp zamanlarda kaybolurdum kimi zaman
Kimi zaman sesim soluğum kesilir
İçime atardım dünyaları
İçimde ne lazım acı varsa vardı
Acının lazımlığı mecburiyetlerin ortasında gelir
İsteddiği zaman giderdi ve ben
Bu cumhuriyette tek başıma kalırdım kimi zaman
Yalnızlığa öfkem değildi
Yaşatılanlara öfkem vardı kimi zaman
İstedğini alabilmek için bu ağır savaş nedendi
Ekmekte suda ortaydı
Gelin paylaşalım hayatı
Sonsuzlukta bir tek sevginin gücü vardı
Gerisi dedim ya yalandı..

Gerçekler içinde sanallığın girdaplarına kapılmıştık
Hayata yeni düşmüş gibi
Bakardım dünyaya
Yeşili görürdü gözlerim
Her şeyi yeşilden gelir sanırdım
Ama değildi öğretildi
Yanar içim
Umutsuzluklar içinde
Bir kuytu limanı arardım
Bulsam bayram olacaktı günler
Gecelere yıldızlardan kolyeler çizecektim...

Ama olmadı...
Yankılanan sesim
Savrulan acım, kırılan yüreğimdi
Sen kırmızı, sen siyah
Katlimin en güzel cellatlarıydınız
Kaçmanıza gerek yoktu
Birde nereden çıktıysa bu beyaz
Aklın iplerini bırakırdım onun yüzünden
Hülyamın sonu yoktu biliyordum
Ama alışmak istemiyordum
Hayat içinde hayalle beslenmezsen
Sen aslında sen olmaktan çıkardın
Olmayacak gibiyse de hayalim
Nasıl olsa sadece ben ve yaratanım bilirdi
Bu bile bana yeterdi ama artmazdı da...

Kimi zaman
Gökyüzüm bile dar geliyordu bana
İhlamur ağacının altında
Çelik çomak oynuyordum
Büyük adamlarla
Hep çomak bana denk geliyordu
Hangi çeliği kırdığı görüldüyse
İmkansız yazıyordum kanımla canımla

Ansızın gidenlerim oluyordu kimi zaman
Üzülüyor ağlıyordum sessizce bir köşede
Ses çıkarsam
Sesime katılan nice gönül olacaktı
Ayakta duruyordum öyle
Heybetli bronz heykel gibi
Gel de içime sor ki
Vakitsizdi her ölüm
Şiyah gibi üzülürdüm
Özlerdim gidenlerimi
Anılarım çoğalırdı
Eskiden edilen iki lakırdı özlem kokardı
Sevdiklerini teslim etmek sonsuzluğa
Ne zordu yürek bilir
Uzatırken ellerinle kefeni toprağa
Bir kıpırdanma hayali kurardım
Yalvararak yaratanıma kimi zaman
Bilirdim son hep aynı sondu bilirim
Nedense hep beraber gitmek isterdim
Bir anda geldiler
Bir anda gittiler
Var mıydılar yok muydular?
Yada bunlar düş kahramanlarıydılar...
Yaşanacaksa acılar
Yaşanacaksa hayat
Sabırlı olacaktık
Beyazın gidişinde

Bir gülüş kaldı geride
Ani gidişlerde.....
.....

Gidenlerimi unutmuyordum

Hiçbir ZAMAN.....

Gencay Coşkun

Koca Adam Gitti

Saklamayacağım bugün artık kendimi
Bildiğim öğrendiğim tüm acılarla
Kıyıp silemediğim anılarla gözlerimle yaşlanacağım
Ya da bir aralık akşamında, şafağın herhangi yerinde öleceğim
Derin bir sıkıntı içimde kahverengi mevsimlerde
Yeşili özlerken sap sarı kuruyordum
Bir yaprağın hışırtısında çaktırmadan gidiyordum...

Beklemiyordum artık sonradan var olan hiçbir şeyi
Doğru olan ne varsa benden yana
Helal etmiyordum, susuyordum sadece
Elimden geldiği kadar Ay'a hüküm salıyordum
Gizlice çıkıyordum mehtaplarda
Yüzüne dokunuyordum sevdiklerimin
Nemli yanaklarımla
Sessizlik canını sıkıyordu insanın

Sızlayan içimi dindirmek nede zordu
Anlamsız tatsız tuzsuz bir hal alıyordu dünya
Yıllarca haksız yere hüküm giyip yeni salıverilen mahkûm gibi
Çocuk gözlerimle bakıyordum hayata
Çocuk gözlerimle aynada devamlı küçülen koca adamı seyrediyordum
Yeşillikler içinde acılarımı saklıyordum
Korkuyordum kendimden, hançerlerden, sıcaktan

Bilmiyorum neden
Boşluklar içime düşüyor
Koca Adam gittikçe çocuklaşıyor sanki
Ya da ne zaman büyüyüp Koca Adam olmuştu ki
Hep özündeydi yüzüm
Gerisi hep hüzün
Farkına varmadan büyütüyordu zaman seni beni
Savurup atması yok mu onun
Kabul edilir en ufak bir yanı yok bu terkedilmişliğin

Koca adamsın derler ya
Bildikleri gibi değildim aslında
Küçücük bir çocuk yüzünü sımsıkı avuçlarımda saklıyordum...
Ve gidiyordum hiç gitmediğim kadar kıyılarımdan çok uzaklara...

Bildiğim öğrendiğim tüm acılarla
Kıyıp silemediğim anılarla gözlerimle yaşlanacağım
Ya da bir aralık akşamında, şafağın herhangi yerinde öleceğim

Koca Adam Gitti....

Cööö...

Gencay Coşkun

Komik bir şey söylemedim ki

Komik bir şey söylemedim ki
Hey şey bana gülüyordu
Cevizin peşindeki karga bile
Benden daha fiyakalıydı
Utanmadan birde bana alaycı alaycı bakardı
Kendine ve kendisi olmaya susamış bir ben
Kendisi olamamış yitik bir iç
Ne olursan ol, kendin ol
Demesi kolaydı
İnsanın kendisi olmasını istemeyen
O kadar çok zararlı göz vardı ki
Saysam ömrüm yetmezdi
İmkansızlıklar içinde bir savaş
Ancak yürekteki cesaretle kazanılırdı
Ya yürekteki cesaret nasıl kazanılacaktı
Bilen varsa veri gelip
Bilenen bilmeyen yüreklere yeniden anlatsın
Koca çınarlarla dalga geçen zaman
Kaç yüreğe hapis olup kaç kere öldürüldün sen
Haberin bile olmadı hala duruyorsun ortalıklarda
Sayı sayma tutkusunun
Abartılmış halinden başka bir şey değilsin sen
Kaybettiklerimiz gidenlerimiz geleceklerimiz
Sen olmadan da yine yolunda olacaktı
Senin bile hapis olduğun bu boşluk
İnanmazsın belki dopdolu olup taşacak
Tüm yitirilenlerin bayraklarla ayaklandığı
Bir bayram yeri olacak
Ne dökülecek kan
Nede ele geçirilecek güç olacak
Komik bir şey söylemedim ki
Zaman sen şimdi saydırmaya devam et
İleride sen bizi sayacaksın.....
Bilebildiğin kadar

Gencay Coşkun

Korkak bir Őiirdi

Korkak bir ışıktı
Yüzüme vuran
Belli belirsiz
Yansıtıyordu gölgemi

Mum gibiydim
Mum gibi eriyordum
Fena halde is bırakıyordum
Pasta tabaklarının kenarında
Her Şey uzak gibiydi
Bana en yakınsa
Puslu gölgem ve
Boncuklu yalnızlığımdı

Takası yanmış balıkçı gibi
Olta atıyordum hayata
Hangi sevgi kırıntısında
Hayatımı bırakıp çıkıyordum orada
Yeni camideki kuşlar misali
Bir darıya
Bir sapanın menzilinde
Kanım akacağını bilerek
Delice kanat çırpıyordum
Şansım varsa görmüyordum
İçimde dışıma akan
Baş döndüren kırmızı sıcaklığı
Aktıkça üşütüyordu adamı
Beyindeki üŐütme kandan değil
Tamamen genetikti
Delinin oğlu olmak
Adam gibi Deli Kanlı olmak
Hiç ama hiç kolay değildi.

Tam orta yerimde
Tamda orta yerinde

Bıraktım içimdeki yazmayı...

Çünkü yazdıkça
İçim yarılacak
Canım çok acıyacaktı....

Dilimin ucundakiler
Korkak bir Őiirdi
Yazamadan silindi...

Gencay Coşkun

Kul bir haber uğururdu

Kul bir haber uğururdu
Ben bir duydum
Göktaşları sağanak halde beyinlere yağardı
Bembeyaz kefende temiz bir kan damlası vardı
Uzanıp almak artık imkansızdı
Toprak bizi beklerdi
Kazaydı, falandı, filandı
Yaşadıklarımız düpedüz hikayeydi
Toprağın tadı fena halde acıydı
Bir başkasının acısı taşıyordu içinde
Çok önceden düşerken tam içine
Pehlivan gibi yaşarsın
Çam gibi devrilirsin boylu boyunca

Özgürlük için gökyüzü bile yetmez
Uzay dediğin çok büyük bir hapishane
Dünya dediğin
Küçücük içi dolu insancık
Kapının ardı karanlık değil aslında
Önemli olan ışığın yerini bulabilmekti

Yaz yaprakları ansızın çıkan rüzgarlarla savrulup
Dallarından düşerlerdi toprağa.
Güz gibi haber vermezdi ne zaman geleceğini.
Yoklukların yaktığı bir kandil,
Yağıysa sere serpe umutlardı aslında.

İki arada bir derede gidiyorsa hayat
Tutunabildiğin dalları
Asla koparmayacaksın
Bir dalda sen olacaksın
Gelen diye bildiklerini
Sıkıca tut ki
Dosdoğru gidebilesin

Kul bir haber uğururdu
Hikaye vuruldu
Her hikayenin bir sonu vardı ama
Bu hikayenin sonu daha yazılmamıştı
Yazacak ben isem asla da yazılmayacaktı.
Yazacak sensen sonunu çok yazdın aklında.....
Bana uysa da uymasa da.....

Gencay Coşkun

Kum Tanesi

Kum tanesi zamanlarda
Yaşamak zordur aslında,
Zaman kayıp gider
Ayaklarının altından.

Tutunur gidersin
Sözde bir yerlere
Eninde sonunda
Dönersin yine kendine

Kumdan tepeler,
Kumdan kaleler
Kurarken hayatta
Hayat ne kadar
Kısadır
Aslında

Gencay Coşkun

Küçük Adam

Küçücük bir adamın ardından.
(En azından nerede olduğunu biliyorum)

Hani neredesin küçük adam
Küçücük boyunla,
Kendine sığacak yer bulamadığı diyarlarına
Kaç zamandır gelmiyorsun

Bir şeyler eksik yaşıyor gidiyor
Kimse farkına bile varmıyordu

Küçük adamlar
Eninde sonunda
Hep yalnız kalıyorlardı
Kapılarını ardına kadar açarlardı
Bir tıklayıp
Ses soluk verenleri olmazdı
Bazen kapılarını açacakları
Evleri barkları bile olmazdı
Garip gözlerin nezaretinde
Sokağın ev görünümlü
Herhangi bir yerinde
Yaşamak zorunda kalırlardı
Gitmeye hevesli şarkıları
Çaktırmadan dinlerlerdi içlerinde
Bir ritim tutturmuş,
Yürürlerdi gecelerde
Sahipsiz yürümek en büyük ibadetti aslında
Anlayana, anlamayana

Küçücük bir adama koskoca İstanbul bile sahip çıkamamıştı
Sonuna kadar maddiyata gömülen dünyayı
Un ufak ekmeği kursağında bırakanlar
Zevkin sefanın içinde
Kafalarını kumlara gömerlerdi
Soğuk İstanbul gecelerinde
Hiçbir şeyi görmez
Kör olurlardı birden bire

Soğuk bir rüzgar esti
Usuldan bir adam gitti
Ne gelişi
Ne duruşu
Nede gidişi iç bilinmedi
Küçücük bir insandı

Göz yaşlarım kristale kesmişti
Ölüm çok garipti çaresizlikti
Dünyalıkların arasında kalmıştım

Güleç zamanlarımı
Bıraktım bugün

İçimde çaresizliğin
Hırçın fırtınası koptu bir kere
İstesem de dönemiyordum özüme
Dönsem de uyum sağlayamıyordum
Kendini insan sanan yaratıklara

Karmakarışık bir mevsimi ortasında idim
Yitik gitmiş bir hikaye elimizdeydi
Bıraktım içimi rüzgara denize
Hüznün yumağını almışım elime
Çözmeye uğraşırken
Zaman bitiyordu
İç geçiyordu
Sefalet içinde küçük bir adam ölüyordu
Kendinden büyük acısı kalıyordu
Yediği iki lokma ekmek
Kursağına dizilmiş
Soğuk bir İstanbul gecesine
Teslim ediyordu ruhunu asıl sahibine
Taşlı kaldırımlarında sahipsizliğinde,
Sahiplendiği İstanbul öksüz kalıyordu.
Düşmeyi kim isterdi
Yüzünün gözünün üstüne,
Ağı burnu, üstü başı kir pas içinde yaşamak,
Dimdik yürümek vardı aslında
Kurda kuşa namerde inat
Kaderde paralel bir zamandı çakışan
İçim ağlardı

Kıyametin sonbaharında
Düşküne bir yardım eli uzatabilir misin sen
Yalnızca kendinizi düşünürken
Uzattıkları soğuk donmuş elleri,
Yüreğinle ısıtarak sımsıkı tutabilir misin sen
Küçük bir insan
Göz yürek göre göre
İçi dışı kıra kıra
Küçücük adımlarınla gidiyordu
Ardına bile bakmıyordu
Umudunu yiyeli çok olmuştu
Yüzünden gülmeler çekileli yıllar olmuştu
Kah buhar oluyordu
Kah uzaylı oluyordu

Üstü açık bir sinemanın
Hayal dağıtan ışığın sahibiydin sen küçük adam
Boyundan büyük hayalleri bedava verdin sen

Soğuk bir İstanbul gecesinin
Sonunu göremiyordu küçük adam
Sefillik sefalet içinde
Yalnız yalnızlık içinde

Film dönmüyordu artık
Işık kesileli çok olmuştu artık
Sahipsiz korumasız geçen bir ömür
Usulca sona eriyordu gecenin bir yerinde
Küçük bir insan gidiyordu
Büyük yaralar açarak

Küçük bir anı kalıyordu
Küçük zaferlerin içinde
Yolun açık olsun oralarda.....
Bu gece rahat uyuyacaksın oralarda

Gencay Coşkun

Ksks azığı

Yıkmaq lazım gelirdi
Eskiye yeniye dair ne varsa
Ya da dşrlmek bulutlardan
Yerin yedi kat dibine
Yumruklarımda sıklığım
Tek sıcaklığım kendi kanımdı
Gözlerimden fıskıran
Dağları eritecek ŐimŐeklerimdi
EŞek kadar olmuştu yalnızlığım
Hala tozar dururdu sehpalarda
Mor salkımlı üzümler vardı
Uzak diyarlarda asmalarda
Huzur neŐterin ucu gibi keskin yollarda
Felaketler lokma niyetine
Ksks azığı
Őafaęınla midemdeydi

İki arada bir derede yaşam olmazdı
Ya kalacaksın
Ya gideceksin
Ortadaki mr
Hep gariban
Hep sahipsiz
Hiç kimsesiz kalırdı

Tahtaların yan konulmadan üstüne
Ksmeden çıkmak lazımdı
Bu iğlerin en dış kapısından
DŐsem de bir yerlerden
Geręek olduğumu bir ben bilirim

Gencay Coşkun

Küstüm çiçeği gibi

Kapalı bir içtim
Kendi içlerime doğru
Günlerimin sayısı çoğaldıkça
Bir başka bakıyordum hayata
Sayılardan bir dünya
Çıkışı bulabilene aşk olsun

İçime gittikçe
Kayboluyordum
Çok eski bir uygarlığın
Alfabesini çözer gibi
Bakıyordum
Kendi iç duvar resimlerime
Duvarlarımda
Güller, Kalpler, Güneş çiziliydi.
Tam ortasında kocaman "bir" vardı.
Sonrası karanlıktı
Işık korkarak gelebiliyordu
O da bin bir naz ediyordu

Kapalı bir içtim
Susuzluğum hiç geçmedi
Gittikçe daha karanlıktı anılarım
Kaybolan parçalarım
Tavan arası gibi
İç arası bir yerlere saklanmıştı
Yılların tortusu vardı üstüne
Hangi savaşın
İzlerini taşıyorlardı kim bilir
Kaç kez kan deymişti üstlerine
Bu kadar kayıp parçamı
Ne zaman buralara saklamıştım
Yada kendileri saklanmıştı
Kayıp düşler memleketin kapıları
İçimin kuytularında
Kırmızı gölgelerin içindeydi

İçim gidiyordu
Ben gidiyordum
Bir şeylerim siliniyordu
Ben önde gitme derdinde
Kendimden içimden kaçıyordum
Kendi iç sularımdakiler
Yitirilmişliklerin belgeleriydi
Hüzünler, küskünlükler,
Ah keşke yapsaydım dediklerim
Saymaya kalksam ki saymam
Saymadan saklarım onları

Anlaşılmazlık çöküyordu üstüme
Zamanda kayıp bir birimde
Gariban oluyordum

Gün gittikçe
Ben iyicene kapanıyordum
Küstüm çiçeği gibi
Yüreğime dokunuldukça
Kapanıyordum içlerime..

Gencay Coşkun

Mecburiyetin bu tarafında

Mecburiyetin bu tarafında
Bugün ışıklar yoktu
Zifir kesmiş karanlığa
Gözler zor alıştırdı
Durduk yere niye keserlerse ışığı
İnsanın en mecbur olduğu anlarda
Yalnızlığını doya doya yaşadığı mecburiyette
Akıl sır erdirmek mümkün değildi
Belki de biz kesiyorduk
Düşüncelerimizle geleceğimizdeki ışığı
Elimizde yakamoz tozları kalıyor
Kime ne zararı varsa
Birde utanmadan çıkarmaya çalışıyorduk onları

Sonrada alıştıyordu gözler karanlığa
En ufak bir ışık bile
Şimşek etkisi yaratıyordu gözlerde
Verilenlerle yetinmeyi öğrenen yürek
Bulduğunu öğütmüyor
Yarınlara yedek umut olsun diye biriktiriyordu
Bu arada asıl umudu gören hala yoktu ortalıklarda
Ortalıklarda dedim de bu ara çok kalabalıkta olsa
Adam gibi ortalıkta yoktu ortada
Ufkumun yarım kalan rüzgarı
Eseceksen tam şimdi es
Terledikten sonra üşütebilirim kafayı
Sağlıklı bir iki cümle bile kuramayabilirim
Durmadan kendi katilimin ismini sayıklayabilirim
Bilebildiğim kadar

Bu gece çok sıkıldım
Biraz gevşetebilir misiniz diye
Greve bile gidebilirim
Zaman yansıması yalandı
Asıl olan zamanın yaşanmasıydı
Kırılğanlığa bulanıyordum karanlıkta
Buz kesmiş anılara çarpıyordum
İçim baştan sona ürperiyordu
Kafale halinde sıralanmış
Taşınan lafları görüyordum ardımdan
Bu kez susuyordum
Kelimelerimi içimde öldürüyordum
İnfazıma doğru gidiyordum ayaklarımla
Düşüncelerimden başkasını götüremiyordum
Giderken yanımda

Bu gece çok karanlıkta
Mecburiyette çok belalıydı
Bu belada
Bu karanlıkta
Yaram kanıyordu
Hanginiz çomak sokmuştu

Yeni kabuğunu tutmuş yarama
Haince arkadan saldırmakta
Moda olmuştu bu ara
Modernliğin içinde
Bir dünya çıkmaz yol açılıyordu
Ne doğru
Ne yanlış
oktan birbirine karışmıştı

Karışık bir zaman
Değişik bir duygu
Gözlerimizde derin bir uyku

Gencay Coşkun

Mecburiyetin Cesareti

Aldıklarımı
Yaşadıklarımı
Taşıyordum
Bir sonraki zamana
Yalan değildi acı
Öyle gerçek
Öyle can yakıyordu ki
Gerçektir bu kırılma
Harbiden kırılmışım
Elim ayağım buz tutmuştu
Yargısız infazlarım
Gece yaraları
İntikam hücrelerine işlenmişti
Tek taraflı irade beyanları
Ömür bileliyordu
Kendi gönlünü kesip
Kan kokusunu salıyordu geceye
Öldüresi dudaklardan
Karanlık bir ferman dökülüyordu
Beni karanlığa gömen
Işığımı boğan bir ferman
Gök yıkılsa üstüme
Yer yarılrsa
Kalleslik bana yakışmazdı
Ellerim dolana uzanmazdı
Düşürmek için gidersen
Buğuda kalırdın
Mecburiyetin hararetli
Bunalımlı sıkık saatlerinde
Bu yürek hiç susmazdı
Özlemle dolu sevdam
Boynuma sarılırdı
Binlerce kelime ordusu içindeyken
Onlarla boğuşup tam adam etmişken
Bir tanesine takılır boğazıma
Şusar tıkanıp kalırdım
İçim acırdı
Tek nefesi aldığım dünyamdı
Hayallerle dolu boncuklu köprüler
Çaresizlik ve umutsuzlukta son kale
Bir kalem
Bir kağıt
Yazılırdı içten içe acı bir destan
Bilmiyordum
Ne yaptığımı
Umut sıkıyordum umut
Kışın çıkardım benim olmayacak yaylalara
Tırmanıp ağaçlara
Umut toplardım umut
Sıkacaklara yanaşırım
Bir hayalin püskülünde
Umut sıkarım

Sözler kelimeler imparatorluğunda
Canım dudaklarımın ucunda
Vurulup parçalanıp ölüyordum
Hissettirmeden yeniden dikiliyordum
Yara izleri ölümlük kalıyordu
Mecburiyetin hararetli saatleri
Hiç ama hiç geçmezdi
Geçen yaşamdan eksilttiklerini
Mecburiyetin cesareti
Yalandan olurdu
Mecburiyetin cesareti
Ancak ve ancak mecburi olurdu

Bin dokuz yüz doksan sekizin güzü
Vuruyordu özü

Gencay Coşkun

Muhteviyatı yanıltıcı bir duyguydu gözlerin / Hikayeler Dört (4)

Muhteviyatı yanıltıcı bir duyguydu gözlerin
Görmesem bir gün
Kalbim Titrerdi
Ne zaman nerede olduğumu bile
Unuturdum çok zaman
Kendime gelmem bir asır sürerdi
Bu asırlar nedense hep
Benimle buzul çağına denk gelirdi
Erisin diye beklerken buzlar
Süzülen ben olurum derinlere
Geride dönerken
Özüm dönerdi özüne
İlk yıldızın ışığı vururdu gözüme

Onca yoldan
Sonra senin kıta sahanlığına gelip
Yelkenlerimi
Tüm rüzgarlarına
Katıksız yalansız sana bırakmıştım
Bir şey seziyordum
Çalı çıtırdamasın da
Her an ortaya çıkacakmış gibi
Şinsi bir şekilde geliyordu gerçek
İhaneti sırtıma saplamışlarken
Ardıma dönüp bakmak bile
İstemedim
Göreceklerim
Asla görmek istemeyeceklerimdi
Sırtımdaki yara asla
Geçmeyecekti
Kanın canın insanlar
Birlik olup
Akın ederlerse üstüne
Uğrunda savaştığın çekip
Giderse başka bir yere
Kapısında kalırsın hayatın
Bir daha asla içeri girmemecesine

Yaşanan her saniyede
İzi vardır sevileninin
Yüreği dağılayan
Dağları ufalayan
Birde iklimi
Ne kardır
Ne yağmur
Erozyona uğratan insanı
Yalandı
Köküne kadar
Kirlenen hayatı
Ellerin terlemişse onun elinde
Elini elinden Çekmesi
Kesin hile

Yanında
Radar gözleri
Hareketli kayda değer obje arıyorsa
Önüne gelen bayağı cisimlerde duruyorsa
Mesajı vermeden gitme vaktidir
Bir anlık bakışlarla
Büyüse bile
Bu ateş
Muhteviyatı yanıltıcı bir duyguyla
Sönüverir
Külleri ise
En derin okyanuslara
Gönülsüz dökülürdü
Büyük bir yanılgı olduğunu anladığında
Kısa metrajlı film şeridinin
Döngüsünden kurtulmak gerekirdi
Muhteviyatı yanıltıcı bir duygu
Öylesine dönerdi ki
Düşüp kırmadan bir yerini
İçinden çıkmak imkansızdı

Yanlış dilenen bir dileği bile
Zamanı geldiğinde
Geri almak bile
Kahpeliğin karasularında
En büyük erdemdir.

Güzel günler
İleride belki
Yaşananlar
Küçücük yüreğimi
Çok fazla acıttı belki
Belki diye bir ömür geçti
Belki hiç doğmamalıydım
Ama doğmuştum
Yapacak tek şey
Yaşamaktı acemice her saniyede

Muhteviyatı yanıltıcı bir duyguydu sözlerin
Bana çok fazlaydı
Belki sen haklıydın
Hep ben eksiktim
Seni tamamlayamadım
Muhteviyatı yanıltıcı bir duyguydu gözlerin
Başka gözlere aşınaydı
Bana zoraki bir acımaydı
Üçüncü nesil birer bahaneydi
Muhteviyatı yanıltıcı bir duyguydu seninki
Benimkisi gariban safkandı belki
Ama çok saftı
Zamana karışımı
Uzun sürüyordu

Gencay Coşkun

Neden bu kadar griydi gökyüzü

Neden bu kadar griydi gökyüzü.
Sanki dokunsan ağlayacaktı.
Bir kasvetli rüzgar kesmiş fırtınayı beklemekteydi.
İçimin sıkıntısı havadan mı kaynaklıymıydı, yoksa doğuştan mı kaynaklıydı
Bilemiyordum.
Bilemediklerimin sayısı
Bu yaşlarda hızla çoğalıyordu
Tersine bir akış vardı beynimde

Geçmiş parça parça olmuş
Bas bar beni çağırıyordu.
Gidenlerimi çok fena özlüyordum.
Bir ot
Bir çimende
Can öğüten toprakta
Bir umut bir cevap arıyordum.
Aramakla geçiyordu ömür
Buldukların yetmiyordu çok zaman
Çok zaman acıyıyordu kırılmalar
Anlatabildiklerin
Sadece
Küçücük
Bir arpa kadardı
O arpadan yapılan öğün
Kimseye yetmezdi
Paylaşımı öğreniyorduk mecburen
Kıt kaynaklarımız
Sonsuz isteklerimiz vardı

Bir düşün öyküsü
Düşündürüyordu
Sevdiklerin birden el oluyordu
Yada mekan değiştirip gidiyordu
Ağlamaklı olurken için
Gülmek zorundaydı yüzün
Gerisi ağlamaklı sırılsıklam bir hüzün
Onu da sonra yağmurlar getirecekti

Sıkıntılı bir dönüşümdü hayat.
Düşünce pınarlarıma yepyeni kaynaklar katılıyordu.
Bu gökyüzü bugün neden bu kadar griydi.
Bir ışık olsun süzülemez miydi içlerimize
Bulutlar yağmuru getirdi
Yağmur hüznü
Hüzünde büyümek güzeldi
Kırılacak bir şeylerin
Sahibi olduğun bir şeyin
Şahibin olmuyordu
Öğreniyordun hayatı

Bu bulut
Bu yağmur

Bu gökyüzü bugün neden bu kadar griydi?
Birişi renk paletlerini
Getirmeyi unutmuştu ve
Elimde sadece sulu boyalar vardı
Onlarda yağmurlarda hep çözüldü
Benim hüznlerde çözüldüğüm gibi....

Gencay Coşkun

Nerede olmak istiyordum?

Nerdeyim bilmiyordum
En son hatırladığım
Karnesi ile eve dönen yüzü kirli
Yüreği temiz bir çocuktum
Gösterecek kimsesi olmadığından
Karnesini masanın üstüne atıp
Top oynamaya çıkmıştım
Sanki hiç dönmemişim gibiydi
Sakalları birbirine karışmış
Saçlarına ak düşmüş bu deli kimdi aynalarda
Yaratan ile konuşmasına takiben
Kendisi ile konuşmaya başlamıştı
Bunlar pek hayırlı alametler değildi
Delilik sonradan da kişiliğe ekleniyordu

Çocukluk zamanlarımızda
Çok şatafatlı bir hayatımız yoktu
Ufacık şeylerden mutlu olabilme sanatını
Öğreniyorduk hepimiz
Gazoz kapaklarından oyunlar uyduruyorduk
En keyifli şeydi
Hurda plastikler verilerek
Alınan macunlar
Bir yoğurtçu geçerken
Dengede duran tepsilerini görüyorduk
Olur olmaz her şeye gülüyorduk
O zamanlar gülebiliyorduk
Kir pas içinde
Arkadaşlık vardı bizde hala devam eden
Kesilen bir parmaktan akan kandan
Candan arkadaşlardan oluşan bir kalemiz vardı yüreğimizde
Ekonomi kelimesini karnımız doydukça cümle içinde kullanmazdık
Çokta önemli değildi
O zamanlar çok fazla açgözlü insanlar henüz türememişti
Komşuluk vardı
İyi günde kötü günde
Hep toplanılırdı evlerin kenarlarında
Yabancı giremez
Bölemezdi bizi
Kavgalar nadir olurdu
Olsa da dargınlıklar Bayrama biterdi
Biz çok değiştik
Zor büyümüştük
Büyümeyi hiç istememiştik

Nerdeyim bilmiyordum
Her şey o kadar yabancıydı ki özüme
Ben bile beni hak etmiyordum
Gitmek lazımdı
Bilet ne yazık ki
Belirsiz bir tarihte geçerli olacaktı
O tarihi bulana kadar

Bu sınav hiç bitmeyecek gibiydi sanki
Hüzün istemiyorum derken
Azrail'i bekliyordum dört gözle
Korkmuyordum gelmesinden
Hayat kadar acıtmayacaktı canımı
Sıkmayacaktı
Yoluna başına bırakacaktı
Ardıma bakmak bile istemiyordum
Evet
Hala vakit varken
Bekliyordum

Acıların çok önemi yoktu aslında
Çekerek bekleyebiliyordun her nasıl olsa
Asıl soru şuydu
Nerede olmak istiyordum?

Gencay Coşkun

Nereden düştüm dünyaya

Nereden düştüm dünyaya
Elimden gelen sadece yalnızlık
Ölüme adım adım gidiyorken
Koşamamak acıtıyor canımı
Sesim kesiliyor
Susuyorum sevdama
Ellerim titriyor sensizken
Sıtma gibi bir sancı yüreğimde
Gidesim tuttu sevdiğim üzgünüm
Senin yamaçlarına gömüleceğim bugün
Rüzgarında savrulup
Konacağım saçlarına
Ölesim belki de tuttu bugün
Bilemedim yada sıram geldi
Uzaktayken sensiz
Kol geziyorken kötülük
İçimdeki sonsuzluk
Acıtıyor hırpalıyor yüreğimi
Nereden düştüm hayata
Yada içindeki girdaba
Yüzmeyi bilmez bu gönül
Kapılır gider dalgalara
Kara haber gelir dağlarımdan
Neler için gönderildik hayata
Düştük özümüze
Soluduğumuz hava
Solduracaktı bizi bir gün
İçimizi bulana kadar bölündük belki
Belki islandık
Birazda üşüdük
Her şeyi bizim sandık
Paylaşamadık
Gözlerimizde gördüklerimiz
Hiçbir zaman bizim olmadı
Bizim olan en büyük şey
Düşünebilmekti becerebildiğimiz kadar
Düşerken de kırıldık biraz
Yada kırdılar inadına
Nereden düştüm bu rüyaya
Hiç göremedim uzaklara çıkılan
Yekpare taşlı merdiveni
Canım acidikça
Avuttum kendimi
Bunlar düş diye
Kanadıkça içim renk veriyorum
Sandım hayata
Her kırmızıyı kendim sandım
Her kırmızıyı sen sandım
Her şeyde biraz ben
Her şeyde biraz sen vardın
Ben düştüm aslında
Bir gerçeğe inanıp

Hiç istemeden
Büyüdüm sadece....

Gencay Coşkun

Neye kızsam

Neye kızsam
Gül kurusu yapraklar
Bıçak gibi keserler yüreğimi
Adım atsan
Kırılır yürekler
Kıramam
Yasaklıyım ben
Gözlerim zindan
Geleceğim ölümlü bir ferman
Solmadan
Solumadan ömür geçer

Hüzün çiçeği kadar güzelsin
Dikenlerin canımı ister
Ölüm bile senin kadar
Acıtmaz
Acıtamaz canımı
Yokluklardan yolluk yaptım
Sefertası elimde
Kaç sefer attım
Sonum başladığım yerdi

Neye kızsam
İpin ucunda
Suçlu ben olurdum
Dilimin ucunda
Sonumun ismi
Söylesem kıyamet olur

Ölüm bile senin kadar
Acıtmaz canımı
Gül kurusu yapraklarla
Gidecektim bir gün
Kıymetliköye

Gencay Coşkun

Neyin telaşını yaşıyorduk

Neyin telaşını yaşıyorduk
Neyin peşinden koşuyorduk
Biliyorum
Sadece susuyorum
Her zamanki gibi

Sakın ses çıkarma sende
Olan biten üstüne kalır
Ah yok mu bu kahrolası zihniyet
Çıkacak ulan çıkacak sesim
Şadece zamanını bekliyorum
Öyle yorgunum ki öyle mağrur
Bugün uykuya direniyorum
Uyumam lazım biliyorum
Ama yinede direniyorum
Beni beklerdi en sevgili rüyalarım
Beni beklerdi dostlarım arkadaşlarım
Göremeyip özlediklerim
Kendimi kandırıyordum öylemi
Sizi kandırırılarken
Kandırılmadığınızı ve sadece yaşadığınızı söylerken
Uyanık mı sanıyordunuz kendinizi

Derbeder zaman
Kimleri aldın koynuna
Kimleri büyütüp gönderdin asıl memleketlerine
Seninde sonun gelecek
Biten bir hayat gibi
Saymayacağız seni bir
Herhangi bir sayı sistemiyle
Olduğun gibi bırakacağız olduğun yere

Geçtiğim yürüdüğüm yerler
Gördüğüm şeyler
Yaşadıklarım
Hepsi bana şahit
Yutmadım numaranızı
Bu yaşananlar doğru değil

Dağ mı kaldı kaçacak
Giz mi kaldı bilecek
Karışık renkli bir gökyüzü
Hepsi üzdü beni özündeki yüzü

Neyin telaşını yaşıyorduk
Neyin peşinden koşuyorduk
Durun bir düşünün
Sonra tekrar düşünün
Şimdi koşun

Gencay Coşkun

On beş sıkımlık canken

Nereden tanıyordum
Seni bilmiyorum
Sonbaharın yağmurundan
Kaçarken sığınmalık
Otobüs duraklarının yamacında
Gözüm takılmış olabilir miydi?
Belki evet
Belki hayır

Kapalı bir havada
Kaçamak İstanbul saatlerinde
Deniz kenarı bakımlı
Geçici özgürlük ve dinlenme saatlerinde
Tasadüfle gelen denklikte mi?
Belki evet
Belki hayır

Çocukluğumuzun isli izlerinde
Daha mutluyduk
Dalımızdan düşmeden
Gülüyorduk
Daha taş atanımız yoktu
Bir iki düş kayması oluyordu
O zamanlar daha düşleri
Yeni öğrenmediğimizden
Acısını da bilmiyorduk

On beş sıkımlık canken
Kırağı vuruyordu yüreğine
Salkım saçak
İç kan revan oluyordu
Ayaklar yere basmadan
Dünya üstüne basıyordu
Ağıyor muydun?
Belki evet
Belki hayır
Ama giden bir şeyler vardı
Eline yalandan oyuncaklar
Sudan masallar uyduruluyordu
Her yağmurda yeni masal
Tam üstüne vuruyordu
Nefes almak için
Hayallerden tünel yapıyor
Bahçesinde evcilik oynuyordun
Suçluğun bilincinde tabiat
Senden af diliyordu
Kırağıda bırakılan çocukluk
Narin bir yürek büyütüyordu
Yaşanacaklarım listesi uzarken
Bu kırağı kilitliyordu nefesini
Kendi özgürlüğünü arayan
Esir olarak büyümek zorunda olan

Yaşı küçük bir iç oluyordun

Sevme zamanlarında
Yıldırımlar çakıyordu beyninde
Tanıdık geliyordu tüm filmler
Sonu önceden belli oluyordu
Sonunu bilmediğin filmleri özlüyordun
İçinde küsülü hatıralar
Yüzüne bakan
Kızarmış yüzler oluyordu
Susuyorlardı
Heybetinin erken gelen olgunluğunun yanında
İçten dışa
Bir sevgili büyütüyordun yüreğinde
Ne adı belli
Nede tadı belli olan

On beş sıkımlık canken
Kırağı çarpması
Kaçak ömürlük yaralar
İzlerini bırakıyordu
Her gelen sonraki mevsime

Hangi mevsim gelse
Gönül hep kendi mevsimini özlüyordu
Hikayeni mevsimler yazarken
Son bölümü
Yüreğinle sen yazmak istiyordun.

Gencay Coşkun

On bir torba

On bir torba
İçinde
Tam on bir yürek vardı
O yürekleri torbaya
Koyanların
On bir bin dünyası olsa
On bir binini de
Köküne Kibrit suyu
Çalarım

Benim kardeşim
Benim ağbim
On bir yüreğin
Gerçek sahibi
On bir yüreğin
Analarındır

Korkaklık İşlemişse
Baştaki Şerefsiz
Genetiği
Ayrı ayrı
Oynanmış
Tohumları olan
Cengaverlere
Alacaksın bu
(Zatı şahane) cengaverleri
Torba geçirip kafasına
Salacaksın
Eskiden Kızılderili
Yurdu olan
Ağlayan topraklara

On bir torbaya
On bir yüreği
Koyanları da
Onlara
Yalakalık
Yapanları da
Seyirci
Olanları da
Zıkkım şerbetlerini
Terslerinden
İçecekler
Utanmazlar
Daha yok mu
Diyecekler.....

Güç bilgide
Bilgi gönüldedir.

Kızıl derili değilim
Ama

Her an olabilirim.
Ama bu sefer
Son değilim.

Gencay Coşkun

Öfke denilen yaratık

Kafası basmıyordu
Rüzgarın
Eseceği yönü
Güneşe soruyordu
Güneşe hiç oralı olmuyordu
Çünkü o hep buralıyım
Diyordu
Rüzgarda yolunu kaybetmiş
Divaneler gibi
Esip duruyordu
Milyon kere esiyorsa da
Kendi memleketlerinde
Alıyordu soluğu
Öfkeyi tanıyordu
Rüzgar

Öfke denilen yaratık
Çocukluğun
Psişik izlerini taşıyordu
Bağırın
Sözde kendini acındıran
Güzel olmayan
Gönül tırmalayan Nağmelerinde
Yüzlerdeki gamzelerde
Dolaysız aldırmayan
Bizi düşünen
Bir yalanı vardı
Aslında tek düşündüğü
Kendinin iç sesi ve yalancı zaferi vardı

Ne yüzdeki gamzelerin
Ne kulaktaki acı nağmelerin
Bitmeyen öfkenin öfkesinin
Söndüremediği bir ateş vardı

Gönlümde
Her bölündüğünde yeniden
Büyüyen
Diğer parçasıyla birleşen
Birleştikçe güçlenen
Bir sevgi vardı

Büyüdükçe yürek
Her yeni
Bölünmede daha çok
Acı çekiyordu
Her acıdan
Her külden
Büyük ateşler yakıyordu
Yandıkça büyüyor
Büyüdükçe yürek
Daha çok seviyordu

Sevdiklerini,
Zamanın esmerliğini,
Acımasız hayatın
İzdüşümlerini,
Ansızın çıkan karşısına
Cevaplarını şimdi
Verecek olan
İçi ısıtası güneşi.....

Gencay Coşkun

Ölmek miydi özgürlük

Ölmek miydi özgürlük
Solmak mıydı küskünlük
İki arada bir derede
Geçirilmiyordu hayat
Sadece geçtiğini sanıyorduk belki de
Kısıtlı, sınırlı ve sinirli bir zaman
Nereye baksam hep aynı yansıma vardı
Kaçıp kurtulmak vardı bu döngüden ama
Tünelin sonu yüzyıllardır
Hep ama hep aynı yere çıkıyordu densizce
Dengesizce savruluyorduk
Hayatın ötesine berisine

Sarmaşıkları içinde
Bir bahara giriş akşamında
Sokak lambasına paralel ve oynak
Yağıyordu serseri yağmurlar
Islansam mı ıslanmasam mı
Onun telaşındaydım bir an
Bir an düşündüm
Kalktım çardağın korunganlığından
Bundan sonra kaç kez nefes alırken
Islanmaya fırsatım olacaktı ki
Hayatı anlayamıyorsam
İçinde yaşamaya devam ediyorsam
İnsanın yalnızlığı
Vuruyordu güzün gülünü
İnsanın yalnızlığı
En çok yüreğini kuvvetlendiriyordu içinde
İçinde çıkmadığın yerdeydi yalnızlık
Çekip çıkarmanın
Şeni kendine getirenindi yalnızlık
Öyle mukaddesti ki boşluk kadar ağırdı yalnızlık
Bastığın her adımı hissetmeni sağlardı bu meret
Daha önce hiç dikkatini çekmeyenlerin oluşturduğu
Diğer kainatları keşfederdin
Derdin üstüne dolu yaşmışsa yüreğe
İçin boşaldı zannetme sakın
Bu taşkınlıkta ayaz çok feci vurur
Her ayazın kangren rengi olurdu
Sızım sızım sızlardı içindeki yara
Yaralı bir yüreği taşımak
Dünyayı taşımak gibiydi aslında
Aslında suretlerinde olmayan
Bir deli cesareti vardı
Ayazlarda yüreğin kapısını açtıran
Güneşi kurutan...

En umutsuz mevsim
Alır öğütürdü çocukları
Açlık içinde
Sefalet içinde

Ufalanmış ekmeklerine
Yüreklerini katarlardı
Yiyebildikleri yalandan daha yalan
Bitmeyen umudun nazik padişahlarıydı emir buyuran
Dünün kirli yüzlü çocuğuydum
Taş toprak çamur içindeydi oyunlarım
Daha bir mutluydum
Kadife kaplı siyah üzümün altında
Dutun üstünden pamuk dedem indirebilirdi sadece
Tanımazdım dünyayı
İki mahalle sonra biter sanırdım
Niye koşarlardı insanlar asla bilemezdim büyümeden
Büyüdükçe nefret ettim
Nefret ettikçe büyüdüm

Aslında suretlerinde olmayan
Bir deli cesareti vardı
Akan damarlarımda

Kaç kez düşünen adamı görmek
Zorunda kalmıştım
Hüzünlü bir bahçenin ortasında
Anneme kızdım anlamını bilmeden
Anlamını bilince insanlara kızdım
Birisini düşmeye görsün
Çullanan çullana
Anlamları öğrendikçe
Annemi kardeşimi sevdim yalnızca
Eşit olmadığımızı
Asla eşit doğmadığımızı öğrendim
Dikenler içinde bir hayattan geçtik
Her yerimiz kan içinde
Acımayı değil
Hayatı idare etmeyi öğrendik
Bir zeytini kırk ısırişta
Katık ekmek yada ne bulursak onu yedik
Bir günde olsun harama uzanmadı bu eller

Ölmek miydi özgürlük
Solmak mıydı küskünlük
İki arada bir derede
Geçirilmiyordu hayat
Sadece geçtiğini sanıyorduk belki de
Kısıtlı, sınırlı ve sinirli bir zaman
Akıyorsa usuldan
Tutunacaksın sevdiklerine
Tutunacak dalın yoksa
Bırakacaksın kendini
Şuyun akışına
Ölmek miydi özgürlük
Solmak mıydı küskünlük

Gencay Coşkun

Ölüm var aklımda

Ölüm var aklımda
Belli belirsiz
Yakın yada uzak ufuklar değildi
Karlı bir yolda
Her adımda sana gelmek için
Düştüm yürek acıtan yollara

Nereye gitsem seni
Nereye gitsem beni
Bulmak imkansız gibiydi
Göz gözü
Kalp kalbi görmüyor
Bazı iklimsel tabiatlarda

Beklemek yada beklememek
İşte bütün mesele bu değildi
Zamanından önce de öldürüyor insanı
Gömülmen gerekmiyordu
Bu ölümlerden sonra
Yalnızca bir kerede ölmüyordun aslında
Ne zaman sana uzansam
Uzakların korkusu var aklımda
Sarıyor sarmalıyor bedenimi
Kendi kendime
Duygusal kızamıklar çıkarıp
Kıp Kırmızı Kızıyordum

Ateşten korkan kim ki
Yokluktu aslı
Beni hunharca öldüren
Birde oldu bitti bir zamandı
Sığınacağım tek liman ki
Yüzme asla bilmezken
Tehlikeliydi deniz yolculuğu
Senin rüzgarlarında
Vurulduğum limandı
Henüz daha adı da yoktu

Ölüm var aklımda
Nefes almak
Boşuna mıydı aslında
Çarçur etmeden hayatı
İade etmek lazımdı bedeni
Ne yazık ki kullanma tarihi dolmadan
İşe yaramayan bedenleri
Cezasız iade alınmazdı
İşin garibi
Son kullanma tarihi
Hiçbir bedende yazılmazdı

Ölüm vardı aklımda
İzinden bir dünyayı

İzlemeye bile değeri
Yalnızlık oldu belki sonunda
Yaklaşımlar
Bana hiç yaklaşmadı
Yaklaşanlar ancak aldandı

Ölene kadar söz verilmezdi
Bana yakışan
Sonsuza kadar verilen sözdü

Benimse
Başımda ve sonumda
Sadece
Sen vardın aklımda

Gencay Coşkun

Ölüme yürüyüş uzun sürüyordu

Yılların yorgunluğunda
Sirke gibi tortu bırakıyordum
Bal rengi akşamlar
Yaşıyordum
Yaşayamadıklarım
Yaşatamadıklarım geliyordu
Aklıma
Yutkunuyordum
Susuzluğumu dindirecek
Garip yağmurlar
Yağsın istiyordum
Dünyevi pirelerle
Top yekun savaşıyordum
Girmedğim hiçbir ini kalmamıştı
Ama onlar hala kan emmeye
Devam ediyordu

Sokak lambalarında
Yaşlanıyordum
Bu meretler
Gece feci gözümü alıyordu

İçim acıyordu
Yalnızdı yürek
Kelimelerini anlamadığım
Cümleleri uzun şarkılar çalardı
Kendi iç seslerimde
Ölüme yürüyüş uzun sürüyordu
Yürümekten topuklarım çatlamıştı
Durmak hiç yoktu
İşin ucu en büyük sevgiliydi
Bekletmek olmazdı
Metalar arasında kaybolmuş bir yaşamı
Yaşatılmaktansa
Kendi dünyamda
İçten içe yaşamak
Daha doğru
Daha onurluydu

Dar geliyordu
Çoktan aşılmış yolları
Tekrar etmekten sıkılmıştım
Sonu belli bir filmdi hayat
Gidişatı çok sıkıyordu beni
Acı dolu
Sarı sabır yoluydu
Camlı dikenli yolumda
Sadece sonbaharlar vardı
Her sonbaharda
Yalnız çiğdemler çiçek açardı
Ağlardım
Son gelen ışığa

Uzanan bakışları vardı
Sarı çiğdemlerin
Ellerimi hatırlatan
Bir yapısı vardı
Uzayıp giden yolumda

Çok hücrem
İsyandaydı
Acımasızca
Kırıyordu beni
Kendimle
Çıkartıyordu
Beni benden
Hızla içimi boşaltılıyordu
Kansere dönüyordum
Elimde okeyim vardı
Koyacak gedik bulamamıştım

Ölüme yürüyüş uzun sürüyordu
Sürüldüğüm kasabalardan geçerken
Dinlenmek bile istemiyordum.
Her geçtiğim yer
Benimle beraber tanıdık geliyordu
Kaybolmak istiyordum
Yaban olmak istiyordum
Av mevsimi geldiğinde
Vurulmak için
Deli esen asi bir rüzgara
Savrulmak vardı
Soğuk ama çok soğuk kutuplara

Hiçbir sesin olmadığı
Yalnız diyarlarıma gömülmeye gidiyordum
Tek bir görüntünün olmadığı
Tek bir ışığın olmadığı
Yalnızlığın imparatorluğuna gidiyordum
Gözlerim dolu dolu
Oluyordu
Yaşamı bozanları
Kumlara boğamadan
Kulluk fabrikalarının
Patronlarını tiplerini benzetmeden gidiyordum
Ölüme yürüyüş uzun sürüyordu
Sıkılıp durmak istediğim
Kaç istasyon oldu
Yola çıkılmıştı bir kere
Onurluca bitirilmesi gerekiyordu
Gözüme bakan gözler
Yüreğimi ısıtan sözler
Tenimi terleten tenler
Çok uzaktaydı bana
Veremli bir hastalığı gibiydi

Yalnızlık
Bulaştırma ihtimalim yüksekti

Ölüme yürüyüş uzun sürüyordu
Asla hiç bitmeyecek gibi değildi

Gencay Coşkun

Önden gidenler

Önden gidenler
Çakıl taşları
Atarlardı
Miğferlerimize
Dikkat et
Kalles ateş
Geliyor diye
Seslenirlerdi
Tüylerimiz ürperirdi
Sesin sahibini arardık
Ama bulamayacağımız
Kadar yakın
Diyarlardaydı
Bir cayırtı kopardı
Gökyüzü yırtılır
Yıldızlar yere
İnerdi
Karanlıkta
Herkes
Kendi yıldızını
Arardı
Ancak
Kendi kaderini
Bulurdu
Vücutlarımızda
Kırmızı çiçekler açardı
Bu çiçekler
Düştüğü memlekette
Acı acı kokardı
Yırtılan gökyüzü
İçin için ağlardı
Ayaklar hiç durmaz
Tabanlar yırtılana kadar
Hasretlere yürürdü
Hasretlerse yeni
Gelecekleri bağrına
Basardı sımsıkı
Sıcak döşek başında
Olsa da itler
Bizim
Bizi bekleyenler için
Daha yürüyecek
Çok yolumuz vardı
Yırtık gökyüzünde
Birer birer düşsek de
Tohum gibi toprağa
Önden gidenler
Gibi yeşerirdik
Dağdaki yaban
Bir erik dalında...

Gencay Coşkun

Örtmeyin üstümü

Örtmeyin üstümü
Varsın soğuk işlesin yüreğime
Bu gece yıldızları görmek istiyorum
Müsaadenizle
İzin vermeseniz bile
Gene göreceğim

Geceler çok tehlikeli
Adım başı bela kaldırımlarda değil
Beynin kıvrımlarında
En tehlikeli silah
Hastalıklı düşüncelerin kelimelerinde
Kelimelerinin etini kesmesinde
Bu kesiklerde kan olmaz
Hüzün düşürürler dünyaya
Dünyayı en istenmeyen renklerle kirletirler
Bir renge hüzün değmeye görsün
Kaç yürek yakar tenhalarda
Tenhalarda gözler yaşlı
Sesleri olur gariplerin içinden
Sesleri tek bir yere
Tek taraflı irade beyanı
Bekle dur sonra gelecek kararı

Sonbahardı kıyamet oldu
Yağmur düşünce
İstanbul sustu
Sadece sağlam yürekler duydu
Ağaçların yaprakları döküldü
Bazen ölüm öyle hızlı gelir ki
Öyle hızlı geçer ki
Kimse anlamaz
Kahpeliklerle dolu zaman
Arkamızı dönmeye gelmiyor
Her yaprakta yüreklerimiz acıyor
Susuyorum
Kirli bir sis bastırıyor gecemi
Yüz göz ııslak
Yaralı bir gökyüzü
Hangi alçak yıldızlarımı habersiz almış
Öğrenemedim bazı şeyleri
Don vurmuş çiçekleri

Demir eller metal tutmuşlar
Çok can acıtırlar
Pas demirlerinde değil
Yüreklerinde
Ulan gri gene mi sen?
Öldürecem seni ben
Çık bir kere her hangi bir kareden
Her resimde sen
Birazda kahverengi

Bakarken ağlarım
Baktıkların gidenlerindir
Susarsın
Kalırsın
Gölmek bile istemezsin
Gecelerin koynunda

Şiddeti sökmek isterdim gönüllerden
Affetmeyi çok sevmeyi bol koyardım
Karşılıksız hiçbir şey beklemeden sevmeleri çok yazardım
Her hangi maddi birimle ifade edilmeyen duyguları yayar
Paylaşmayı severdim paylaşmayı sevenlerle
İhanetleri savaşları yalanları silerdim
Her şey çıplak kalırdı
Tek kötü düşünce barınamazdı duraklarda
Ölüm mü?
Onu bir kez olsun öldürmek isterdim.

Yaralı bir mevsim büyütüyorduk
Hiç bilmeden

Hiç bilmeden
Kesiliyordu hesabımız
Bize ödemesinin artıkları kalıyordu
Yaşamak için

Yaşamak için
Geziniyorduk ortalıklarda

Her yıldıza ben bir can verdim
Her yıldıza ben bir kan verdim
Bir ben bana kalmadı

Örtmeyin üstümü
Varsın soğuk işlesin yüreğime
Bu gece yıldızları görmek istiyorum
Müsaadenizle
İzin vermeseniz bile
Gene göreceğim
Sonra kimseye çile çektirmeden
Gideceğim

Gencay Coşkun

Öylesi Ölesi Bir Zaman

Gecenin yarısı sen,
Yarısı uçtu ölüm yollarına,
Kaç yangın var gönlümde
Biri sönmeden öteki başlar
Nereden çıktın karşıma
Bir anda soluksuz
Şavunmasız kaldım
Ölüme bir adım kala
Şimşek gözlerinle karşımda
Aklım son şafakta
Bakışların ateş gibi
Dinmeyen rüzgarlarda
Narinim dilberim
Yalan değil severim
Ne sen bilirsin
Ne de ben
Geleceği.
Ağlamak gelir içimden
Olmayan zamanlarıma
Kaçırdığım duygularıma
Ne soluk alırım
Ne derman
Bulamam dağları
Kalırım ortalarda
Sahipsiz, kimsesiz
Siz oğlu siz
Apansız bir ateş alır beni
Salar gecelere, sürer ufuklara
Rüzgar kanatlarıma vururda
Uçarım sonlu bitik yoluma
Çağırır sonrasında puslu rüyalar
Görmesem de görürüm her gece
Siz rahat uykularda
Biz bitmeyen sonsuz nöbetlerde
Bem beyaz elbiselerde
Bir sevinç çılgın
Yok etmek, yok olmak arzusuyla
Güller açar her yerimde
Beyin kıvrımlarımda
Bir sızı mutluluk akan
Sıcacık
Verdimde almadıkları
Kalbimden gelen
Her bir çiçek
Her biri çiçek
Sıcacık mutluluk
Biraz geçer
Sonra üşürüm
Çok üşürüm
Kendi iç yalnızlıklarımda
Ellerimde sımsıkı tuttuğum
Yarınlarım

Ellerin zannettiğim
Yeni açan güllerim
Sen zannettiğim
Boş yere açan güllerim
Gelse de anlamadığım
Son nefesim
Gitmeli gerek artık
Ateş gözlüm

Birileri elimden tutar
Birileri yolu çizer
Adımlar sessiz
Çok sessiz
Gider sonlara
Öylesi ölesi bir zaman
Bulup götürürken beni
Sen çıkartıp
Alırsın
Gönlüne beni.....

Gencay Coşkun

Özgürlüğü satamayacaksınız

Özgürlüğü satmayın
Sonu belirsiz bir birliğe
Şehitlerimizin kemikleri sizler
Küfrettirmeyin atalarımızı özümüze
Zaman değişirde
Düşman değişir mi özünde
Delî olmayın
Cahil olmayın
Kim inanır bu masallara
Aç kalsak ta
Yırtık pırtık bir dünyamızda
Cebini düşünen bir iki asinin dışında
Gururlu onurlu bir millet var
Kahpe dünyaların karşısında

Onun bunun cebine
Doldurmayın kanlı toprağımızı
Tonla altını verseler
Bir damlasını verirsem toprağımın
Hücrelerime kadar namerdim
Bu topraklarda doğduk özgür
Hiç boyun bükmedik
Hiçbir zamanda bükmeyeceğiz
Büktüreceğini sananlara inat
Gerektiğinde son kalanımız dahil
Canlarımızı seve seve vereceğiz

Kanımızın döküldüğü her toprak bizim
Bizim emanetimiz yarınlara
Vatan dediğin iki günde kurulmadı ki
Bir günde teslim edelim onursuzca

Sayısını bilemediğimiz emek var özünde
Sayısını bilemediğimiz can var özünde
Bu haklar ödenir mi
Yalan dolan vaatlerle

Özgürlüğü satmayacaksınız
Bu bedenleri eritmeden

Özgürlüğü satmayacaksınız
Bu beyinleri söndürmeden

Özgürlüğü satmayacaksınız
Ülkesini sevenleri öldürmeden

Her şeyin mutlaka hesaba çekilecekte
Siz kaçacak mısınız sanıyorsunuz gerilere
Elbet sıra gelecek size de
Size de bir hesap soran çıkacak
Çıkacak elbette

Boynunuzda ellerimiz varken
Özgürlüğü satamayacaksınız

Gücü yeten varsa beri gelsin
Yoksa gelen hep biz olacağız

Gencay Coşkun

Pamuk Dedemdi Aç Açtı ama asla kimsesiz kalmayacaktı / Gerçekler Bir (1)

Gözleri ışı ışıldı
Kaç senelik
Açken açıkken bile
İnsanca gülen çınardı
Sokakta kalan benim
Kan bağı olmadan
Pamuk dedemdi
Bir kuru ekmeğe muhtaçken bile
El açıp bir şey istemezdi
Verirsen yerdı ama
Gözlerine utanır bakamazdı
Pamuk dedemdi
Görünce yüreğim delindi
Kimi kimsesi yoktu
Varsa bile benim bildiğim
Yanında
Yakından kimsecikleri yoktu
Ev dediği sığınaklarında
Tek yaşardı
Sabah erkenden kalkar
Selamlı sabahlı
Dolaşır dururdu
Azrail'i arardı bir an önce bulup
Onurluca ölmek için
Numara sırasını beklerdi
Nasıl zordur
Bir zamanlar
Gümbür gümbür
Çağlayan bir evde
Mezar sessizliğinde girmek
Sabahın ilk ışıklarına kadar
Kendi iç sesinde uyumak
Çoğu zaman uyumazdı pamuk dedem
Ellerinde zamanın
En ağır tahrip kalıbı yüksek
Buruşukluklar
Tutmayan dizler
Soluk bir gülüş vardı
Ama pamuk dedem aldırılmazdı
Horlayanı da
Darlayanı da
Kollayanı da unutmazdı
En büyük silahı
Yaşlı bir adamın son dualarıydı
Durmadan ölmek için
Kendi alnın sıkardı
Yürümekte zorlanırken
Pamuk dedem
Bastona karşı gelirdi
Durup durup dinlenirdi
Ama üç ayaklı olmayı sevmezdi

El açıp yaşamak ne kadar zordu
Yılların eskittiği bir vücutta
Bir gecede yıllık geçinebilecek hayatlar
Harcanırdı
Öküz maliye öyle bakardı
Yeşil kart için
Reisi cumhuru beklerdi
Altı yüz elli yediye tabi (sadece zorluk çıkarana) düdüklü
Gırla götürenler
Ortalıkta gezerlerdi
Ben cezamı çektim diye
Kaç pamuk dedemin
Kaç pamuk ninemin
Kaç tüysüz yetimin
Kaç bahtsız dulun
Lokmalarını yemişlerdi
Leş kargaları
Sorsan
Girişimci ruhu yüksek insanlardı
Bana kalırsa bunlar
Sümükte asalak bile olamazlardı

Pamuk dedem
Başka avuçlara muhtaçtı
Belki durumun onu hatasıydı
Belki de değildi
Düşkünlük kimsenin
Ama kimsenin
Suçu olmazdı
Suçlunun tek sahibi
Üstün koruyanı
Toprağın ve içindekilerin
Bütünlüğünü korumak zorunda
En yüce kurumdu
Ama onunda
Soba kurumundan farkı
Henüz yoktu
Ahkam kesen
Hödüklü
Sokakları bir doluşsalar
Görünen gerçeği
At gözlerinle bile göreceklardı
Hödüklü mitinglerde
Öksüzlere sözle tokat atarken
Kendi kıçlarına
Tekmenin yakında geleceğine de
Bilmeleri gerekirdi
Adaletse gerçekten adalet olmalıydı
Biri bir yerde açsa
Bu yalnızca onun suçu değildi

Pamuk dedem

Sosyal güvencelerin yada güvercinlerin
Kapsama alanlarına girmezdi
Girse bile ölmeden
Bürokrasi canavarını yenmesi
Gerekirdi
Şekeri yüksekti pamuk dedemin
Tatlı mı tatlıydı
Yüzü gözü sözleri
Ama şeker onun sonuydu
Birin birilerinin ellerinden
Tutması gerekiyordu
Düşenlerin ellerinden
Tutanların sayısı gittikçe
Azalıyordu
Paranın kölesi insanlar
Çoğaldıkça
Açların halinden anlayan yoktu
Bir sınırlı ülkede
Paylaşılacak lokma sayısı daima tamdır
Bu tamında
Adil paylaşılması gerekliydi
Nice lokmaları denize dökerlerdi köpekler
İhtiyacı olanlar
Havayı koklardı
Korkarım yakında hava vergisi de gelirdi

Pamuk dedem
Ölümü özlerdi
En çok yakında hissettiği varlıktı oysa
Bir selam versen
Çocuk olurdu yüzü
Gözleri dolardı (buradaki dolar
asla para cinsinde olmayıp
saf doğal duygu sınıfındandı)
Ne yapacağını bilemez
Sevinirdi
Ne açlığı kalırdı ve ezilmişliği
Terkedilmişliği
Oturup bir iki bir şey sorsan
Az sonra ölecekmiş gibi
Soluk almadan
Anlatırdı
Takma dişleri yenilenmesi
Gerekirdi ama olsun
Yüzünün gülmesi
Hiç bozulmazdı
Yalnız başına evine girerken
Rengi giderdi
Siyah beyaz resim olurdu
Her gecenin sonunda
Oradan çıkamamak vardı
İşin ucunda

Ölsen
Kim
Kaç gün sonra
Nasıl bulacaktı
Helvan vaktinde mi kokutulacaktı

Gözlerim dolardı
Ağlardım
Pamuk dedeme
Topu ne yerdı
Ne içelerdi
İstedikleri
Adam gibi ölme haklarıydı
İnsan gibi
Cidden insan olmak lazımdı
Pamuk tarlalarımıza
Sahip çıkmak
Onları güzel güzel
Başımıza bayrak yapmak lazımdı
Her tohum
Büyüdükten sonra
Bir gün mutlaka pamuk
Yada ilgiye muhtaç nesne olacaktı
Kimileri belki öyle doğacaktı
İçinde bulunan
Toprağı
Yüceltmek içindekilerin
Asli göreviydi
Başımızdaki hödükleri
Beğenmiyorsak
Yenilerini seçme
Sihri
Boyalı parmaklardaydı

Pamuk Dedemdi
Nice insan müsvettesinden
Değerliydi
Aç Açıktı ama
Bir kez olsun dilenmezdi
Pamuk Dedemdi
Aç Açıktı ama
Asla kimsesiz kalmayacaktı
Bunu bütün hödüklerin
Öğrenmesi lazımdı.
Yada zorla öğretmek lazımdı.

Gencay Coşkun

Paralel bir hüzüdü

Paralel bir hüzüdü
Yan yana yerde yatan
Ölüme beş kala
Su çekilirdi ince damarlardan
Etraf bir garip gri
İçlerde sızlayan bir pınar
Renklerin görünesi yoktu bu saatlerde
Ağlayan rüzgardı
Sesini duyan olmazdı

Paralel bir hüzüdü
Biz hangi mevsimde
Kaçırılmışık zamanı....

Gencay Coşkun

Plastik Çiçek

Şiddetle
Şarsılan bir ömürdü
Yıkılansa
Hayattı
Çanım kızmak
İsterse
Kızardım ama
Canım
Kalbimdekilere
Kızmak istemezdi

Sebepsiz bekleyişlerde
Beyin boş durmaz
Uyduruk senaryolar
Yazardı
Her yazılan senaryo
Aksi gibi çıkardı
Merakla beklenenlerin
Dünyalarında
Bahanelerden bir çelenk
Vardı
Üstünde ilgiliye
Vicdan nedeniyle
Gönderilmiştir
Yazarlardı
Bilmeden

Her yalan
Çalıyordu
Geleceği
Mum ışığında
Senaryo okutuyordu
İnsana
Birden hava
Gerçekle aydınlanınca
Gözleri yanıyordu
İnsanın
Yanıldıklarına

Plastik bir çiçektir
Gerçek sandığım
Kokladığında
Aldığın
Kocaman
Bir yalandı

AŞ...

Gencay Coşkun

Rüyadan hemen sonra

Gülden bahçelerdi
Gönlüm
En çok takıldığım
Gözlerimi rehin bıraktığım
Gözlerindi

Bir tiyatro vardı
Meddah tadında
Oyun orta oyunuydu ama
Bütün kelimeler
Seninde beni de
Yakıyordu

Gülden rüyaları
Adım başı sen
Her adımda bin bir hikaye
Biraz modern
Biraz klasik
Biraz ben sonunu biliyordum
Der gibi

Gülden reçellerdi
Ekmeğe sürer gibi
Hayata sürülürdü
Afiyetle yenmezdi
Ama afiyetle yaşanırdı

Gülden kalelerdi
İçerisine gönlümü
Hapsettim
Tüm pencerelerine
Parmaklıklar koydum
Tüm kapılarını
Kilitledim
İstemedim
Anahtarlarını kaybettim Odalarının
Yağmur gibi
Yalan yağıyordu
Keñdi kapsama ve kapsanma alanlarıma
Çoğu zamanda bunları
Ayıklamak zaman alıyordu

Son kelimeler çıkmamıştı
Dudaklarından ki
Göz göze gelmiştik
Sorsan bana
Bu gözleri
Asla ayrı durmamışlardı ki
Sımsıkı sarıldık birbirimize
Hayatın yeni kokusunu
Teneffüs ediyorduk
Birbirimizle

Benim evimdi
Ortaklık yerde
Anılarımı sızdırıyordu
Duvarlarından tavanlarından
Geçmiş zamanlara ait
Saf güneşler doğmuştu
Camlarımdan içeri süzülen
Kilimlerim serilmişti
Gülden kırmızı
Gönülden sıcak
Kol kola çıkıyorduk
Hiç görmediğim
Gülden bahçelerden
Rüyadan hemen sonra
Uyanıyordum
Düşüp yataklardan
Gene beni buralarda bırakmışlardı
Bir başıma
Vadesini bekleyen hesapların
Bozum günlerini bekliyordum
Gidenlerimi arıyordum
Ancak seslerini duyuyordum
Çok gerilerden

Gencay Coşkun

Rüyaların kapıları uykuda açılırdı

Rüyaların kapıları uykuda açılırdı
Asırlar sığardı gölgede saniyelere
Düş müydü gerçek miydi?
Gördüklerimden uzun bir şerit
Aklımın otobanlarında çiziliyordu
Hangi odalar benimdi
Sen hangi odalarda çıkıyordun karşıma
Bir şeyler vardı
Güllere daire
Bir şeyler vardı
Kanlı ve terli gecelere
Koruma gölgesinde
Günler saatler geçiyordu
Neden kaçıyordum birden
Kim kovalıyordu beni
Sonra ben kimi kovalıyordum
Bulmaca vardı düşlerimde
Eksikleri hiç kapanmak bilmiyordu
Garip bir gül kıvamı
Garip bir karabiber tadı vardı
Acıtmıyordu heyecanlanıyordum
Koşar adım yürüyordum
İçimden duygu seli akardı
Tutacak küçük bir barajım yoktu
İnce bir boğazdan geçip
Esmer ikiz tepeye ulaşıyordum
Eriyordum ışıklarda
Üçgenin kesmesi kesiyordu beni
Kararıyordu pencereler
El yordamında geçiyordu rüyalar

Rüyaların kapıları uykuda açılırdı
Düş müydü gerçek miydi?
Bilmiyordum uyanmak istemiyordum
Kanatlanıyordum
Bir odadan diğerine geçiyordum
Her yer istediğim gibiydi
İsteklerim sevdiklerim
Ben gibiydi
Başı boş tehlikesiz
Günahsız bir özgürlüktü
Güneşler bile bambaşka ısıtırdı
Gökyüzümü, yüzümü
İçimde garip bir sevinç vardı
Uyansam sanki hemen gidecekti
Tüyden masalları yaşıyordum
Bir türlü uyanmak istemiyordum

Rüyaların kapıları uykuda açılırdı
Ansızın uyanınca girdiğin kapıyı bulmak
Artık imkansız kadar uzaktı

Gencay Coşkun

Saklı ağlarsam kimse duymaz

İç sus pus olmuş
Bakıyorsam dünyaya sessiz
Bu benim suçum değil
Alıp başımı gitmek istiyorsam
Bu benim suçum değil

Bu benim suçum değil desem de
Düşünüyorsam düşleri öldürenleri
Çekiyorsam zülfikarımı
Kayıtsız kalamıyorsam kötülöklere
Ölüme susuyorum çaresizlikte
Derdin kederin ortasında
Gözyaşım kaynak olup taşar
Gidenlerimi özlerken akşamları
Bir başına kalsam da yıldırın kalabalıklarda
Silinmeye yüz tutmuş anılarım var ya yanı başımda
Silinmesin diye acıtısa da canımı
Her gün yeniden çizerim anılarımı
İçimden bir sel gelir kendi içime doğru
Saklı ağlarsam kimse duymaz deyip
Tenhalara çekilirim
Ay ışığı da varsa penceremde
Gidenlerimin yüzlerini görürüm
Şansım varsa bu gece gökyüzünde
Bir ayın yanına beni de koyun
Ses çıkarırsam namerdim
Kim isterse yüzüne doğacağım
Yalnızlık gecelerinde
Asla ne gece nede gündüz olmayacağım
Doğabildiğim kadar özümde doğup
Gidenlerimi anacağım
Hayatın en sevgili yerinde
Çaktırmadan kendine bile bende gideceğim

Gencay Coşkun

Saklı Kapı

Yüreğimden
Parça parça
Seni aldılar
Bir beni
Sensiz silemediler
Yeryüzünden
Ölümüm ellerinden
Küçük bir rüzgarla
Dağılacak kum tanecikleriyle
Zamana savrulacaktım
İzlerim kalacaktı
Tozlu okunmayana
Kütüphane raflarında
Belki yüzyıllar sonra
Meraklı gözler
Okuyacaktı beni
İnceden inceye
Bense kim bilir
Hangi cumhuriyette
Duygu vekilliği olacağım
Dokunulmazlığım
Tartışılmayacaktı
Çünkü gelen giden
Yüreğime
Dokunacaktı

Havada kurulu bir köprü vardı
Hiçbir ayağı
Gerçeklere basmıyordu
Geleni geçeni de
Amma çoktu
Laf söyleyen
Dağlayanları da çoktu

Bir kitap yazılmazdı ama
Bir ömür harcanırdı
Bu grilikler içindeki
Bulutlarda
Koşmak haliyle zordu
Halsizlikte yaşamak
Gökdelenden aşağıya
Atlamak gibi bir şeydi
Bir ağ içinde yaşatılıyordu
Belli bir süre
Sürüm sürüm sürünüyorduk
Yaralarımıza merhem diye
Öğretilenleri
Sınırlı bir döngüsü olan
Planlı kodlardık
Şifrelenip bırakılmıştık
Sonsuz akıl almaz
Kapsama alanlarına

Kimi görsem
Bir farklı gelirdi gözüme
Aynada ki ben
En korktuğum kabusumdu
Gözlerinin içine bakamazdım
Bakınca ruhum eskirdi
Yemyeşil derinliklerde
Ölüme sevdalı tutkular
Bir bir uçarken
Bir çatıda
Bir ben kalırdım

Sen gelirdin aklıma
Aklım almazdı
Aklında olmayışımı

Bir bahane uydurup
Fırar etmek lazımdı
Tüm yollar
Tutulmuş olsa da
Saklı bir kapı
Mutlaka buralarda
Bir yerlerde olacaktı

O Saklı kapıyı
Eninde sonunda bulacaktım
Bulamazsam
Hırsımdan ağlayacaktım

Ama ağlamadım....

Not: Devamı var, var olacaktır an meselesidir yazımı.....
Kış gelmeden bitireceğim..
Yazım çalışmasından dolayı
Beyinlerde verdiğim geçici rahatsızlıktan dolayı
Asla özür dilemiyorum.....

Gencay Coşkun

Saklımsın sen

Saklımsın sen
Yüreğimde
Sonsuzluğun bir ötesine kadar,
Kâinat çökse üstüme ansızın,
Tüyden daha hafif uyanırım kıyılarında

Sabah seninle bulut mavisi olur
Düşlerimden yepyeni bir düşünce içinde uyanırım
Hiçbir kötülük üzemez beni senin kıyılarında
Benim yüreğimde
Öylesi değerlisin ki
Kendisini bile unuttur fukara yüreğim.

Sırlar içinde uzanırım
Karanlıklarla dolu yeryüzüne
Gecelerdeki yıldızlarımın sen
Bakıp da ağladığım
Bakıp da doyamadığım
Bakıp da uslanmadığım

Benim yüreğimde
Öylesi değerlisin ki
Kendisini bile kaybeder fukara yüreğim.
Hangi aralıkta gitmişim ki
Seninle dönüverdim hayata

Bu dönüşlerde hep senin
İçimi titreten gülüşlerin saklıydı
Saklımsın sen
Yüreğimde
Sonsuzluğun bir ötesine kadar.

Gencay Coşkun

Sal beni gideyim

Hadi kırdık lafın belini, birazda hayatın.
Yada hayat bizim belimizi kırdı.

Hadi söyle gidiyoz mu?

- Beklemelisin.

"Beklemelisin! "

Senin için söylemesi ne kadarda kolay.
Hangi dersten çıkar not aldıkta
Burada hala beklemedeyiz.
Söylesene bana.?

...

Şusması da kolay dimi.
İşine geldiği gibi
Canın ne zaman isterse konuş
Canın ne zaman isterse es bakalım

Yahu gidicem işim var benim
Yaşamadığım günlerin
Sıkıntıların hesabını almadan gidicem
Yeminlen bak

Sal beni rüzgar sal
Kırıcım şimdi bak tüm bu zincirlerimi
Yüzüne karşı
Eziyet etme bana
Sal beni rüzgar sal
Salmayacaksan söyle şimşeklerine
Bağrımı yakıp alsınlar canımı ellerinden
Savrulmaktan yoruldu
Yaren türküleri yakıyor zati canımı

Ellerim yüzüm umutlarım kan içinde
Esaretle zaman geçer mi
Koşar adımlarla gidilen
Ölüm bile karşında en büyük sevgili gibi kalır
Bir ben kendine kalamadım be rüzgar
Sal artık beni gideyim.

Sözlerimi de geri aldım
Yeminlen bak
Mevsim kışta olsun bırak ineyim yüzüm üstüne.

Gencay Coşkun

Sarı bir ateşten gözleri vardı

Sarı bir ateşten gözleri vardı
Yıllar geçse hiç değişmezdi
Ne zaman görsem
Yüreğim külleri eşelenirdi
Anlatamadıklarımın bir dağ
Biriktirdim yüreğimde
Ne zaman aç sığmadı
Kendi gökyüzüme

Acımıydı yaşadıklarım
Zamansızlık mıydı yanıldıklarım
Sadece hüznün müydü yalnızlık
Yoksa bazen
Adam gibi dost mu oluyordu

Sarı bir ateşten gözleri vardı
Yıllar geçse hiç değişmezdi
Ciğerim parça parça olurdu
Ne kadar su içsem
Çiçek falan çıkmazdı içimde
Ne kadar film seyretsem
Hep başkaları olurdu

Ne zaman ben olsam
Sen olmazdın
Sarı bir ateşten gözleri çıkardı karşıma
Ansızın
Tam yarımı sarmışken
Bakışları geleceğimi soğuturdu
Bir yerde treni kaçırmıştık
Mektup tazeliğini özler olmuşum
Yeni sayısal mektupların karşısında
Koynundan saklayacak mesajlarım
Olmayacaktı
Yüreklerin sınırlarında
Gözlerin gördüğü
Aklın unutmadiğı mesajlarım olacaktı
O hatırlanabildiğı kadar
Her yerde yalandan
Zaman
Suçlu olacaktı
Asıl suçluya
Kader diyemeyecektim
İçten içe
Kendimi yiyecektim.

Sarı bir ateşten gözleri vardı
Beklemek bile anlamsızdı
Mor bir gülle gelecekti
Gelecek denilen kayık
İki gümüş para ile
Gidilecek bir yoldu

Bu yol hep yalan olacaktı

Sarı bir ateşten gözleri vardı
Bu gözleri özleyecektim
Yoksa kim yakarak
Isıtacaktı içimi
Dost yalnızlıklarda
Yalan bir avuntum olacaktı
Adını gökyüzüne yıldızlarla yazdığım
Umutlarım olacaktı
ve birde daha sadece başlığında olduğum
Bir hikayem olacaktı

Sarı bir ateşten gözleri vardı
Yıllar geçse hiç değişmezdi
Değişen hep
Resimlerdeki yüzlerdi....

Gencay Coşkun

Sarı sabır zamanlarda

Sarı sabır zamanlarda
Yapraklar dökülürdü
Rüzgarlara
Geceler geçit vermezdi
En yakın hülyalı mekanlara
Çit kırıldım
Pir kuruldum
Sevdalar olurdu
Külrengi tarlalarda
Ne ekersen
Onu biçemezdin
Nasırlı eller dualarda yumuşardı
Her yağmur düşümünde
Düşler parçalı bulutlu
Geleceği gören yoktu
Görmenin de bir anlamı da yoktu zaten
Falcıların uydurduğu hikayeler
Ufaktan bir avuntuydu
İn cin top oynardı
Beynimin kıvrımlarında
Yalnızlık başıma vurmuştu
Sahipsiz otobüs duraklarında
Her gün
Her adımda
Binlerce yeni yüz görürdüm
Hepsi tanıdık
Hepsi yabancı
Ayaksız masalarda
Oturak çaylı eylemler yapardım
Demi hep fazla gelirdi

Sarı kahır aralıklardan
Soğuklar gelirdi
Dostlarımla arama
Tekliğim ölüme doğru uzardı
Çitin dışında bir çam ağacı gölgesi
Eski vatanını arar gibi
Son kez uzanırdı topraklarına
Arada birde
Çiğ düşse de kozalaklarına
Genetik kopyalarını
Salardı gelecek ufuklara
Kimseye inandırmak zorunda değildim
Dünyanın dört köşe olduğuna
Her köşesinin de hunharca
İhtiyaç sahibi olmayanlar tarafından
Ansızın tutulup asla bırakılmayacağına

Sarı akan bir yazdan sonra
Sarıyla başlayan bir sonbahar hazırlardı
Bembeyaz kışlardaki yalnızlığa...

Gencay Coşkun

Sarpa sarmış kapkaranlık bir akşam

Sarpa sarmış kapkaranlık bir akşam
Günü öğüten
İçi öldüren bir karamsarlık sancısı
Bu şafakta sökecek
Bende göreceğim elbet
Kir pas içinde olsa da düşlerim
Çıkarıp parlatmak gerek
Parlatırsam içimin düşlerini
Yürekleri olmayan müsfettelerin
Gözleri kamaşır boyut değıştiresi gelir

Sarpa sarmış ay ışığı bir akşam
Açarken çiçekleri ihlamurların
Kokusunu dağıtırken yeryüzüne
Beni sarhoş ederdi
Ellerimde zindanın bağıladığı zincirler
Nefes almamı engelleyebilir miydi ki sanki
Pas koksa da kainat
Bir gün ışıldayacaktı elbet

Sarpa sarmış sapsarı bir gündüzde
Tren raylarında tehlikeli oyunlar oynardık
Çivileri koyup ray üstüne
Küçük zülfikarlar yapardık
Şeytanların gücüne giderdi belki
Bunu bize böbürlenmeden önce düşünecekti
Kibrit çöpünden evler yaparken
İllaki bir ışık isterdim ortasında
Evim gibi
Annem gibi
Kardeşim gibi sıcak olsun diye
Leğende yıkanmak zorundaydı
Gecekondu insanı
Jakuzi falan bilinmezdi o zamanlar daha
Bilinse de şimdi bize hala bir yararı yoktu
En azında bizim oralarda

Sarpa sarmış garip evinde
Mermerde mutfak en lükstü
Kime ne mezar taşı olan

Not: Şiir dağınıktır toplamaya çalışmayın

Gencay Coşkun

Sen

Sen
Benim
Sevdam

Senin
Yokluğun
Benim
Cezam

Büyüttüğüm
En güzel
Fidansın

Ihlamur
Kokusunu
Yüreğimize
Yolların
Yorgunluğunu
Ayaklarımıza
İşledik

Sana iki
Kelimeyi
Bir araya
Getiremeden
Sevdam
Gönlümden
Uzandı

Ne yere
Ne göğe
Sığdıramam
Seni
Sevgin
En büyük

En güzeli
Gözlerinde
En sıcak
Küçük
Ellerinde

Gencay Coşkun

Sen gelmeden gitmeyecekti

Sen gelmeden gitmeyecekti
Bu gönül
Ölümüne yelken açmışken
Bu suskun rüzgar niye
Ellerimde tebeşirin
Kara izleri vardı
Perdede karagöz
Güldürmüyordu belki eskisi gibi
Çakı izli masamda elimde kurşun kalem
Boş bir sarı saman yaprak
Özlerken çocukluk düşlerimi
Büyüdükçe irtifa kaybediyordum
Elimdeki uçurtmamla
Bilinmeyen havalimanlarına iniyordum
Her seferinde eve dönüş
Çok uzun sürüyordu
Dönüşlerde iç titreten
Acı gülüşler olurdu
Ellerde tek atımlık karanfiller
Kaybedilenlere doğru yol alırdı

Sen gelmeden gitmeyecekti
Bitmeyen karakışlar
Akıldaki karışıklıklar
Yüzdeki kırıksıklıklar
Anlamli anlamsız
Tüm yaşananlar
Bir yere taşırdı
Apar topar
Ne gören
Ne duyan olurdu

Sen gelmeden gitmeyecekti
Bu beden
Bir gelsen
Bir gülsen
Ardına bakmadan
Zindanından en zindan karanlığa
Sonsuzluk cezasına çarptırılarak
Teslim olacaktı içimin her bir hücre parçası

Gencay Coşkun

Sendeyim demleniyorum

Bugün diğer günler gibi
Dualarımda bile seninleyim
Sendeyim demleniyorum
Şızmışsın kalbime seni sonbaharın kızı
Ömrüme sonbaharımı getiriyorsun
Hiç korkmuyorum sararıp solarken
İçten dışa bir huzur geliyor yalnız seninle
Bugün mü doğdum bilmiyorum
Artık yaşananları yargılamıyor
Sevmeyi en başından ilk harfinden öğreniyorum seninle
Seninle bir bütün oluyoruz
Büsbütün salıyoruz hükümlerimizi mekan,
Bir başka görüyorum günü, geceyi
Bir başka hissediyorum seninle yağmuru
Uzaklığın acısını yıkıyorum
Yüreğinin yakınlığıyla
Ağlarken hissediyorum seni
Bende ağlıyorum aynı resme
Bir düşünüyorum uyanıyorum
Zamanın imkansızlığında
Gerçeklere düşünüyorum
Sensiz üşüyorum,
Seni hiç bilmeden,
Ağlıyorum
Özlüyorum
Zamanın cilvesi denk düşememe cezası
En büyük işkence.
Rüyamı hatırlıyor gülüyor
Sevdamı hatırlıyor ağlıyorum
Saçının teline kurban yürek
Bu gece sensiz
Gene uyumuyor..
Zamana küfrediyorum.

Gencay Coşkun

Sessiz i limanlarımda

Sessiz i limanlarımda
Saklanırdım
Yaralanmış bir kovuk içinde
Yüregimi alan
Şarkılarımı dinlerdim
Sevdiğimi özlerdim
Sevdiklerimi özlerdim
Hiç sıkılmazdım
Gün yüzü görmemiş
Anlık hikayelerim olurdu
Susardım
Kimse değsin istemezdim
Hayatımın canlı kalelerine
Varlıkla yokluk arası
Yaşanmışlıklarım olurdu
Gücenmezdim kimseye
Ezmeden kimseyi
Çıkardım merdivenlerden
Kahpe hançerlere inat
Sırtımı dönerdim hayata

Gencay Coşkun

Sevabına akıtıyoruz....

Ne demekti efendim
Uzakların esrarı
Yıkıldı mı şimdi?

(Size öyle geliyor
bana gelen bir şey olmadı daha)

Koskoca bir hayalin
Ummalı örülen duvarları altında
Hangi donuk resimler kaldı?
Hangi yarası kabuk tutmuş duygular?
İçten içe kaçarsında
Bir gün bir içte
Hapsolup duvarları çinili zindan görürsün

(Çiniler sır altı olup
çivit mavisinde dans eden yıldızlardandı)

İçini alıp kaçmadan
İçinde saklasan
Yıkılır mı ki bu rüya kulesi?

Hava gri bulutlu gibimiydi
Yoksa ben mi uyduruyordum
Yada bana gösterileni görüyordum
Fazla bırgalamıyordum dibindekileri
Efkara sardığı kesindi ama
Kendini salaşmı bir telaşla bırakmıştı

Çatı arasından
Araçlı camlardan
Bu pusluğu
Bu suskunluğu seyrediyordum
Seyrecek başka bir dünyam yoktu
Bu suskunluğu hissediyordum
Daha dün tanıdığım her şey
Bugün yabancı oluyordu
Belki de onlar hep yabancıydı
Bense onları tanıdık birilerine benzetiyordum
Tuhaf bir edayla bakıyordum
Gelene geçene
Bakışlardaki bu donukluk
Küllükteki tozları anımsatıyordu
Tozların hepsi
Ucu yanık bir hikayeyi anlatıyordu

Camdan bir küredeydik
Hayır efendim
Sizin kafalarınızın haricinde
Daha cam küre çatlamamıştı
Ne çıkabilirdik içinden

Ne içinde kalabilirdik
Sadece adam gibi yaşabilirdik

Küreyi görmedim diyenler
Hepten beri gelsin
Azıcık kafalarını kaldırsalar
Çiğ düşecekti tepelerine
Bu ıslaklıkta azıcık bir sebep arasalar
Gözyaşlarının kaynağını bulacaklardı

Hayır efendim
Gözyaşlarını şişeleyip satmıyoruz
Sevabına akıtıyoruz....

Gencay Coşkun

Seve Seve Muhasebe

Seve Seve Muhasebeydi
Yazdıklarım
Belki bazen
Zoraki yapılırdı
Hesaplarım

İçinden çıkamadığım
En zor beyanım
Kaldırımında açtırdığım
Çiçeklerimdi
Ne zamanda
Düşürmüştüm
Düşünce
Tohumlarımı kaldırım aralarına

Çiçeklerim düşünce
Kokardı
Kokladıkça
Düşünürdüm yarınlarımı
Yarınlarımı
Yazardım kütüklere
Kütüklerimi
Gelip çalarlardı
Tüm aldığım
Yedekleriyle beraber

İnadına yeni kütükler
Yontardım
Yeniden yazardım
Yazılması gereken
Açıklamalarımı

Tek hesapta toplamıştım
Hayatımın rakamlarını
Bir gün
Yalnızca
Biri
Kontrol eder diye

Seve seve muhasebeydi
Gözümde yaşlarla
Seve seve gidecektim
Büyük denetime

Gencay Coşkun

sevgi-seli

Kesme taşlardan yapılmış yollardı
Umarsız çigneyip geçtiğim
Hangi kapıda durduysam
Ah duymadan geçemezdim
Bir sokak lambasında
Süzülen damlalar çırpınır durur
Oluklardan aşağıya
Ufak derecikler olurdu
Derecesi yüksek
Sinirli katsayılar
Kaynatırdı ömrümü
Suyu hep ziyan olurdu

Günaha boyanmış
Koskoça insan dolu tarlalarda
Dosdoğrusunu bulmak zordu
Başaklar hep birbirini yiyerek büyür
Hasatı çok kanlı geçerdi
Yeni filizlenen
Sarı sıcak sevgi çiçekleri vardı
Milyonlarca pisliğin arasından
Geleceğe kök salacaklardı
Tek istedikleri birazcık
Sevgi seliydi
Aktıkça çoğalacaktı

Gencay Coşkun

Sıkıla Sıkıla - Hayat Bankalarında

Sıkıla
Sıkıla
Canım
Tek damla
Hayatım
Kalmamıştı
Damarlarımda

Tuhaf yağmurlar yağardı
Yeryüzüne
İyi saatte olsunlar diye
Ağaçlar yapraklar
Islanırdı
Tıkırtılı sessiz
Bir müzik çalarken yağmur
Birazda gizlice içimizi çalardı
Gökyüzünün
Alacalı bulutlarına
Bakarken alnım
Yağmuru beklerken
Ayaklarım
Yağdıkça da yağmur
Birazda yüreğim ıslanırdı

Çokça
Çocukça severken
Bir başkadır dünya
Birileri çomak sokmasa
Yüzümü ıslatan yağmur
Aslında yağmazdı buralara

Sıkılırdı
Canım
Engel olamazdım

Erken dünyaya
Düşmüş
Yağmur birikintilerinde
Çırpınır dururdu
Şevdam

Çatı katı
Bir oda
Bir pencere
Garip bir dünya
Durmadan ıslanır
İslendikçe
Yenide yıkanırdı
Dünya
Her an
Yeni duygulara

Hayallerim
Yoklukta
Ekmeğimdi
Katiğimdi
Suyumdu
Hayatımda
Sıkıla
Sıkıla
Canım
Tek damla
Hayatım
Kalmamıştı
Damarlarımda
Hayat
Aranıyordu
Aslında
Hayat Bankalarında
Ama
Hayatını bağışlayan
Kimse yoktu ortalıklarda
Yine kalırdım
Tek başıma
Duygu ışlatan
Uzun yağmurlarda

Gencay Coşkun

Sıkıntılı Duraklarda

Bir ışık
DüŖer gibi
Doğdu
Alnımın
Tam ortasına

Bir sevda
Vurur
Gibi
Vurdu
Gönlümün
Tam ortasına

Sıkıntılı Duraklarda
Sen gelirsin aklıma
Elimde sımsıcak bir simit gibi
Umut
Tutunur
Isınır
Dururum
Derken
Gözlerin
Gelir aklıma
Yüzün
Değer
Anılarıma
Hiç benim
Olmamış gibi
Severim seni
Hiç bulmamış gibi
Ararım
Bir o durakta bir bu durakta

Sıkılıırım
Yaşadıklarım
Sıkılıırım
İnsanlara
Sıkılıırım
Yanılışlara

Bir bulacağım
Seni
Buralarda
Merhaba
Bahanem olmadan
Geleceğim yanına

....
Belki de düşeceğim yataktan
Bu da rüya diye
Küfredeceğim
Ama
İnan yalnız

Senin seveceğim.

Ağlarım
Usul Usul
Yalnızlığıma
Sıkıntılı Duraklarda

Gencay Coşkun

Sırılıklam

Yağmur
Yağıyor
Usul Usul
Üstüme
Gönlüm
Yüzüm
İçim
Ip ıslak

Bulaşmasam sana
Olmaz Hani
Ellerimde
Yalnızlığın
Sessizliğin
Sensizliğin
Sıkıntılı Boşluğu

Bir damla
Yağmur
Düşünce
Alnıma
Ürperir Kalırım
Her gölgede
Seni ararım

Sana Yaklaşmadan
Bir ömür bile bile peşinden gitmek
Her yerde seni takip etmek
Gittiğin yerlere gitmek
Yalanda olsa
Senle Dolu olan
Şensiz mekanlarda
Ölümüne beraber gibi
Yaşamak
Acıtır delikanlının yüreği

Kitabını yazmayan delikanlının aşkları
Ancak Hayatın dipnotlarındadır

Buğulu gözlerine bakıp
Uzatsam sana
Defter arasındaki
Kurutulmuş güller gibi
Tüm servetim olan
Kupkuru kalbimi

Ellerinde kalır
Bir gıdım sevdam

Ben ancak seni

Sırlıklam sensiz
Tek başıma severim

Gencay Coşkun

Sırılıklam içim

Hiçbir şeyi beklemiyorum
Konuşmuyorum
Susuyorum
Güller bile umurumda değil
Kime açarsa açsınlar
Ben buralarda yokum
Parçalarımı kaldırıp attım okyanuslara
Yüzmede bilmez paslanmış hayallerim
Beklemekten sıkıldım
Birisi gelse de
Kaldırsalar tahtalarım
Kimseleri bilmem ben artık
Sustum
Gidemedim

Karanlıklara alışamadım
Alışmak istemediğim
Korktuğum her şey başıma geldi
Korkmadıklarımı kanımla öğrendim

Bugün sonum gidiyorum
Ben biliyorum
Kimselere kızmıyorum
Ne varsa hakkımı
Bir iki küsmeler hariç
Hepsini helal ediyorum
Susuyor gidiyorum
Biriktirdiklerim
Rüzgâr
Biraz sonbahar
Yanaklarımda yağmur
İçimde dinmeyen fırtına

Toprak öyle güzel kokuyor ki
Öylede güzel sarıyor ki
Bağrında açan çiçekte benim
Geceleri parlamaya çalışan yıldızda benim
Küçük bahçenin kapısındaşım şimdi
Küçük siyah üzüm asması kaplamış çardak
Çok sevdiğim çilli horozum beyaz tavuğum beni bekliyor
Gidenlerim gibi kokuyorum
İlk kim alır beni
Kim karşılar bilmiyorum
İçim sırılıklam
İçimde fırtına
İçimde yağmurlarım
Susuyorum
Konuşmak bir şeyi çözmüyor
Üzüldükçe gidiyorum
Kimse fark etmiyor
Delikanlı olmanın bedelini
Her damlamda ödüyorum

Hiçbir şey benim değil
Her şey emanet
İçim sırılsıklam
İçimde yağmurlarım
Ağlıyorum

İstemiyorum
Susuyorum
Gidiyorum

Tenhalar benim bayramlarım gibi
Yağmurlarımı yağıdırıyorum üstlerine
Sıklam sırlı
Sırılısıklam içim dışım
Kimseleri istemiyorum
Herkes kendinle o kadar meşgul ki
Kimseleri üzmemde istemiyorum
Olmayan bir şey
Çok fazlada üzmez gibi
Gidiyorum

Üzüldüğüm ne varsa
Bıraktım onları kendi cumhuriyetlerinde
El etmedim sustum
İçimde yaralarım kanarken
Hep güldüm yalandan
Bilmediğim bir oyunu
Uydurduğum bir makamda oynadım
Kimseyi kırmadan gittim
Kederlerden sıkıldım
Belalardan korkmadım
Ama çok yoruldu bu çocuk
Kime ne desem
Buz kesti
Kime ne desem
Demedim de zaten
Gece yarılıp sustu
Uykusuzluk kardeş oldu

Kendime de ihtiyacım yok
Şimdi yürüyorum Sarıkamış a
Sesimde soluğumda dunsun
Benden sonra üstümde hep kış kalsın

Gencay Coşkun

Silindim

Sana öykülenirdim geceleri
Bambaşka diyarlarda
Isırgan otu yalnızlıklarda
Yakıcı tırmalayıcı tenlerde

Bir sokak lambası aklımı alırdı
Senden tarafa doğru
Doğru neredeydi bulmam lazımdı
Bulduğum umudun silik ayak izleriydi
Takip edecekken
Yeminlen elektrikler kesilirdi
Kime söylesem inanmazdı

Anıların sayısal izleri
Hep başa belaydı
Nereden tutsan
Yalan kokardı
Sanal olan aslında hiç varolmazdı
Fırtınada bir gemi
İçinde ben
Ve yüzme bilmemeden
Yinede peşinden giderdim

Ölüm tanıdık gelirdi
Selamlaşırđık bolca
Biliyordum ve diliyordum
Bu çıtayı bir gün atlayamayacaktım
Buhar ferahlığında
Zayıflatılacaktım

İşin yoksa sil şimdi
Yaşadığın heyecanları
Nefes nefese canlı kanlı
Nabız öldüren hikayeleri
Bir çalıntı zamanda
Yenilmeyen yemekteki
Kaçamak bakışları
Belli belirsiz dokunmaları
Sil silebilirsen
Ayaksız tutarsız davranışları
Zülfikarlar dayanmadı
İçimdeki savaşa
Yenildim durdum

Sehpalara geleyim isterdim
Yarasa vakitlerde
Yalnızlıklarda silindim
Saydam oldum

Gencay Coşkun

Siz uzadınız gittiniz

Siz uzadınız gittiniz
Bense tek kaldım
Onca zamandan sonra
Bakarken özünde kirli
Gülmeye çalışan yüzünüze
"Naber" diyebilmek size
Bana büyük eziyet
Görmeden çekip gitseniz
İsabet olurdu
Bendeki bu kısmetsizlikte
Sizdeki bu büyük isabetsizlik
Hasta eder
Karın ağrıtır adamı

İstedığınız kadar konuşabilirsiniz
Arkamdan kara yüzler

Kuklanın yüzü gülsede
Kuklacının içi kan ağlar
Fonda hep aynı müzik

Özünde kukla
Duygusuz bir yaratık ve
Çok güzel bir aynadır
Tutmasını bilene
Hayat çok güzeldir
Yazmasını bilene

Siz uzadınız gittiniz
Benimse günlerim kısaldı
Sorsan bana
Ne kadar uzundu ki

Gencay Coşkun

Son beş dakika

Bir sınav
İçinde
Hayatımız
Yaşadıklarımız
En değerli
Cevaplarımız
Yaşamadıklarımız
Daha henüz
Görmediklerimiz

Ne sorusu belli
Sınavın
Nede tamamen konusu
Hem soruyu
Bulacaksın
Hem cevabını
Vaktinde
Kalırsa
Boşluklarını
Dolduracaksın
Bilmediğin
Hayatların

Son beş dakikanız
Kaldı
Hayatınızı
Toparlayın
Ruhunuzu
Azrail'e
Teslim ediniz.

Neler sığardı
Beş dakikaya
Bilmiyorum
Ben hala
Cevapları
Düşünüyorum.

Gencay Coşkun

Son demlerimi salıyordum

Kirli bir gökyüzüydü
Yüzümde griye çalıyordu artık
Yapacak nem kaldıysa
Son çabalarım
Son demlerimi salıyordum
Garip bir renk akıyordum damarlarımdan
Hayatın solan renklerine
Hiç gelmemiş gibi
Gidiyordum bu şehirden
İzlerimde buhar taneleri
İçimden geçmeyen, yüreğimi ezmeyen kalmamış gibi
Islıklarlar dolu bir rüzgar geçiyordu içimden
Ben bende miydim? Hiç bilmiyordum.
Aramak için bir çabada sarf etmiyordum
Savrulup zamana
Kahredilenlerin küstürülenlerin memleketine
Çıkarma yapıyordu bütün onurlu askerlerim
Tek tek düşekte
Düş kırıklıkların parçalarından
Biz hep birdik kendi savaşımızda
İçlerimizi yıkıp geçseler de
Külümüzden dikilirdik dimdik ayağa
İhanet öldürürdü bizi sadece
Ve mevsim son derdi

Gencay Coşkun

Son karede

Damlaya damlaya
Yalan oluyordu
Kimi zaman duygular
Bir kapıyı beklerken
Umutların ve kendine güvenin azalıyordu
Birisi gidiyordu çaktırmadan
Zaman gibi
Bir azılı duygu sömürücüsü
Alıp değerini götürüyordu
Senden uzaklara gizliden
İşin kötüsü
Sömürücünün suçu yoktu
Değerlin gitmek istiyordu
Sana kızarak
Ve çaktırmadan gidiyordu
Tüm iyi niyetiyle
İçim acıyordu
Çaresizlik pınarlarında ıslanıyordum
Düşünceler can yakıyordu soğuk soğuk

Zamanın ters tarafında doğmak
Kimin suçuydu ki
Acılar, Dertler
Bardaktan boşanırcasına
Gelirdi insanın üstüne.
O zamanlarda
Hiç insan olası gelmezdi
Ama başa gelen çekilecekti
Yada hayat çekicileri çekecekti canını
Dikenden pamuk ayırmak gibi
Sancılı olacaktı gömülmelerin akşamı

Aynı kaldırımlardan
Ardı sıra döndükçe
Asfaltlarda patikalar yapmıştım
Beklemek yıllanmaya dönerdi
Hain binalar türlü entrikalarla
Oyun oynarlardı bana ve onların yüzünden
Ay gözükmezdi gökyüzünde
İçim acırdı
Griye çalardı gece
Hayat siyah beyaz resim gibiydi
Artık
Araba köşeden dönerken
Hayat karelere ayrılırdı
Ve ben en son karede
Bilinmeyen, bildirilmeyen boş elemandım.
Ve filmin ilk sezonu biterdi....

Gencay Coşkun

Son yaprak dökülüyordu

Son yaprak dökülüyordu
Sonbaharın kollarında
Geride kalacak
Kuru bir hışırtı
Islak kaldırımlardan başka
Kayda değer hiçbir şey olmayacaktı
Zaten kayıt edenler
Asla ortalıkta bulunmazdı
Donuk yüzler cumhuriyetinde
Yürümekte çok can sıkıyordu
İçi içine sığmayan
Dışı bu dünyaya hapsedilen
Cezalı bedenlerdik
Nereye ait olduğumuz
Hiç belli değildi
Tam benim dediğin yere
Vaktin gelince gömülüyordun

Son yaprak dökülüyordu
Sonbaharın kollarında
Biri gidiyordu
Ellerinde yapraklarla

Gencay Coşkun

Sonlar

Sonlar
Karanlık Bakışla
Geliyordu
Sen bu kapıda dur
Diyordu
Her geliş
Parçalayarak
Vuruyordu
Her vuruş
Öldürüyordu
Her ölüm
Sanıldığı
Gibi
Her şeyi
Sona erdiremiyordu
Sona ermeyen
Her şey
Daha çok
Yakıyordu
Her yangın
Küllenmiyordu

Aslında yananda
Yok olanda
Gülden kulelerdi
Ama izi kalırdı
Yağmurlarda
Döküldükleri yanaklarda

Sızım sızım ağlarken
Yağmurlarda
Karanlık bakışla
Sonlar
Geliyordu
Diller suskundu ama
Hadi durma
Git artık
Diyordu

Gencay Coşkun

Sonrası artık hep ziyandı..

Kiriş i kırdık mı
Çıkacaktık aydınlığa
Yada en yaygın inanış buydu aslında
Yada öğretilen en büyük yalan

Hiçbir giriş gerçeği göstermedi
Gerçek acıların içerisinde
Umutsuzluğun kollarındaydı
Kismetsizlikler cumhuriyetinde
Acıların nehri akıyordu
Bir ters bir düz
İşine nasıl geliyorsa
Günahsız meleşimi de
Almasın diye koynuna
Güllemek gerekti
Bu gül bu sefer hiç güldürmedi

Su akar kilden kirlenir
Yaşanan baharlar güze dönerdi
Islak ıslak
Yapabildiğin ölüme beş kala
Yaşıyorum süsü vermekt
Oda becerebildiğin kadar
Kaybedenlerin bir çöplüğü olmalıydı
Ölmeden çürüyen bedenler
Oralarda gömülmeliydi

İsyan değildi
Düpedüz bilinçli bir hareketti
Sinir anında değildi olanlar
Ters köşeyi gösteren köpekler
Ölsem bile kurtulamazsın benden

Arkadan saldıran asalakların devriydi devir
Bir de şansızlık eklenince üstüne
Hayatını ağır çekimde banttan izlerdin
Alıkoyulma saatlerinde

Donup kaldığım an bittiğim andı
Sonrası artık hep ziyandı.....

Gencay Coşkun

Sonsuzlukla biterdi

Ay ışığı akşamlarında
Alnıma bir yıldız düştü
İçime de bir hüznün
Hüznün oldu yüzüm gönlüm
Çok sert bir iç hesaplaşması
Bildiğin gibi hiç değil
İçim kan revana dâr geldi
Çok fazla geliyordu
Yutturulmak istenen hayat
Bunlar gerçek değildi
Birin artık fişi çekmesi gerekiyor diyordum
Yeni açan papatyalardan utanıyordum
Susuyordum
Göremediğin bir alevi söndürebilir miydim ki?
Yangınlara hüküm salayım
İçimi sus pus yapamazken
Çok sıcak bir yazın
Serin esen meltemlerini getirebilir miydim ki?

El kol bağlı
Oturamazdım yerimde
Oluk oluk düşünce akardı beynime
Öfkemi kontrol edebilir miydim ki
Hücrelerimdeki ışığı saçabileyim.
Saçma sapan günlerin
Sancısını çekiyordu yüreğim
Ne kadar kaldı söyleyin
Ben size hiç yabancı değilim ki
Her sınavın süresi bellidir
Bu eziyettin baharı nerededir
Anahtarı kimdedir
Sevdikçe acıtıp kanatıyordum
Kanımdan can gidiyordu
Kaç canım kalmıştı bilmiyorum
Kedilerle aşık atabilir miydim ki?

Kızdıkça kapanıyordum içime
İçimde koskoca bir kâinat büyütüyordum
Dudaklarım kupkuru
Demire çatan
Güzü göç yapan zaman
Sana gücümü yetirebilir miydim ki?
Yaşadıklarımı ufalayıp
Kuşlara yem yapayım.

Düşünmekle başlardı her yol
Sonsuzlukla biterdi
Sonsuzlukta bir nokta
Tut tutabilirsen
Geldiğim gibi gidebilir miydim ki?
Yıldız elimde sonsuzluk beni beklemesin...

Gencay Coşkun

Sonum belli değildi

Sonum belli değildi
Uç adım ağlamaklı türkülerde
Kaybediyordum kendimi
Günah olmasa rakı içerdim ama
Şimdilik kokusu ile yetindim
Ne günahı vardı anasonun
Onu harama sokan insanın kendisiydi
Baş döndüren bir çağrıydı
Elin kolu başlı
Dimdik ayakta duracaktın
Ne rüzgarlar eserdi
Yolumdan çevirmek için beni
Bir iki meltem harici
Hiç birisi başarılı olamadı
O meltemlerde
Özlemlerim olmasa
Hayatta kımıldatamazlardı beni

Bir iplik çilesi gibi
Çileli bir hayat çekiyordum
Bir ucunu bulup
Bir makaraya sarmak lazımdı hayatı
Saran yerlerde
Yoğun bir iç trafik vardı
İletişim karşı yöne a
Ancak tek şeritten
Dönüşümlü olarak verilebiliyordu
Hayat bu dönüşümde
Kaynaşıp gidiyordu yaşanılanlardan
Bir pamuk şekerine
Bu şekerin tadı biraz acıydı
Doğal olarak kaynağı
Hayatın ta kendisiydi

Sonum belli miydi?
Nereden bilecektim
Aklımı kullanacaktım biliyorum
Bulsam kullanmaz mıydım?
Bir yerlerde;
Ya bıraktım
Ya aldılar
Ya da çaldılar
Bir an olsun hissetmemiştim
Yüreğe ateş düşünce acaba
Akıl tatile mi çıkmıştı.

Nereden tatile çıkacaktı canım
Bu beden hiç tatil görmeden
Ölümüne çalışmıştı
Bundan sonrada çalışacağı
Gün gibi aşıkardı.

Sonum belli değildi
Bir gn incir ağacından dŖecektim
Yaprakta dŖecekti
Bende çok utanacaktım
Gcenlerin gctğ yer haricinde
Aralara gidecektim.....

Sonum belli değil dedim ya
Sonum belli değildi ama
Her an sonum gelebilirdi.

Gencay CoŖkun

Sual Yıldızı

Hayattan kırılan aylardı
Yıldız yapılan
Gözünü açınca
Sallayıp başını iki yana
Bir sürü soru sorardı
Sual yıldızı
Ne gece
Ne gündüz
Onu susturabilirdi
İçi dışı
Yalnızca Tek olanı
Hislerini unutanlara
Tek onu sorardı
Yıldızlar çoktu
Özünde her şey
Bir tek
Tekti

Cevap Yıldızı
Yalnızca kıyametteydi

Gencay Coşkun

Sus pus olmuş

Sus pus olmuş
Koca bir yürek
Karla karışık
Karmakarışık
Bir gelecek
Ucundan çekip düğümü
Çözmek lazımdı bu içi
Bu düğümlerde
Yollar çok kaygandı
Yakınlık
Uzaklıktan
Daha çok yoruyordu
Lanet olmasın
Fonda yine o şarkı
İçimden gülüyordum
Şakar şaşkınlığı akşamlarda
Dağılıyordu bulutlar
Gece çırılçıplak kalıyordu
Gözlerimin önünde
Gece hiç utanmıyordu
İnadına bakıyordu yüzüme
İçimden gülüyordum
Sus pus olmuş yüreğimle

Gencay Coşkun

Suskun yüzüm

Bu suskun yüzüm
Neler anlatır siz göremezsiniz
Kırılmış bir kalbin ilacı
Yalnızlıktan başka bir şey değil ki
Yalnız kaldıkça büyür insan
Yalnız kaldıkça acılarına alışır
Yükünü hafifletir sanır biraz biraz
Ama hep aldanır...

Suskun yüzüm
Sus lütfen
Zaten çok susamışım..

Gencay Coşkun

Suskundum

Yamalı bir bohça gönlüm
Her sevdada delinen
Her şafakta dikilen

İhanetler içinden geçerken
Yüreğim dikenli sınır tellerinde hırpalanıyordu
Lifleri dökülüyordu eteklerine
Gözlerime değenler
Çok acı veriyordu
Yakıyordu içim dünyaları
İki damladan daha çok yaş
Süzülüyordu usulca yanak sularına
Geçmiyor du suskunluğum
Yutkunma devirlerinde
Seçimlik hayatlarda
Sonuçlar ansızın alınıyordu
Ne bir çağrı ne bir pusula ardı işaretlenen

Kaç dünya geçersin
Yaşlanmadan
Kaç rüya görürsün
Hiç uyanmadan
Kaç kez yaşarsın
Yaşamamak istediklerini

Güllerin ölüsüne
Kurulmamalıydı sevdalar
Usulca defnedilmeliydi
Kırlara zavalcılıklar
Mümkünse cidden
Dallarında ecel
Toplamalıydı onları
Duvarlarda öfkeli ellerin
Kanamalı izleri kalıyordu
Yıllar sonrası arkeologların başını ağrıtan
Resimler çiziliyordum
Umutları dövüp
Hastanelik ediyordum
Aslında hep susuyordum
İnadına
Suskundum....

Gencay Coşkun

Susmanın tam zamanı şimdi

Suskunluk canımı sıkıyor
Herkes bir değişik iklim gibi
Ne yaptığı belli değil
Yıkılan coğrafya değil

Uzaklık öldürüyor insanı
O kadar küçüğüz ki
Farkında bile değiliz
Öyle ölümlüüz ki
Kime sorsan sonsuz benim der

Sabah gözümüzü açtığımızda
Yalancı bir dünyanın
Tüm gereklerini yerine getiririz
Yalancı bayraklar o kadar çok ki
Öyle kandırılmışız ki
Beden ruhla kavga etmeye başlayınca
Görüyoruz her şeyi
Tüm gerçekleri öğreniyor
Tamda zevk almaya başladığımız yerde
Gidenlerin arasına katılıyoruz
Gözümü sınıksıkı açık
Ruhumuz kaskatı bırakıyoruz kendi cennetine

Haksızlık bu değil mi diye
İsyan edesi geliyor insanın
Dudaklarının ucunda eksik bir cümle gibi kalıyoruz

Anlıyoruz gerçeği
Çok geç diyoruz
Bir daha seferi olmayacak bazı şeylerin
Giderayak telaşını yaşıyoruz

Tam da zevk almaya başlamışken
Gitmeler hiç yakışmıyor ki
Bildiğimiz doğrular tamamlanıyor

Görünce yolun sonundaki ışığı
Buraları çok sönük kalıyor
Her deli gibi
Peşinden koşuyoruz güneşin

İçinde bırakıldığımız yerler
Yer değil
Elimizdeki güçler
Güç değil
Bu geçmeler asla
Geri gelici değil
Biliyorsanız gerçeği

Susmanın tam zamanı şimdi

Gencay Coşkun

Suya dönmem an meselesi

Söylenmese bile gerçekler
Onlar hep kapıda bekler
Kapılar açılmasa
Ölümüne kilitli olsa bile
Aralık yerlerden
Kuytu virajlardan
Sonsuz ışık gibi girerler
Ne bulursa katıp önlerine
Geldiği diyarlara geri giderler

Sonra tekrar gelirler

Işık düştüğü yere
Umutları saçarda
Katıp götürür adamını en önde
Kendi cumhuriyetlerine gidenlerle
Geride ve içte bir yalnızlık tortusu kalır
Kahretsin yapamadıklarım
İç dış acıtır
Uzak umuttu
Ama ben onu demin
Ellerimde sımsıkı tutmuştum
Ne zaman
Nasıl
Kim almıştı
Nemli çok ama çok nemli
Bende bir iç kalmıştı

Suya dönmem an meselesi

Gencay Coşkun

Sürünen Bir Zamandı

Sürünen
Bir zamandı
Günlerim

En çok özlediğim
Bana göre
Ufacık
Sıcacık
Ellerindi

Karlı
Kışlı
Dağlı
Güzel bir masaldı
Yaşadıklarım

Bakınca
Ufku görürdüm gözlerinde
Dokununca
Ürperirdi tenim
Öpünce
Erirdi gönlüm

Sen gidince
Küstü
Gönlüm

Nerde ne görsem
Bir yerlerinde
Mutlak
Sen varsın

Bana sorarsan
Bir yerlerimde
Hep sen eksiksin

Gencay Coşkun

Süzülürken Derinlere Seni bile affettim artık / Hikayeler Üç (3)

Canımı acıtıyor
Bu sağnak ihanetler
Seninle bir anın
Karma karışık yüreğimi
Karması
Karmamın en değerli
İzdüşümü oluyordu ve
Ben düşünüyordum
Bir gün diğerini aratırken
Anılara müptela
Zamana direnen
Bir beyin geliyordu
Her geçen dakika insanın
İçi acıyordu
Çene denilen yaratık
İnsanların içinde bir asalaktı
Yaratana için hangi bedenlerde
Yaşayacağını çok iyi biliyordu

Arkandan konuşulandırlardan
Bir nehir ayaklarına
Kadar akıyorsa
Ya da akıtılıyorsa
Bu garip ahmak ıslaklıklarda
Senin suçun yoktu
Bir garip sızıntı vardı yüreğimde
Vuranlarla baş etmeye
Duvarlardaki gedikleri kapatmak için
Canından bir şeyler vermen gerekiyordu ki
Bu her zaman canımı acıtıyordu
Kurulmuş ve kendi ekseninde
İnadına dönerken iğreti düzen
Bu yörüngeden çıkmak
Yeniden bir top yekün kurtuluş savaşıydı
Benim savaşım çoktan başlamıştı
Elimde kendimden başka
Ciddi silahım yoktu
Yeni bir antlaşmayla
Duygusal başlıklarımın
Sökülmesi gerekecekti
Ben daha imza atmamıştım

Bir suç olmuşum
Çok bilenlere göre
Kendi dallarıma öykünüp
Kendi kanımı dökmüştüm
Bir yakın dizilimin
Şancısını yüreğim çekiyordu
İster istemez
Suça bulaşıyordum
Kendi kaptırıp geçerken hayat
Gönüllü gamzeli polislere

Hiç bir zaman yazılanlarını
Görmediğim ve bir daha göremeyeceğim
Hayatın kısa notlarında
İzinsiz gamzet gözlere yakalanmıştı
Yakalayan madalyasını
Fazlasıyla almıştı
Evrende bir yıldız
Bir daha ışıldamamak üzere
Ölümüne küsmüştü
Kızıyordum önceleri gamzete
Niye sormadan ipimi çekti diye
Bir kerede gerçek sevgi niye
Kazanamazdık ki
En güçlü ayrılıkta bile
Yıkılmamak neredeydi

Üzengeçlerden bir familya
Ömrümün içinde türediler
Türedikçe çoğalıp
Işıklarımı kestiler

Tutunduğum dallardan
Süzülürken derinlere
Ne gamzeti
Ne namertleri
Ne üzengeçler familyasını suçlamıyordum artık
Kendi kendime
Seni bile affetim diyordum
İçim ağlıyordu
Onların kendilerine göre
Özgürlükleri vardı
Süzülürken derinlere
Kimseyi suçlamıyordum
Saygı duyuyordum
Üzengeçlerin içinde
Bendende parçalar vardı
Kendi parçalarımı
Yoketmem asla mümkün değildi
Bu yüzden öncelikli olarak
Kendimin yok edilmesi gerekliydi

Sabrim taşmıştı
Sağnak duygu yağmurlarında
Süzülürken derinlere
Herkesi affedip
Kendimi affetmiyordum
Kendimi kendim yokedemeyeceğimi bilmek
Dahada kötüydü ama bu işi en güzel zaman yapıyordu
Bende ona hızlıdan yardım ediyordum

Süzülürken derinlere
Gömülmeye başlamıştım

Yalnızlıklara

Not: Daha bitmedi..... E.Ş.B.Ş. de bir gün...

Gencay Coşkun

Şehrim benim şehrim

Sürgünden yeni dönmüş gibi
Şehrim benim şehrim
Her yer ne kadar tanıdık
Her yer ne kadar yabancı
Akıyordu gözlerimde
Anıların bıraktığı izlerin peşinden giderken
Yüreğim sızlıyordu derinden
Atabildiğim her adımda
Her adımda bir hayal kırıklığı
Her adımda bir başka yalnızlık
Yaşanıyordu geçmişe yas tutarak

Şehrim benim şehrim de
Çocukluğumun bakkalı değişmiş
Gazoz kasalarının yerini
Üçüncü şahıslara ait
Camlı ince uzun buzdolapları almıştı
Gecekondu delikanlıları
Son çığlıklarını içlerinde atarken
Garip bir renge bürünüyordu
Taşına kadar benim şehrim

Üzüntü şehrin tuzu biberi gibi
Kök salmıştı yaşlı çınarların koynunda
Hangi kaldırıma baksam
Yılların tozunu alırdım

Şehrim benim şehrim de
Sandığımızdan daha hızlı geçiyordu
Zaman denen gariban yaratık
Geçip gitmekten
Hikayelerini öğütmekten başka
Hiçbir görevi yoktu zamanın
Zaman hangi hikayesini tutabildi ki koynunda
Kendini tutabilsin esen bir rüzgarda

Doğduğum yerler benim
Doğduğum şehrim benim
Ben şehrin
Gerisini neyleyim

Şehrim benim şehrim
Gerisini neyleyim
Şehrim benim şehrim
Anılarımla neyleyim

Geldik gidiyoruz
Canımızı zamanda öğüterek
Geldik gidiyoruz
Kanımızı toprağına teslim ederek

Şehrim benim şehrim

Gencay Coşkun

Şimşegi yarıp geçen gözlerin

Şimşegi yarıp geçen gözlerin,
Aklımda uzayıp gidiyor yüreğime,
Ellerinin ellerimden uzaklığı
Soğuk bir rüzgar estiriyordu
Gül donanmış iç mevsimlerimde
Kırağı çalıyor bu üşümüşlük
Güllerim bir bir dökülüyordu
Kimsesiz sahip kalıyorsam da
Sevgimi büyütüyordum
Daha bir anlamlı adımlarımı atıyordum
İşte o zaman hayata
Hüzün geçidine giden yollarda
Cam parçalarını hissetmiyordum
Kanımdan resimler yapıyordum sana

Benim hiç değilse gittiğim yerlere
Sığamayacak kadar büyük sevdam oluyor
Nereye gitsem yüreğimde onu taşıyordum
Ameleliğin böylesine can kurban diyordum
Yaşanmışlık ve mecburiyetler
Törpülüyordu hayatımızı
Çocukken daha mutlu sanıyorduk kendimizi
Oysa her zaman çocuktuk
Hem de en yaramazlarından
Bu çocukları çabuk büyütüyordu zaman
Kızamıyordum yaşanmışlığa
Sadece seninle bir solukluk durak istiyordum zamanda

Durup durup akıyordum sana
Sen olmasan da
Bu tuzlu coğrafyam
Teninin yağmasını bekliyordu
Kurak topraklarına
Sevdaya dair yetiyecek çok fidan vardı
Kurumaya yüz tutmuş.

Bu mecburiyetlerde cumhuriyete düşüyordum
Hep seni arıyordum
Ay ışığı zamanlarda
Suya ne zaman yıldız düşse
Sen o kadar gerçek oluyordun
Ben su kadar ağlıyordum
Kimsesiz seyirliklerde

Namlunun ucundan farklı gözükür ya dünya
Tadını almadığın ısırğan bile tatlı gelir insana
Uzaklıklarda olmak sevdiğinden
Dağ kadar acıtır yüreğini insanın
Zamanda denksizliklerden bıktım
Tek atımda vurun düşürün beni sevdama
Kanlar içindede olsa
Bir kavuşmanın çığılığı bağırır yüreğimde

ŒimŒeđi yarıp geçen gözlerin
Bildiğim tek ezberim.....

Tüm uzaklıklarda
Tem sensizliklerde
Tüm zamansızlıklarda
Dklp kalırsın bir yazının sonunda.....

Gencay CoŒkun

Tam merkezinde hayatın

Tam merkezinde hayatın
En ağır yükünü kucaklıyorum
Çık çıkabilirsen
Şimdi aya
Çıplak ve sessiz ayaklarla
Bir yakamoza düşmeden
Saklan saklanabilirsen
Bedeni eriten
Ateş gözlerden
Yabanı çıyanı
Yalanı ziyanı
Hep aynı
Müziğin sözleri söylenirdi
Umursamamak lazım gelirdi
Ne zaman kelimesi açılrsa da
Ben aldırmdan giderdim

Gittikçe ıglere
Soluma bayramlarında
Kıtanın en yabancısı
Ben oluyordum
Susuyordum
Sanki çok konuşurmuş gibi

Nefes almak için
Ruhunu satanlara
Lanet edip
Gökyüzüne dikiyordum
Rengi belirsiz gözlerimi

Kendimi korumuyordum aslında
Kimseyi bulaştırmıyordum
Zor hayatıma
Hep ben önden gideceğim ben
Gidilmesi gereken her yere
Yada vaktin bittiği yere

Tam merkezinde hayatın
Hedef kayıyordu ellerimden
Puslu bir gecede
Ay kaçuyordu özünden
Gönülse tam ortasından vuruluyordu
Tam merkezinde hayatın

Gencay Coşkun

Toprak olacaktım...

Bir gün düşecektim
Yollara
Kimsenin adından başka
Bir şey bilmediği
Şehirler görecektim

Beni yaratanın
Çan verdiği
Üstüne bastığım
Toprağın
Bu kadar kutsal
Olduğunu
Toprağın beni
Tanımak
İsteddiği
Zaman anlayacaktım
Sevdiğin
Her şey göz önüne geldiğinde
Evden uzaklarda
Yeni evlerinin
Olduğunu bilecektim
Aralarda
Derelerde
Dağlarda
Paylaşamayacaktım
İçimi
İçimle
Soğuk bir kaynaktan
Acı bir suyu içtiğimde
Yüzüm buruşacak
Ama kalbim
Gülecekti
Atalarımın
Hayalleri gözükecekti
Hoş geldin diyeceklerdi
Ben giderken yanlarına
Vurulacaktım
Sözlerle
Boş verecektim dünyayı
Tadımlık yaşayacaktım
Toprağın bir parçası olup
Sahip çıkacak
Gerçek sevgililer
Bulacaktım
Belki bir tozla
Savrulacaktım
Yada bir çocuğun oynadığı
Çamur olup
Onunla keyiflenecektim
Anaların gözyaşlarını
Yüreğimde hissedecek
Bende hüzünlenecektim

Sahtelerden bir perde
Seyredip
Bildirilmeden
Gerçeklere düştüm
ve bugün sonbahar yağmurları kadar
ağladım

Bir dilencinin avucunda
Dilencinin kirini değil
Toprağımın
Geleceğini
Umutsuzluğunu
Gördüm
Çocukların yırtıklığında
Şafça güldükleri hayatlarında
İleride ağlayacakları
Günleri gördüm
Ben ağladım
Eriyen ağrının karları gibi
Ölümüne çağladım
Durmadan ağladım
Yitik yağmurları yağdırırken
Bir ışık aradım
Gönlümdekinin
Haricini bulamadım

Ata şehrimde giderken
Diğer şehirleri görecektim
Gördüm....

Gencay Coşkun

Tut tutabilirsen

Çoktan taşmış pınarlarında
Gözyaşları geldi mi durur mu sanki,
Küçücük bir dünya
Tut tutabilirsen avuçlarında,
Gün biter yeminlen
Gününü göremezsün yeminlen

Sorma boşuna
Az önce gitti ay
Tut tutabilirsen
Güneşten daha fazla yakar
Yeminlen ellerini
Söylemedi deme sakın

Duygular ayaklanır gecelerde
İsyanın eşiğinde bir şehir uyanır gibi
Uyanır düşünceler
Sağa sola şaşkın ve yorgun bakarlar
Gecenin kör sessizliğinde
Taşkın bir beden üşür özünde

Sorma boşuna
Az önce gitti ruhu sisler ülkesine
Tut tutabilirsen
Şimşekten daha fazla çakar
Deli öfkesini yeminlen

Sabahı ederken
Gariban hücrelerde
Yeni günün
Rutin telaşı
Hadi bakalım
Bugünde isyandayız
Çoktan bastırılmış

Söyleyin gökkuşuğuna
Yedi renkli pılını
Yedi renkli pırtını toplansın
Hemen geldiği yere gitsin
Bir daha garibin aklına
Yalandan bir umutla girip
Boşuna sevindirip üzmesin

Sihirli değnekleri
Kıracağı tam ortalarından
Bir fakirin ocağını ısıtan odun yapacağım
En uzun hicretime başlayıp
Asla geri dönmeyeceğim

Tut tutabilirsen
Yaratana sevdalı
Yanıklar içinde bir kalbi

Ne versen
Hepsi yalan
Kaç kaçabilirsen gerçeklerden

Toprağa düşen cemre gibi
Gerçeklere düşeceğin zaman
Başlangıcından beri özünde saklı

Tut tutabilirsen gerçekleri
Bence kaç
Zaten onlar geliyor

Gencay Coşkun

Tünelin girişi iki küçük kapıydı

Tünelin girişi iki küçük kapıydı
Birde tam altlara doğru
Pamuk tarlası vardı
Yürüyüp geçmek
Can acıtan bir sevdaydı
Sarmaşık dolu yoldan ilerleyip
Nefis gizli bir çardağa ulaşıyordum
Orası çok sessizdi
Gözlerden uzak
Sözlerin yarmadığı
Gizli bir sığınaktı
Asmalı çardağın
Kadife üzümleri oldurdu
Baldan tatlı bir tadı
Herkesten gizli bir adı vardı
Ürkmeden uyuduğum tek limandı
Çaresizlik buralara
Daha uğramamıştı
Uğrasa bile fazla barınamazdı
Onca ağacın arasında
Bir tek dut vardı
Dikkatimi çeken
Oda bülbülünü beklerdi
Susması için yemişlerini salardı
Soğanların püskül başı yaptığı
Yenmeden tohuma kaçabildiği
Küçük bir bahçesi de vardı
Bu kırılگانlıkta
Koskoca sağlam bir kayaydı

Küçüklüğüm
Yem yeşil bir düşü
Beyaz tavuklarımın
Küçücük yuvasıydın
Yok oluşunun kaçınıcı günüydü
Saymaya utanmıştım

Her aklıma gelişindeki
Bu sahipsizlik
Bu gizsizlik
Fena öksüzlük hissi verirdi
Asmalı çardaktaki günler
Asla geri gelmemişti
İçimde bir ihtimal vardı
Oda ölümüne beklemektir
Geçmişini boncuklu saltanatın
İzleri alacalı olurdu

Tünelin girişi iki küçük kapıydı
Şimdi ise tamamen kapalıydı

Gencay Coşkun

Uyanacakmışım gibi

Rüzgarlarda savrulan
Çok kayıp
Duygularım oldu
Ardımdan gülenler vardı
Yanımda ağlarlardı
Ruhum kirlenmişti
Sahte gülüşlerle
Yıkanmak lazımdı
Beyaz mermerler üzerinde
Soğuk sularda
Yürümek lazımdı
İnce patikalarda

Evren en büyük
Hapishaneydi
Anlayan yoktu

Ceviz dalından kopuyordu
Toprağa düşüyordu
Kaçak bir hayat başlıyordu
İnce bir fırtınada, yağmurda

Sınırlı, kısıtlı
Kara parçalarına
Hasretlik yoruyordu
Nede olsa
Dönüşlerimiz hep onaydı
Geldiğimiz gibi
Gitmek olacaktı elbet

Her yerde bir hayat
Yaşanırdı
Birbirinden ayrı
Özünde hep birlikteydi
Aralarda yollar sınırlar vardı
Hissetmemek mümkün değildi
Yürümek lazımdı
İnce patikalarda
Basmamak lazımdı
Karınca yuvalarına
Ufaktan bir ısıklık
Sızım sızım sızlayan dudaklarımda
Vakti geldiğinde
Devrilecektim gövdemin üstüne
Asla yan gömülmek istemezdim
Sanki hemen uyanacakmışım gibi...

Gencay Coşkun

Uykuluklar

Bir ömre sığmayan
Hayallerim oldu.
Dolu oldu
Yağdı gönlüme.
Yara saldılar içime
Kanadım gökyüzünde.
Kıpkızıl oldu gündüz
Usulca ağladım özüme.
Belki hayatımda ilk kez
Sana sarılıyordum.
Gecenin esmerliği yüzümüze
Vuruyordu apansız.
Bir garip koku alıyordum
Evler bizimdi ama hiçbir yeri tanımıyordum.
Boynu bükük duygulardı
Eşini dostunu arayan.
Seni bulmuştum
Kör bir noktada
Ne geçmiş vardı
Nede gelecek.
Zamanın uğramadığı
Bir uykulukta bulmuştuk
Ayla güneş gibi
Tutulduk gözlerle
Ne kadar tanıdık bana
Ne kadar da yabancıydın
Sen başka bir şeydin
Ben başka bir şey
Ulu orta bir kapının eşiğindeydik
Kapı bizim değildi
Başka bir boyutun
Bambaşka hikayesiydik
Rüyanın gücüydü kavuşturan
Seslerin kalleşliği ayıran
Bir daha artık ne zaman
Sen yalnızca sen
Ben yalnızca ben olacaktık
Ve
Sımsıkı bağlanıp kalacaktık
Birbirimize...

Ve hikayeler anlatacaktık dizlerimizde
Birimiz ötekini dinlerken uyuyacaktı
Uykudan sonra bir daha hayat olmayacaktı belki
Belki de olsa yaşanacaklar güzeldi...

Garip bir diyardı uykuluklar
Girmekte çıkmak acıyıyordu canını insanın

Gencay Coşkun

Uzaktan bir yerden

Uzaktan bir yerden
Geliyor
Alnımın ortasına konuyor
Süzülüp kıvrımlarından
Aklımın içine düşüyor
Yıldırımlar
Yoluma düşenler.
Asırlık çamlar.

Bir patikadan
Diğerine geçiriyorum gönlümü
Sıfır noktasına uzanan
Gizemli yolu arıyorum
Çiçekleri
Böcekleri
Tabiatı alıyorum koynuma
Her adımda
Yıllardır bulamadığım
Kendime geliyorum
Akan sular
Ufuklara bakacak
Yüzüm oluyor
Ağaçlar
Gök kubbemin bekçileri oluyor
Her adımda
Ben biraz daha ben oluyorum
Her adımda
Biraz daha ben beni yeni tanıyorum
Kendi kendime
Benim hiçbir şeyden haberim yok diyorum

Yaşananlar
Yaşatılanlar
Hepsi görünmez bir sis
İnsan aslında
Bilinen mevsimi
Dünya uykusunda
Gördüğü rüya
Kendi ellerinde
Ne yaşamak isterse
İstendiğinde ortada

Bir rüyanın gerçekliği
Ne Uykunun derinliğinde
Nede Beynin kıvrımlarındadır.
Bir rüyanın gerçekliği
Sadece kendinde saklıdır

Bir nebzecik ucundan
Zımbayla Tutturmuşuz hayatı
İlk dosyalanacak yeri bekliyoruz

Kapağında yaldızlı
Yarınlar
Sayfalarında
Keskin çok bilinmeyenli
Bilinmeyenler var

Uzaktan bir yerden geldik
Yakında bir yerde duruyoruz
Uzarlarda
Sırçalı veya fırçalı bir yere gidiyoruz

Gencay Coşkun

Uzun uzun

Uzun uzun
Dökülüyor zaman
Ellerimde
Kaçırıp yitirdiklerimden
Tepeler var
Beynimin içinde
Yüreğimde
Zamansızlığın
Sert rüzgarları
Saçlarımda
Yeni düşen aklarım var
Her gün biraz daha
Çocukluğumu özlüyorum
Hergün biraz daha
Yaşlanıyorum yaşayamadan
Sevgiyi kana kana
Mutluluğu bana bana
Tadamadan
Yaşıyorum
Yetersiz besleniyorum
Hayattan
Savaşsız tek günüm olmadı
Sayım ölüm günleri hariç

Gencay Coşkun

Üzülürüm

Üzülürüm
Düşünce yangınlarında
Sağanak negatif
Kararlı güçler
Etkileşim alanlarında
Hissettirmeden
Vuruyorlar
Hasarı tespiti
Zor yaralar
Açıyorlar
Yerini bilmediğim
Kendi iç diyarlarımda

Derken sen
Çıkageliyorsun
Elinde
Gönlümün
Yüreğimin
Haritası
Yollarımı gösteriyorsun
Hayatın kullanma kılavuzunu
Yazıyorsun gökyüzüne
İlk defa nefes aldığımı
Hissediyorum
Bir ten
Diğer tene değıyor
Sel oluyor akıyor
Kuraklıklarına
Gözlerimde gözünde
Yüreğim yüreğinde
Yepyeni bir iklim sürüyorum
Senli benli

Üzülürüm
Düşünce yağmurlarında
Sevinirim
Artık
Küçücük ellerinde

Gencay Coşkun

Vurduğumda dudaklarımda tek hece

Biraz su istiyorum
İçim yanıyor
Gelmeyince damlalarım
Dudaklarım kuruyor
Akşam mı ben mi zehirim bilmiyorum
Sordum da söylemiyor
Küskünüm kendime

Ağlıyorum susmuyorum
Kimselere duyurmadan
Haykırıyorum her şeyimi
Kurutamam ne geceyi ne gündüzü

Ne günahlar gördüm ben
Ne sevaplar gönlümde
Sustum
Biraz su istiyorum
Vermeyin umurumda değil işte

Ah bu geceler
Son dedim size
Ah bu geceler
Vuracağım sizi
Haberiniz var gibi

Var olduğumdan bu yana
Acılar boynumda
Hiç sıkılmadın kader bana
Yazdığın hikâyeler boynumda
Yorgunun artık
Son dedim
Son değil işte
Su dedim ya
Unut gitsin istemiyorum

İçimin kuruluşunda
Yansam da kimin umurunda
Ben yaşarım bir kenarda
Gözyaşlarımda bir damla
Bir kâinatta yeter bana
Utancınız hep boynunuzda
Unutmayın utanın
Kızarsın yüzünüz
Unutmayın biz artık küskünüz.

Sus dedim içime
Susmadı işte
Vurmam mı ben seni bu gece
Vurduğumda dudaklarımda tek hece
Hep sensin işte
Kırmızılar içinde

Gencay Coşkun

Yağmuru yararak gidiyorum sevdiğim yanına / Hikayeler Beş (5)

Rüzgar öyle kuvvetli esiyor ki
Narin bir dilberin saçlarını savurur gibi
Savuruyordu koskoca ağaçların yapraklarını, dallarını
Bir uğultu bir yağmur düşüyor sonraları
İçim acıyordu yine sebepli sebepsiz
Bir şeyler eksikti
Yağmuru yararak gidiyorum
Yada yağmur beni adamakıllı döver gibi ıslatıyordu
Bu ne soğuktu böyle
Üşütüyordu adamın hem aklını hem bedenini
Günün düş dediklerinin yanına.
Ellerimde sıkılganlığın verdiği bir terleme.
Yüreğimde özlemin getirdiği garip karın ağrısı heyecan
Dizlerde anlamsız bir titreme tutuyor.
Derin bir soluk alıyorum ve geçiyorum.
Zamanda iz bırakanların yanına.
Her yeni gelen gün bir önceki günü
Zamanın tozlu raflarındaki sırasına koyup
Sonraki yeni gelen güne kendini sessizce teslim ederdi
Yürürken
Soluk alırken
Ağlarken
Kısaca yaşarken
Zamanı yaşatan
Onun sayılası yapan
İnsanlığın yarı temiz yarı kirli elleriydi

Rüzgar öyle kuvvetli esiyor ki
Yağmur öyle hızlı yağıyordu ki
Birileri bir şeylere kızmış olmalıydı
İki kelimenin sonunu getiresi gelmiyordu insanın
Kaçar gibi yürüyordum
Kesme taşlı kaldırımlarda
Zıplama ihtiyacı hissediyordum
Kapatılmayan belediye çukurlarından
Üşüyen ellerim ceplerinde
Seyretmek için alemi
Sığıntı ve sıcak bir cam arkası arıyordum
Daha çok alem beni seyrediyordu
Gibime geliyordu
Sonraları gibisi fazla diyordum
Kendi kendime gülüyordum

Yağmuru yararak gidiyorum
Yada yağmur beni adamakıllı döver gibi ıslatıyordu
Zamanın teslim etme saatlerinde
Kafamda neler dönüyordu yine
Bir iç sızlaması başlıyordu bende
Daha günü yaşamadan
Bırakıyordum gideceği yere
Aslında yaşıyordum günü, dünü
Sadece sonraki anın garantisi yoktu

Başka bir şeyler umduk hayattan
O bize bambaşka şeyler verdi
Sınırsız ihtiyaç kıt kaynak
Paylaş dur işin yoksa
Paylaşmak çok güzeldi aslında
Hayat adil olsaydı
Güç bela bir yemekhaneye atmıştım kendimi
Yemekhane diyordum ayak üstü yenilen yerlerdi
Modern sanılan ismini burada kullanmak bile istemiyordum
Ne kadar meraklıyız aslında
Kanımızdan doğan dilimize
Bizden olmayan kelimeleri sokuşturmaya
Arada bir yerdesin sen aslında
Ne orada ne burada
Bir dilin için başka bir dilden kelime sokuşturmak
Sütüne su koymak gibidir aslında
Cam kenarında masada
Verdiğim siparişleri beklerken
Yağmuru oturarak seyrediyordum
Bu defa şanslıydım
Yağmurdan dayak yemiyordum
Anlaşılan bayağıda acıkmıştım ve
Anlaşılan yağmurdan bayağı dayak yemiştin
Alelacele gelip geçenleri seyrediyordum
Alemin beni izleme faslı bitmişti şimdilik
Kısıtlı kullanımda olsa
Göz hizamda ufak bir kesitini seyrediyordum alemin
Alemin ne dili vardı ne kemiği
Sosyal anlamda oluşturulmuş
Garip ama çok garip bir anlamdı yalnızca
Zaten bizde yalnızdık aslında bu kalabalıkta
Ne olduğunu bile anlamadan
Birden iki küçük el bir çift göz yapıştı cama
Kıy kıyabilirsen sen şimdi bu ufaklığa
Kısa kesilmiş saçları kirli
Parlayan masmavi gözleri
Sanırsın kartpostalından çıkmış gibide tatlı
Dışarıyı seyrederken geldiğinin farkında bile
Olmadığım yemekleri gösteriyordu
İç mi dayanırdı şimdi buna
Dışarıda bedenim
İçeride yüreğim üşüyordu
Diğer insanlar şu küçücük insanın
Farkında bile değillerdi
Yada yokmuş gibi yapıyorlardı
Genelde kafalarını kuma gömmesini
Devekuşlarından önce insanlar öğrenirdi
Ne yazık ki bu konuda hiçbir belgesel çekilmemişti
Elimde o an kameram olsaydı
Hemen bir tane çekebilirdim
El işaretimle gel dedim ufaklığa
Güzel olduğu kadar alımlı ve küstah garson kız

(Türk filmlerinden dolayı yukarıdaki cümle çok komik gelir her zaman bana)
Koşarak gelen çocuğu kovmak istese de
Toplumun salaklığına uymadan
Ben izin vermedim
Geldi büyük insan gibi oturdu karşıma
"Aç mısın? Bakalım küçük adam" dedim.
Oda kafasıyla bana çok açım der gibi salladı
Kerata cin gibiydi
Yüzünde bir solukluk vardı
Aslında biraz ürkekti
Kim bilir maymun soylu insanlardan
Ne hakaretler yemişti
Ben ne yedimse ondan istedi
O yedikçe bana neşe geldi
Gözlerim doldu
Boşaldı boşalacaktı göz pınarlarım
Belli ki çoktandır açtı garip
Kimdi neydi sormadım
Bugün onun cenneti olsun istedim
Ne isterse yesin
Yiyemediklerine bakarken
Ekmeğini sımsıkı tutuyordu
Elinden birisi alacak gibi
Aslında çok doğruydü
Birilerin zenginliğinde
Mutlaka diğerinin fakirliği gizliydi
Birazda ekleyerek
Biraz da paket yaptırdım yemediklerini
Üç beş para vermek istedim
Utandı almadı
"Hiç görmediğim ağbim gibisin" dedi

Bende
"tüm küçükler kardeş tüm büyükler ağbidir"
dedim yüreğimden
Bir "ağbim" kelimesi bu kadar mı sıcak söylenirdi
Aynı kandan mı gelmek lazımdı illaki
Ağbi, abla akraba olmak için

Ellerini sıkmasını hayat öğretmiş gibi
Elinde sımsıkı paketi
"Eve götüreceğim ağbi bunları " dedi
Belli ki evdekiler açtı.
Keyif mi yürek mi kalırdı insanda
Ellerimden öptü gitti
Bende gözlerinden
Giderken çaktırmadan
Biraz parayı sıkıştırdım paketlerine
Koşar adımlarla gitti
Yarım yamalak evlerin olduğu yerlere
Oyuncağım bulunmalık ekmeklerdi şimdi

O ana kadar oradakilerin bana ve olanlara
Cüzamlı gibi baktıklarını görmemiştim
Yüreğim sıkışmıştı birden
Bu kadar insan suretini
Hiç bir arada görmemiştim
Kandırılmışsın enayi
Senin gibiler olmasa
Bunlarda olmaz gibi bakıyorlardı
Oysaki ne çocuk ne de ben
Hiçbir suç işlememiştik
Karşılıklı irade beyanlarıyla
Geçmişti zaman
Yabancı değildik bir yerlerde roller değişmişti sadece
Onun büyücek haliydim sadece
Fakirlik fakirlikti
Bunda herkesin suçu vardı
Fakirlik fakirlikti
Bunda devletin suçu vardı
İsteyen istediği gibi yargılasın dursun
Adam gibi aç açıkta kalmadan
Bir geri dönüşüm vardı
Bunu yapmak lazımdı
Kimin işine gelirdi ki bu
Şu pis bakışlara
Bakışlarımla
Ben kıt kanaat zenginliğimden vazgeçiyorum
Siz insan olamayışınızın altınları toplayın
Suretiniz ne kadar güzel olursa olsun
Ciğeriniz beş para etmezdi" dedim.
Harbiden dedim.
Gene olsa gene derim.
Önceleri bir gün bir yerlerde bende aç kalmıştım
Bir ağbim olsun ne kadar istemiştim
Ama şimdi gerçek bir ağbi olmanın
Mutluluğu vardı yüzümde, yüreğimde
Bir devri kapatır gibi çıktım sokaklara

Yağmuru yarararak gidiyorum
Yada yağmur beni adamakıllı döver gibi ıslatıyordu
Bir tutam alsam günden
Bıraksam mavilere olmaz mıydı
Eve gidince güzel kokulu bir ihlamur
Kaynayacak gibiydi
Hafiften yağmur ve soğuğa yenik düşüyordum
Neye kızmıştı bu gökyüzü böyle
Kustukça kusmuştu kendini
Döver gibi ıslatmak lazım yağmuru

Yağmuru yarararak gidiyorum
Sevdiklerimin yanına
Sevdiklerim küçük insanlardı
Kalpleri parlardı gece karanlıkta

Ve bir yağmuru ıslatmak için
Küçük insanların gözyaşları yeterliydi
Bu akan gözyaşlarında
Yağmurlar boğulurdu
Yağmurdu rahmetti bu
Hem döverdi hem severdi.

Gencay Coşkun

Yakalamaya çalışıyordum

Yakalamaya çalışıyordum
Kızgın ve bir o kadarda keskin
Anılarla dolu olan zamanı
Küçük hesaplarımızla
Küçük anılarımızın olduğu
Büyükşehir'de
Geçmişin koruyan karasularındaydım
Ne kadar hızlı akıyordu bu su
Çok can yakıyordu
Nazlı fidanlar çoktan büyümüş
Bize kapının kolları kalmıştı
Şaçlara düşen beyazlar
Ömrümüzün son kışını hazırlıyordu
Oysa dün gibi takvime yeni düşen
Baharın gül tadında açan yüzünü hatırlardım
Ansızın düşen sonbahar yağmuru
İlklere kadar ıslatırdı
Fark ettirmeden giden giderdi
Cam kırıklarında

Kainatta bir nokta
Bir noktada dünya
Dünyaysa bin bir nokta
Her noktada bir ışık
Her ışıkta karışık bir hayat
Her şehirde
Her ilçede
Her yerde
Fiziken ayrı
Manen sınıksız
Gönülden dostlar olurdu
Hayat ayrı yaşanırdı belki
Elimizden gelen sadece günü yakalamaktı
Oda ucundan ne kadar
Sıkı tutabildiğine bağlıydı

Gencay Coşkun

Yakamoz tozu

Yalnız gidilen karanlık yolculuk akşamlarında
Yakamoz tozları bulaşmıştı ellerime
Yollar sırnaşır gibi yapıştırdı ayaklarıma
Bastığım hangi kara parçasına borçlu değildim ki
Mahpusluğuma şahitlik etmeyip sussun
İçlerinden beni en içlerine çağırarak
Ortalığı şeffaflaştırıyorlardı donuk mevsimin ikindisinde

Anlamsızlıklar içinde anlamı aramak
Kendi içinden dünyayı çıkarmak gibi zordu
Nede ağır gelirdi gerçekler
Yakamoz tozları bulaşmışken ellerden hayallere
Yalanda olsa bir dünya kurulurdu sofralarda
Dilediğin duygudan ye dur
Kendinden başka,
Kim tutabilirdi seni sarı mayın gecelerde.
Basarsan sonun olurdu karanlığa derler ya
Sakin sen onlara inanma
Al bohçanı gel yanıma
Çıkalım Ay çatının konağına
Durup dinlenirken silkeleyip eteklerimizden umutları
Ay ışığına büründürüp
Gönüllerimizde harmanlayıp yakamaz tozunu
Fırınlayalım sevgimizin gerçek sıcaklığında
Salıp rüzgarın koynuna
Geceye hüküm salalım
Garibanlık zamanlarımızda
Azda olsa umudumuzu katık yapalım

Yakamoz tozunda sevdanın en güzeli taşınır sadece
Tutmak istersi kaçır ya
Aslında senin peşindedir

Gencay Coşkun

Yangın yeriydi

Güneşler imparatorluğunda
Yeşil bir vahaydın sen
Gözlerim gözlerine değdiğinde
Çok uzak bir yerden esiyordu rüzgar
Bense seni usuldan kesiyordum
Kan içime akıyordu
İstenmeyen olmayası zamanların
Çok ağır bedelini ödüyordum
Kredileri hep uzun vadeliydi
İçimi ısıtan bir ışık vardı yüzünde
Amansız takipteydim
Dur durak bilmezdim
Sen neredeydin
Ben oradaydım
Bahanelerin bini bin paraydı
Bir an görmek için
Ömür veriyordum
Oysa kıyıların hep senin kıyıların
Olsun isterdim
Oldurmayan kısmetsizlikler
Nur gibi yağardı bir taraflarıma
Kedi ve dağ hikayesi yalnız benim hikayemdi
Bu kadar yangında
Kurtulan düşüncelerim olurdu ara sıra
Uzanacakken yıldızına
Birisi girerdi araya
Dokun dokunabilirsen sızlayan yüreğini artık
Donup kalırdın sahnede
Başka canlı komik bir replik izlenirken
Anlık göz göze gelen gözlerine kenetlenirdim
Işıklar açılırdı göz yürek komple acırdı
Islak saçlarıma ellerin değmişti
Benim sonum o anda ellerinde bitmişti.
Saklı cumhuriyetlerin
Tek vatandaşıydım
Vatandaşlıktan çıkartılacağım günü
İple çekerdim
İpler bedenimden ağır olsa bile
Senli benli yaşabilme sevdam
Dudaklarım ucundaydı
Bükümlü yerleri cümlelerin
Kavuşma yeriydi
İçim senden sonra hep yangın yeriydi....

Gencay Coşkun

Yazdıkça aydınlanırdı

Kısa şiirler
Yazmak istiyordum
Yaşadıklarım
Hep bana uzun ve ağır geliyordu
Düşlerim yorulsa da
Kelimeler fişkiriyordu içimden
Yolunu bulamamış
Öksüz pınarlar oluyordu
Hiç birisi deniz yüzü göremeden
Buharlaşıp bulutlarla
Yüzümü yanaklarıma yağıyordu

Hayat ağırdı
Çok karmaşıktı
Daha önceden serbest bırakılmış
Bir programı vardı
Bu programa girmek için
Asla gönül aranmazdı
Ama gönüllü doğulurdu

İçimle başım dertteydi
Ne yana baksam
Kendimi görürdüm
Canım papatya çayı içmek isterdi
Demlerken fal kokan çayı
Kafiye tadını hiç tutturamazdım

Ne sevgiliye
Ne hasretlere
Ne umutlara yazardım
Ben yalnızca
Bir tek
İçimle yazardım
Yazdıklarım karalamaydı belki
Ama içim
Yazdıkça aydınlanırdı

Tren katarları gibi
Geçiyordu ömrüm
Uzun gibiydi
Çokça gürültülü
Uzaktan huzurlu bir hali
Esrarengiz bir havası vardı
İçimin coğrafyası
Çok engebeliydi
Kimyasının bir tek formülünü
Bile bilmezdim
Ama içim
Yazdıkça aydınlanırdı

Yazmasam
Küserdim

Yazmasam
Dünyaya
Kusardım
Yazdıkça aydınlanırken
Soluduğum hava hafiflerdi

Gencay Coşkun

Yepyeni bir dünya açılırdı

Yeniye umutla
Geçmişe hasretle bakarken
İçinden geçtiğimiz zaman
Hep bizi alır götürür koynunda
Yeri zamanı geldiğinde
Bir alacalıkta bırakacaksa da
Gerçek sahibine
O günde hazır olmak
O günde dimdik ayakta durmak
Yalnızca arada kalmaktı
O aradan yepyeni bir dünya açılırdı
Bu sefer hiç kapanmazdı

Gencay Coşkun

Yıkık çatılar gördüm

Yıkık çatılar gördüm
Bir zamanlar odalarından
Hayatlar akardı
Farklı doğardı güneş
Taş duvarlarına
Terkedilmişlik vardı
Gölgelerinde
Sahipsiz kalmış
Ağaçlar boynu bükük
Beklerken
Acı acı yaprak dökerlerdi
Mevsim ayırmadan
Belki de hep onlara göre hep kıştı
Sahipsiz yapraklar hep fazlalıktı

Aktıkça kumlar
Demimizi alıyorduk
Bekletildikçe
İçimiz acılaşıyordu

Damlarda tarhana kurutmayı
Dallarından dut yemeyi özlediğimin
Bir daha gelmeyecek anıları
Her gün biraz daha sizi özlüyordum
Modernlik delilerinin yanında
Özlediklerimi söylemiyordum
Zamanda geri kalmakla
Suçlanabilirdim
İki satırda otuz saniyede
Hain bir öğrenci seçme sınavında
Sorardım gelecek delisi delilere
Hanginiz ilerde diye
Andan öteye geçen asla olamazdı
Ama anında kalacak
Çok olacaktı.
Özlemekse zamanın birinde
Kendi dünyamın izdüşümünü
Sonuna kadar
Bir parçam oradadır her zaman

Domates kokularında
Uyumak
Bir fasulyenin çiçek açması kadar
Hiçbir şey beni mutlu etmedi
Kıyıp dokunamazken
Ezip geçerdi sayma sayılı takvimler
Bir garip sonsuz döngüydü
Tek bir şey hariç
Hiçbir şey sonsuz değildi

İsli ateşlere yakılır
Salçalar yakılırdı

Kokusu kilometrelerce öteden duyulurdu
Ekmeğe sürüp yenen
Salça
Şekerle en kral tatlıyı
Solda sıfır bırakırdı
Bilemedin sade yerdin
Üzmezdi seni
Yoğun emek
Kişisel üretim
Hiçbir grafik çizmek zorunda değildin
Arz eğrilerinle
Gönülden geçen talepleri
Hangi yiğit
Şekillere dökebilecekti
Limit bilemediği bir yere giderken

Uçurtmamın ipi de kendide yamalıydı
Aman inadına uçardı
Çelik çomak oynarken
Kirlenirdi üstümüz başımız
Bu kirlenmeler
Havası kirli gelecekte
Aranacak en büyük ışık olacaktı

Dünyayı kurtarmak benim görevim
Değildi
Hangi denyolar bozmuştu da düzeni
Kurtarmak bize düşmüştü
Bizi bu duruma düşürenler
Kim bilir nerelerdeydi
Martılar deniz yerine
Çöplüklerde uçarken
Artık uçurtma bile uçurmak
İstemiyordu insan.
Belki üşüyordum
Belki de yeniden düşüyordum
Bambaşka sandığım
Bildiğim görüntünün üstüne.

Özlemim olan çok şey vardı
Yakın ve uzak gelecekte de daima olacaktı
Şimşek çakar gibi
Zaman beni yerime çakacaktı
Fikri hür irfanı hür
Hücrelerim bu isyanda hep olacaktı

Ben ne zaman
Nerede
Hangi zamanı
Dilersem
O zaman
Gerçekten benim zamanım

Olur
İsteyen kabul eder
İstemeyen etmez
Zaman sadece
Sayıdan ibarettir.

Kır çiçekli yollar
Buz gibi sular
Kıraç topraklar
Aç fakir insanlar
Gerçek ne kadar açıksa
Beyinlerde o kadar dürüst olup
Kainatın sonuna kadar çalışmalı.

On kişiden
Üç tam adam
Bir yarım adamın seçtiği
Hüküm edenler vardı
İşini aşını bulamayanları suçlardı
Kırık kalplere gebeydi yitirtilenler
Aç olsa bile dik yürümek
Nasırlı ellerle taş taşımak
Onlara koymazdı
Asıl koyan
Hüküm eden
Tek dişi kalmış canavarın
Yeni canavarları
Masumların üstüne salmasıydı
Yediği ineğin
Biber dolmasıydı

Kime kızsın azdı
Azala azala mevsim son bahardı
Gramı gramına paylaşılmadan
Asla geçmeyecekti ömür
Geçse bile
Bir tadı tuzu
Kişiliği olmayacaktı
Günlerim
Ben üzerinden yattığım
Çatıları isterdim

Yıkık çatılar gördüm
Gönlümün ta orta yerinde
Tamiri mümkündü
Hafif bir gülüşle
İnsanlığın kapsama alanları
Yaşananları çok anlamlı kılmıyordu
Neresi dar gelmişti dünyanın
Bir taraflarına çomak sokuyorduk
Durduk yere
Çatıları yıkıyorduk

Yıkık çatılar gördüm
Her seferinde
Bu son olsun
Dedim hep özüme....

Gencay Coşkun

Yıllanmak başa belaydı

Yıllanmak başa belaydı
Kalırdın sofralarda tek başına
Ne yediğini bilirsin
Ne yemediğini
Arkadaşların cennetlerinde
Sen yedeklerde beklerdin
Son dakikanın adamıydın
Düdük ne zaman çalacak
Hiç bilemezdin
Kendi memleketinde
Yabancı kalırdın
Debelen dur
Dilini bilmediğin
Şesini duyuramadığın
İnsanların arasında
Sıtmalı bir sancı tutardı
Kalan geleceğinde
En çok gitmelere sevdalanırdın
Son kalan yaprak inadını
Sofrada tek başına
Yürekte tek başına
Uçurum kırıksıklıklarda bırakırdın
Asla biz eğilmiyorduk
Yıllandıkça zaman eğiliyordu
Önümüzde saygıyla
Adın
Tadın
Tuzun
Sadece andın
Sonunda geçip gidiyordun
En çok koyanıysa
Sonda tek başına olanıydı

Gencay Coşkun

Yırtık bir gökyüzü

Yırtık bir gökyüzü
Ucundan tutabildiğim kadar tutmaya çalışıyordum
Umut kartları alabilmek için
Küstürüyorlardı beni
Sanki daha önce hiç küsmemişim gibi
Gözlerim kapalıyken
Rüyalarımda bir dünyada yaşıyordum
Hangisi gerçek bilmiyordum
Ama rüyalarım gerçek kadar yıkmıyordu
Acıtmıyordu gönlümü
Küçük bir dünyam vardı oralarda
Sevdiklerim sevenlerim vardı tepelerinde
Arkadan hançerleyip
Yüreğimi çıkartmıyorlardı el gözüne
Gözlerimi yaşartan hançer değildi
Belli belirsiz akardım yaşadıklarına
Hiç görmediğim tanıdık evler vardı
Yollarına gitmek istesem
Hep geri çevirirlerdi
Elbet bir gün görecektim ama
Acelemlerim şafaklardaydı
Geri dönüp rüyalarımda
Hiç soranım olmadan
Kaybolmak istiyordum
Garip sevdalarla zaman
Üzüyordu beni
Doğrular
Beyinden beyine
Değişiyordu
Benim kıvrımları
Kurallarım
Çok keskindi
Çok kere beni bile keserdi
Kanınım kokusu
Burun direklerini kırsa da
Bir kırıntı asla kırmadı

Gencay Coşkun

Yitirmelik sevdalar

Yitirmelik sevdalar yüreğimde
Üç kuruşluk adamlar karşımda.
Geç geçebilirsen karşı kıyıları
Hep birileri arkanda kalıyor
Sen bu yerlerden giderken
Giderken ruhum etime takılıyor
Canımın çok fena acıyor
Acıtan benim etim değil aslında
Asıl acıtan öykümün bitmeyen sonunda

Öyle güzel gülüyordu
Saklı kalmış peri bana uzaklardan.
Bugünde değer diyordum
Nefes almaya
Adım atmaya
Yağmurlarda ıslanmaya.
Yeşilin bin bir tonu vardı
Gözümün yansıma zamanlarında.

Tanıdık bir hikayenin
Çok uzak figüranıydım.
İstemedem filmde rol alırdım.
Saman sarıları aklımı alırdı
Saklamanda geri getirirdi
Şeytana ve yardakçılara
Kış kış der adamakıllı küfür ederdim
Malum kibirli salak şeytan ancak bundan anlardı
Gene de ağzımı bozmamam lazımdı
Pişman değilim yine olsa yine yapardım.
Öfkenin sarhoşluğu fena ağrıyordu
Emanet alınmış bedenleri.
İkilemeden fazla çoklamların arasındaydım
Nefes almak bile ayrı bir hüner isterdi.
Nereye adım atsam
Hadise çıkacaktı
En iyisi zamanın durulmasını beklemektir.
Dibine çöken tortular
Arasında kaybettiklerim olurdu
Kendine geliş zamanlarında.
Bir dahaki gidişlere gücüm yetmezdi.

Yitirmelik sevdalarım
Topraklara karışırdı
Her yağmur yeniden dönüşümdü
Her dönüşüm yeniden hüzüdü..

Gencay Coşkun

Yorgun ayaklarla yürünüyordu bu yollar

Yorgun ayaklarla yürünüyordu bu yollar
Akıldan geçen bin parçaydı
Haklıydık hepimiz kendimizce
Bir o kadar da kırılğan gönüllüydük
İhaneti unutmaz, tuzla buz gibi olurdu
Bu buz olmaların erimesi
Yakan acitan bir döngüden geçirdi hep
Her yanısta başka bir kırılğanlığa gebe kalırdık
Çocuklarımızısa hep öksüz kalırdı

Bu zaman çok yaman
Kim tutacak ucundan
Çıkacağız kendi yeryüzümüze

Ah bu kan kokusu yokmu
Öyle çok yorar ki adamı
Öyle çok susturur ki
Öyle çok susatır ki
Kana kana içmek böyle bir şey olsa gerek
Susuzluğun deliliğinde

Deli kanlılık işlemişse her hücrene kadar
Boynunda altın madalyadır aslında
Görmek istersen görürsün
Göremezsen düşmüşsündür
Özlediğin umudun hayalinde
Bir gün daha eskitip yenisini giyersin
Tertemiz sabah ezanında
Uykun gelir kör şeytan gelir
Şeytanları kovsan
İnsanlarla baş edebilmen mümkün değildir
İçinin yangınlarında
Yanıp kurtulmak istersin
Külünden doğmak gibi
Tekrar eden rüyadasındır göz açıkken

.....

Yorgun ayaklarla yürünüyordu bu yollar
Akıldan geçen bin bir parçaydı
Haklıydık hepimiz kendimizce
Bir o kadar da kırılğan gönüllüydük
Kızılmıyorum kimseye
Gönderildiğimiz yere
Gideceğimiz yere
Ortalarda bir yerde
Başlamışsa sırla kaplı süre
Bitsin istiyorum
Kaldıramıyorsan kötülüğü
Daha kötü olmalısın
Hepsinin üstüne çıkıp
Güneşi getirmelisin
Yüregün yansa da

Yananların küllü cennetine süzölmelisin
Diyerek daha da uzatırım içimdekileri

Dıştan içe bir kötölüğün kolları
Üzerinizde gezinmeye başladıysa
Bir şeylerde eksiliyorsa hayatınızdan
Gözlerinizi kapatmayın asla
Size vuranları
Sizi çalanların bir farkına varıp
Ezberleyin o kirli yüzleri ki
Vakti zamanı geldiğinde
Tüm yağmurlarınızı yağdırın üstüne
Kirlerinle beraber akıp
Perişan olup kaybolsunlar.

Yorgun ayaklarla yürünüyordu bu yollar
Akıldan geçen bin bir parçaydı
Haklıydık hepimiz kendimizce
Bir o kadar da kırılğan gönüllüydük
Ben çoktan kırmıştım

Gencay Coşkun

Yorgunluk başa bela

Yorgunluk başa bela
Anlatsan kimse inanmaz
Buz masalı gibi
Erir gider dakikalar içinde ömür
Farkına bile varamazsın
En güzel baharın renginin
Siyaha döndüğünün

Durgunluğum
Yüreğimden geliyor
Yapacak nem varsa
Yoluma zincir döşenmiş
Ellerim titrer
Her adımda
Hüznün müptelası olmuş gibi
Olmazsa şaşırıp kalırım sanki
Hüzün yağmuru
Yüzümde
Gözümde
Kimse kaybetmemiş
Hep bana özenmiş
Hep benim karşıma çıkmış
En güzel elbiselerinle

En güzel kokularını sürmüş
En esaslı hikâyesini
Bensiz yapamaz
Bahçesine hapsolmuş bir ben
Hüzün çiçeklerinle
Zaman ötesi akşam dansı

Yolunu ezberlemiş
Ecele selam söylemişsem
Bildiğim var herhalde
Eksiğim yüreğimde
Ta içimde
İsyan etsen
Kimin umurunda
Ölmek bile çözemiyor bazı düğümleri
Çözemediğin düğümlerle
Vakit geçmez ki
Kafa hep soru işareti dolu
İnceden yaralamakta beyni
Birde yüreği kanatmakta

Sanırsam
Herhangi bir günün kahverengi vaktinde
Beyazın gül kokusundan
Siyahları üzerime alacağım
Bir başa giremeden
O şarabı küfelerce içmeden
Ruhu teslim etmek yakışmaz bize

Gürültü patırtının içinde
Kafanı kaldırıp bakarsan kâinata
Hissedersen rüzgârı güneşi yüzünde
Ya da ne bileyim yağmurun ıslaklığında
Karların saflığında
Hatırlarsın illaki seni buralara indireni
Bir başka bakarsın hayata
Anlamsız gelir birçok şey
Tutunduğun nen varsa
Hepsi yüreğinde saklıdır
Üzüldüğün nen varsa
Hepsi sendedir
Ama ebedi değildir
Günün en olmadık vaktinde
Gitmek gerektirir

Yorulmuşum küsmüşüm
İçim dökülüyor
Ağlamıyorum inadına
Yedi Sekiz Hasanpaşa
Bir isyanı bastırmak mı zor
Başlatmak mı bilemedim
Ah sen kırmızı
Canımı alacak mısın?
Yollar yürümele bitmiyor
Sızılar dinmiyor
Biri bitiyor diğeri başlıyor
Korkmuyorum Yaratanımdan başka hiçbir şeyden
Yumruğumu sıkıp göğsüme bastırıyorum
Gerekirse kötüsünü de hazırım
Laf olsun diye söylememiştim kelimelerimi
Yanlışlarımda var doğrularımda
İnsanlık başa
Yanlışlarımız olmasaydı
Zaten buralarda işimiz olmazdı

Hiçbir şeyin garantisi yok
Bu satırları yazarken
Sonraki satırlarda olmayabilirim
Nefesin garantisi yok
Yaşamının garantisi yok
Sonsuzluğa uzanan yol
Teslimiyetten geçer de
Biraz canı acıtır sanki

Yorgunluk başa bela
Yüreğimde son sözüm,
Son nefesime değin saklı

Gencay Coşkun

Yüksekliklerdi

İçinden çıkamadığım
Pamuk tarlasında
Basınca yere düşme
Korkusu vardı
Biraz özlem
Biraz gizlenme
Ölüm her yanda
Kah gökkuşağı renginde
Kah bulutların üzerinde
Akan güneş deresinde
Kirlenmişti bulutlar
Masmavi umutlar vardı
Masmavi umutlar yoktu

Göz gözde
Yürek yürekte olursa
Düşmek imkansızdı
Saydam kalelerden
Yağmurun toprağa yağma aşkı
Örtbas edilmesi asla
Mümkün olmayan gerçektir

Her şeyden bizi vazgeçiren yüksekliklerdi
İniş hep zor olacaktı
İnişseyse hep doruklara sevdalı
Hikayemiz anlatılacaktı

Sevgisizlikte
Un ufak bir meltem bile
İnsanın umudunun belini kırardı
Hayalleri sakat bırakırdı

Baş döndüren
Akıl alan
Bir gürültü
İşim gücüm hep dışı
Beni bana yakınlaştıran
Dua kadar hiçbir şey olamazdı
Daima sığınılacak ilk limandı
Ten kokusuymuş
Günahları üstüne çeken
Girdabı kıyamet kadar yakardı
Elde olsa da sabır bazen tatile çıkardı
Aklın en güzeliyse
Daima akılda kalanıydı

Gencay Coşkun

Yüreğim sakladığım bayrak

Kap kara bir bahardı
Sesi kavimleri ortadan kaldıran çığlık gibiydi
/Kavimlerin belki suçu vardı
Ama benim ben olmaktan başka suçum yoktu/
Bu çığlığın ne olduğu bilinmezdi
Yaşanılmadan
Yağmuru bile çamurluydu
Bu garip mevsimdi
Çokça haindi

Yemyeşil ağaçlarıma
Rengârenk çiçeklerime
Canım kokulu ihlamurlara
Zifiri bir gölge düşmüştü

İssız ve sessiz yoldan
Geçerken
Kendimizden de geçerdik
Kimi zaman çocuktuk
Kimi zaman yalnız
Çokça yalnızdık
Kimse anlamazdı
Kalabalıklarda
Dışım insan görürdü
İçimse ölene kadar hasretti sanki

Bırakıp gitsek mevsimleri
Bırak adımızda kalmasın geride
Yepyeni sonsuzlukta
Adımları saymadan yürüsek
Küskünlüklerimi
Üzüntülerimi yarıp çıkarsalar yüreğimden
İçimden hiç konuşmasam
Ölümüne sussam
Dar karanlık soğuklarda
Ay ısıtsa odamı
Bulabildiğim en dar çatı arasını
Kendimi sığdırsam

İhanetin şimşeği
Üzüntülerin kalesine vururdu
Arkanı dönmene gerek yoktu
Doğuştan hançerliydim
Teslim olmazdı gönlüm
Susardı
Bir başka tiyatro oynardı
Sonu belli olmayan
Kınalı bir oyundu
Sonuna kadar yalandı
Bıkmamıştı herkes
Bu yalancı gerçeklik denilen şeylerden

Sabırsız çiçekler
Yaban ellerde açardı
Gelense kapkara bir bahardı
Bir terslik kokardı
İçim solardı
Bu mevsim adam olmazdı
Kahverengiler yalandı
Kırmızı çok uzakta
Başka yüreklere düşmekteydi
Uzaktan teslim edilecek ömre gülümserdi
İçim titrerdi
Göz göze gelince
Ağlardım utanmadan
Kendi düşünce kalabalıklığımda
De hadi alın artık beni derdim
Duyan vardı
Beklemek çok zordu

Gitmezdi bu mevsim
Saklardı kendini
Bir hain gibi
Kıyıda köşede
En umulmadık zamanda gelirdi
Ne gelişi
Nede gidişi bilinmezdi

Hiçbir şarkı
Hiçbir şiir
Tam olarak beni anlatamazdı
Bir buruk akardı gönlüm
Hiç durulmazdı
Bulanıklığında
Bir ömür saklardı
Gittikçe acıtan
Hatırladıkça ağlatan
Sabırdan taşları çatlatan

Bir kavganın ortasında
Son öldüren darbeyi beklemektir
Susmak sabretmek
Olmadığın bir oyunda
Zorlama bir roldü
Yapışmamıştı kahpelik yüreğime
Sırtırdın ortalarda
Olabilirdiğin yalnız
Olabilirdiğin bezgin

Bu kalede düşecekti
Bu yürek asla düşmeyecekti
Çamurlar içinden
Güneş imparatorluğunu kuracaktı
Yüreğim sakladığım bayrak

Sonunda beni çepeçevre saracak
Götürecekti cennetine
İşte o zaman
Yüzüm ve içim
İlk defa gülecekti

Gencay Coşkun

Zaman kum gibi geçerken

Zaman kum gibi geçerken,
Ellerimde ellerin,
Sonsuzluksa gözlerindeki derinliklerdi.
Bir baksam kaybolurdum seninle
Kim bilir hangi zamanda uyanırdım.
En kirli zamanımda
Tertemiz çıktın karşıma.
Umurumda bile değildi
Denizin görünmeyen yüzü
Yanımdayken kumdan kaleler yapıyordum
Yokluğunda dünyaları tekrar tekrar
Hiç gözyaşlarına bakmadan
Yıkıyordum
Ama bir türlü lekesi çıkmıyordu sensiz....
Seninle yüksek aşk ateşinde kaynatmak gerekiyordu
Her bakışında
Bana biraz sen katılıyordun
Ansızın nefesim kesiliyordu
Senden başka kim konuşturdu
Bu susan, susamış bir o kadar kırılğan gönlümü
Seninle kuruyan damarlarıma
Tekrar saf kan geldi.
Şımarırdı bahar dilediğin kadar
Sonsuza kadar senindim
İhlamur kokusu sarmış
Adımını attığımız yerleri
Bir yorgunluk vardı ayaklarımızda
Kalbimiz dimdik ayakta
Yeni gelen mevsimdi
Daha adı bile konmamış
Yep yeni bir iekti
O yalnız benim sevdiğimdi...
Zaman kum gibi geçerken
Senin duvarlarına çarpmıştı
Un ufak olup
Kum saatini ufalamıştı.
Gökte yalnız bir ay vardı
Avularında ikimiz
Otururduk...

Gencay Coşkun

Zamanda hep kuruyorduk

Kurutmasın artık zaman bizi
İçi çekilmiş deniz kabukları gibi
Bir kıyıda diğerine savurmasın
Zamanın kararlı
Yürek yaralayan izleri
Kazınmasın yazılarımıza
Hiçbir şeyin saklı olmadığını
Rüzgarın tozu kaldırmada öğreniyorduk
Savruluyorduk çok sonraları
Hiç savrulmayacakmış gibi
Ellerimizde yitirdiklerimizden
Tılsımlı bir kolye yapıyorduk
Çakıyorduk boynumuza
Kutsal bir abide gibi
Boynumuzda dünya deviriyorduk
Yıkıntılar arasında
İhtimal hesapları karışık
Gelecek hayalleri kuruyorduk
Bir mevsime inat
İçimizden susuyorduk
Kırmızıya sevdalı yürekte
İsyan başlıyordu
Bastırılması ruhu küçültüyordu
Kesme siyah bakışı bir garip rüyanın sonu
Yolunu bulursan
Cennetin yollarında bitiyordu
Orada bir ağaç
Koynunda yalandan avuntu bir resim
Zamanın kuruttuğu bir beden kalıyor

Bir şeyleri istemek içimizde
Özümüzü üzüyordu
Özde bir kelime
Yüreğimizi vuruyor
Avuntulardan bir dünya
Kuruyorduk kendimize
Zamanda bir istasyon
İstasyonda
Garip yolcular oluyorduk
Sevgi olmadansa
Zamanda hep kuruyorduk....

Gencay Coşkun

Zamanı bırakıp geldim

Zamanı bırakıp geldim
İyimi ettim kötümü bilemedim
Misketlerimi aradım

Çok uzun aradan sonra,
İlk defa şiirler hikayeler okudum.
Ceviz ağacının altında,
Çay içtim bütün renklerle,
Hiç küsüm olmadı kimseyle.
Mor renklerle boyadım
Kendi gök kalıntılarımı
Boş oturup baktım
Önünü herhangi bir cismin kapatmadığı
Güzel ufkuma
Bir tek o kalmıştı
Bakmaya doyamadığım gelecekti
Ne kadar uzaklardı
Ama imkansız değillerdi

Bir gün bir yerde
Film kopacaktı
Kopan yerde
Ben olacaktım
Çıkacaktım gidecektim
Zorla alıkonulduğum
Büyük hapishaneden
Yıkıntıların arasından
Bir ışık yayacaktım
Kendi ışığımda
Uzaklarda kaybolacaktım

Sonra uyanacaktım
Yine aynı yerde
Kaldığım yerden
Koşmaya devam edecektim hayata
Arada bir küsecek
Arada bir gülecek
Eceli dudaklarından öpecektim
Belki kanlı
Belki uykulu

Zamanı bırakıp gittim.

Gencay Coşkun

Zamanı durduran bir son

Hazır değildik
Sonbaharı getiren yolculuğa
Yâda acı çektiren
Herhangi bir başlangıca

Küsmeyen çiçekleri büyötmek isterken
Umutun bahçesi darmadağın edilmişti
Kimliği belirsiz düşler yüzünden

Hava kapadı birden
Grilikler içinde bir bulut ordusu
Gayet kızgın
Küskünlüğü gizleyen yüzlerini giymişler
İlk yağmurlarını serpiştiriyorlar
Tüm yeşili uyutmak için
Renklerin savaşı değildi
Ama hayatın kendisi savaştı

Zülfikarları kuşanmış
Son saldırıyı bekliyorduk
Son meydan savaşını
Hüzünleri büyötürken
Yüreğimizi unutuyorduk
Derinden biz sızı
İnce bir kanama
Ya geçecektik buralardan
Yâda şerefimizi alacaktık boynumuza

Özgürlük
Ruhuna ucuna bağlanmış bayrak
Yaralamadan teslim edebilmekse
En büyük bayramdı
Hazır değildik
Sonbaharı getiren yolculuğa
Bize soranda olmazdı
Ne düşeceği kısmetimize
Bulabildiğin en doğru duygularımızla
Gidiyorduk en son savaşımıza

Zamanı durduran bir son istiyorduk
Herkesin yüzünde bir gül açımı
Hüznün anılarda kaldığı bir
Yalnızca bitmeyen bir gün istiyorduk.

Gencay Coşkun

Zemzem Suyu

Buğulu gözlerine
Derinden dalıyorum
Ellerim sebepsiz yere sana uzanıyor
Sanki dün gibi
Benimsin gibi
Rüzgar alıyor parmaklarımı birden
Acı bir hatırlanışla silkiniyorum
Küsüyorum
Çarpıntılı kalbim
Asırlar sonra yeniden
Kıpırdanıyor
Dal budak salıyor
O gülüşlerinde
İç yaralayan bakışlar
Zamanı sorgular gibi
Tekrarı olmayacak bir daha
Öldüren sohbetler

Küçücük bir benin vardı
Gül beyazı yanaklarında
O ben hiç benim olmamıştı
O ben hiç ben olmamıştı

Göz göze
Yürek dağılayan
Çisenti bir duruşmaydı
Gül kurusu kokan
Rüzgarlarda
Hırçınlık kalmamıştı
Senden sonra damarlarımda
Tamamen yenilmiştik yalnızlıklara
Sesli ve renkli bir film oynardı
Yıkılmış eski açık sinemamızda

Geçen ömrü
Bir çırpıda ayıklayamıyorum
Hayallerle geçen ömürde
Çiçek kokusu kadar etkili
Bir o kadar geçici olmak üzücü

Hayatta yaşananlar
Elbetteki gerçek ve muhakkak ki
Sevabı günahı çekilecek
Bir tartıda hesabı verilecek
Bir cam bakışında
Esen rüzgarda
Karanlık bir sokaktaki şahitlikler yola çıkarak
Yaratılan Hayaller
Yazılanlar
Yazıldıkları kadar masum
Okudukları kadar keskin olurlar

Buğulu bir çaydan
Mas mavi denizlere
Ulaşmak
Her saniye
Yalnızca içimde....
Ve seni görmek
Yalnızca
Yaratanın zezem suyu rahmetinde....

Gencay Coşkun

Zorlu bir kış

Deli divane yollardan geçiyordum
Yada geçmek zorunda kalıyordum
Zorunda kalmanın dışında
Buruk bir bırakılma tadı hissediyordum

Daha küçüktüm
Dünya nede çabuk garipleşiyordu
Daha küçüktüm
Ellerim birden bire nasırlaşıyordu

Çam kokulu bahçemiz
Esrarlı adımlarıydı geçmişimin
Düşüncenin gücü
Düşünenin yalnızlığında saklıydı
Adını unutalı çok olmuştu düşünen adam
Ne zaman görsem seni
Hep bahçenin tam ortasıydın
Bizim bahçeden senin bahçene
Çamlar hep selam söylerdi
Sen bir kez dönüp bakmaz
Düşünür gibi ölürdün

Yaka paça hayata atılan düğümleri
Yıllar geçse hızıyla bile çözülmezdi
Ne zaman hastane beyazı görsem
Yüzüme, gözüme hüznün yağardı

İçimdeyse hiç bitmeyecek zorlu bir kış başlardı

Gencay Coşkun

Zorunlu bir iç göçtü benimkisi

Zorunlu bir iç göçtü benimkisi
Kışın en çetin geçtiği yere doğru
Morarmış dudaklarım
Islak bir sıcaklığa hasretti
Beyinde beyaz düşüncelerle
Yürünürdü yollarım
Adımlarım ağır aksak
Ayak parmaklarım çoktan donmuş
Kar suyu, sözde su geçirmez botlarıma
Çoktan liman açmıştı.

Son defa bakıyordum ardıma
Kaldığım diyarlara
İçimde buruk bir ezgi
Yüzümde yeni yolun
Soğuk tokatının izi
Bacalarım tütmeyecekti
Gidişim hariç sevdiklerim
Bir daha hiç üzölmeyecekti

Birinin yolları yürümesi
Birinin doğruları bilmesi
Birinin yalnız kalması lazımdı
Hayatın anlamsızlığını gören göz
Hangi damda durabilirdi ki
İçindeki sonsuza gitme özlemini
Oyuncakları elinden alındıktan sonra
Kim ama kim durdurabilirdi ki

İçimde memleketimi götürüyordum
İçimde seni götürüyordum
Her gittiğim yere sevdiklerimi götürüyordum
Kendim kendime hep uzak kalıyordu
Arası açılmış düşüncelerimin
İki yakası bir araya gelmiyordu

Soğuk fena vuruyordu
Bembeyaza düşmüş
Kapkara bir yalnızlık
Gece bile parlıyordu
Doğrularını anlatmak
Bazen göçünü hazırlıyordu
Zorunlu bir iç göçtü benimkisi
Kışın en çetin geçtiği yere doğru
Ardımda kelimeler kalırdı sadece

Gencay Coşkun

Zül rüzgarları

Zaman dökülürken
Ellerimde buğday taneleri dolardı
Her başakta yeşerecek umutlar
Uzak ufuklardaydı
Yağması gereken yağmurlar
Nedense hep geç yağardı
Yağdı mı da mübarek
Neyim varsa katıp önüne
Sürüklerdi garip deltalarına
Bul bulabilirsen
Düş düşebilirsen peşine

Verilecek hesabım yoktu benim
Yalanım dolanım hiç olmadı
Ancak sakladıklarım oldu ara sıra
Onlarda hep sana uzanan yollarım,
Söyleyemediğim kelimelerim
Anlatamadığım derin duygularımdı
İçlerinde boğulurdum
Gül yüzünü hayal eder
Nefesim olurdun
Koklardım seni
Ihlamurlar kıskanırdı

Zül rüzgarları vururdu
Yüzüme
Fena çarpardı hayat gibi
Sarsak bir virüs gibi gezerdim
Kendi kendimi yerdim
Sarı humma bir harmandı
Kumdan kalelerim
Hayaller başımın ucunda
Dön o yana dön bu yana
Ağrılı sancılı bir dünya
İlaç kokusundan tiksinti gelirdi ikinci vakitlerinde
Anneannemin tekrar tekrar demlenmeye çalışan
Çaylarını özlerdim
Tarhananın damlara serilmesini belki
Koşarak geçtiğim tarlalar çoktan
Binaların griliğine
Yer yer yalancı renklere bürünmüştü

Erik ağacından düşen bendim
Gönlüme düşen sendin
Hafif bir sendeledim
Ben seni hep sevdim

Gencay Coşkun